

ANNA TODD

**Nimic mai
mult.**

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
CHICAGO, ILL. 60607

GRE

Viața mea e destul de simplă. Nu am prea multe complicații. Sunt o persoană fericită. Astea sunt lucruri deja știute.

Primele trei gânduri care-mi trec prin minte în fiecare zi sunt:

Aici e mai puțin aglomerat decât îmi imaginasem.

Sper că Tessa nu muncește azi, ca să ne petrecem vremea împreună.

Mi-e dor de mama.

Da, sunt în anul al doilea la Universitatea din New York, dar mama e una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Mi-e tare dor de casă. Mă ajută mult s-o am pe Tessa lângă mine; ea e familia mea cât timp sunt aici.

Știu că studenții fac asta tot timpul; pleacă de-acasă și de-abia așteaptă să fie cât mai departe de orașul lor, dar nu și eu. Mie îmi place orașul meu, deși nu acolo m-am născut. Nu m-a deranjat să locuiesc la Washington în ultimul an de liceu și apoi în primul an de facultate — devenise căminul meu. Aveam o familie acolo și-mi făcusem o nouă foarte bună prietenă. Singurul lucru care-mi

lipsea, extrem de mult, era Dakota, cea care-mi fusese iubită multă vreme. Așa că atunci când a fost admisă la una dintre cele mai bune academii de balet din țară, am fost de acord să mă mut la New York cu ea. Când m-am înscris la NYU aveam un plan; însă acesta n-a mai mers așa cum îmi închipuiam. Trebuia să mă mut aici și să-mi încep viitorul alături de Dakota, iubita mea din liceu. N-aveam nici cea mai vagă idee că se va hotărî să-și petreacă primul an de facultate necombinată.

Am fost devastat. Încă sunt, dar vreau să fie fericită, chiar dacă nu e cu mine.

Orașul e răcoros în septembrie, dar nu plouă aproape deloc prin comparație cu statul Washington. Măcar atât.

În drum spre muncă, îmi verific telefonul, așa cum fac de cel puțin cincizeci de ori pe zi. Mama e însărcinată cu surioara mea și vreau să fiu sigur că, dacă se întâmplă ceva, am timp să mă urc într-un avion și să ajung repede acolo. Mama și Ken i-au ales numele Abigail și de-abia aștept s-o cunosc pe cea mică. N-am prea avut ocazia să stau în preajma bebelușilor până acum, dar micuța Abby e deja copilașul meu preferat din toată lumea. Până acum, singurele mesaje de la mama au fost poze cu lucrurile senzaționale pe care le născocesc la bucătărie.

Nicio urgență, frate, dar mi-e dor de mâncărurile ei.

Străzile sunt aglomerate, iar eu trebuie să-mi croiesc drum printre oameni. Aștept la semafor într-o mulțime de oameni, majoritatea turiști cu camere mari de fotografiat la gât. Râd în sinea mea când un adolescent ridică un iPad uriaș ca să-și facă un selfie.

N-o să înțeleg niciodată impulsul acesta.

Când semaforul se face galben și se aprinde becul pentru pietoni, dau volumul mai tare în căști.

Aici stau cu căștile la urechi toată ziua. Orașul e mult mai zgomotos decât anticipasem și mă bucur că am ceva care să blocheze gălăgia și să înlocuiască sunetele pe care le aud, cu ceva ce-mi place.

Azi e Hozier.

Port căștile inclusiv la serviciu — cel puțin la o ureche, ca să aud totuși comenzile de cafea pe care le primesc. Azi îmi atrag atenția doi bărbați, amândoi îmbrăcați în pirați și țipând unul la celălalt. Așa că intru în magazin și mă lovesc de Aiden, cel mai nesuferit dintre colegii mei.

E înalt, mult mai înalt decât mine, iar părul lui blond spre alb îl face să semene cu Draco Malfoy¹, lucru care mă cam înspăimântă. Pe lângă asemănarea cu Draco, se întâmplă să fie și nesimțit uneori. Cu mine e de treabă, dar am văzut cum se uită la studentele care intră la Grind. Se poartă de parcă locul ăsta e vreun club șmecher, nu o amărâtă de cafenea.

Felul în care le zâmbește, flirtează cu ele și le face să freamăte sub privirile lui „simpatice“... mi se pare totul atât de ostentativ! Nu e atât de arătos, de fapt; dacă ar arăta mai bine, aș înțelege.

— Fii atent, frate, mormăie Aiden, plesnindu-mă pe umăr de parcă suntem pe teren, colegi în echipa de fotbal.

Azi a reușit să mă enerveze în timp-record...

Dar alung acest gând, mă duc în spate, îmi leg șorțul galben la brâu și-mi verific telefonul. După ce semnez condica de sosire, dau cu ochii de Posey, o fată pe care trebuie s-o învăț cum merg lucrurile, timp de câteva săptămâni. E de treabă. Tăcută, dar muncitoare, și-mi place că ia mereu fursecul gratuit pe care i-l oferim în fiecare zi pentru că o face mai veselă. Cei mai mulți ucenici îl refuză, dar ea le-a mâncat pe toate săptămâna asta, de toate felurile: cu ciocolată, cu ciocolată și macadamia, cu zahăr și cu o chestie misterioasă verde despre care eu cred că e ceva fără gluten, cultivat local.

— Hei, zic eu, zâmbindu-i.

Stă sprijinită de mașina de gheață. Are părul roșcat dat după urechi și citește ce scrie pe spatele unei pungi cu cafea măcinată. Când ridică privirea la mine, surâde scurt, apoi se întoarce cu ochii la pungă.

¹ Personaj din Harry Potter. (N.tr.)

— Tot nu mi se pare că are logică să ia cineva cincisprezece dolari pe o cafea atât de mică, spune ea, aruncându-mi punga.

O prind cu greu și aproape că-mi scapă printre degete, dar o țin cu toată puterea.

— *Noi*, o corectez eu râzând și pun punga pe raftul de unde a venit. *Noi* luăm banii ăștia.

— Nu lucrez aici de prea mult timp, așa că nu mă consider inclusă în „noi“, mă necăjește ea, apoi ia un elastic de păr pe care-l avea prins pe mână și-și ridică părul roșu-castaniu și cârlionțat.

Are părul foarte des și și-l prinde ordonat, apoi îmi face semn că e gata de lucru.

Posey mă urmează și se oprește lângă casa de marcat. Săptămâna aceasta învață să ia comenzile clienților, iar următorul pas, probabil, e să prepare cafelele. Mie îmi place cel mai mult să iau comenzi, pentru că prefer să stau de vorbă cu oamenii decât să-mi frig degetele cu mașina de făcut espresso, așa cum se întâmplă în fiecare schimb.

Îmi fac ordine la locul de muncă și exact atunci se aude sunând clopoțelul de la intrare. Mă uit la Posey să văd dacă e gata și așa pare, aranjată, pregătită să le facă față dependenților matinali de cafea. Două fete se apropie de teighea, pălăvrăgind gălăgioase. Una dintre voci mă șochează și, când mă uit la ele, o văd pe Dakota. E îmbrăcată într-o bustieră de sport și un șort larg și poartă teniși colorați. Cred că tocmai și-a terminat alergarea; dacă s-ar fi dus la ora de dans, ar fi fost îmbrăcată diferit. Ar purta un body și pantaloni mai strâmți. Și ar arăta la fel de bine. Ca întotdeauna.

Dakota n-a mai fost aici de câteva săptămâni; sunt surprins s-o văd acum. Mă agită chestia asta; mâinile îmi tremură și mă trezesc lovind ușor ecranul computerului fără absolut niciun motiv. Prietena ei Maggy mă vede prima. O bate pe Dakota pe umăr, iar Dakota se întoarce către mine, cu un zâmbet imens pe față. Are trupul acoperit de un strat subțire de transpirație, iar buclele ei negre îi sunt prinse într-un coc neglijent în vârful capului.

— Speram să te gădesc la muncă, a spus ea, făcându-mi cu mâna mie, apoi lui Posey.

Serios? Nu știu ce să fac cu informația asta. Știu că am căzut de acord să rămânem prieteni, dar nu-mi dau seama dacă asta e trâncăneală amicală sau ceva mai mult de-atât.

— Hei, Landon, zice Maggy și face și ea semn cu mâna.

Le zâmbesc amândurora și le întreb ce vor să bea.

— Cafea cu gheață, cu multă frișcă, spun amândouă în cor.

Sunt îmbrăcate aproape la fel, dar Maggy e eclipsată de pielea de caramel a Dakotei și de ochii ei mari și căprui.

Intru pe pilot automat, iau două pahare de plastic și le umplu cu gheață cu o mișcare ușoară. Apoi iau recipientul cu cafea deja făcută și o torn în pahare. Dakota mă privește. Îi simt ochii fixați asupra mea. Nu știu de ce, asta mă face să mă simt oarecum stânjenit, așa că, atunci când observ că și Posey mă privește, îmi dau seama că aș putea — *că ar trebui* — să-i explic colegei mele ce mama naibii fac aici.

— Torni cafeaua peste gheață; cei din schimbul de noapte fac cafeaua cu o seară înainte ca să aibă timp să se răcească și să nu topească gheața, spun eu.

Ce-i spun eu e foarte simplu și aproape că mă simt prost vorbind așa în fața Dakotei. Nu suntem deloc în relații proaste — doar că nu ne petrecem vremea împreună și nu mai vorbim așa cum făceam pe vremuri. Am înțeles complet când a pus capăt relației noastre care durase cinci ani. Era în New York, avea prieteni noi, era într-un mediu nou. Nu voiam s-o trag înapoi, așa că mi-am ținut promisiunea și am rămas prieten cu ea. O cunosc de ani buni și o să țin întotdeauna la ea. Este a doua mea iubită, dar prima relație adevărată pe care am avut-o până acum.

— Dakota? se aude vocea lui Aiden, exact când dau să le întreb dacă vor frișcă, așa cum îmi pun mie de obicei.

Confuz, privesc cum Aiden se întinde peste tejghea și o ia de mână pe Dakota. El îi ridică mâna, iar ea, surâzându-i larg, face o

piruetă în fața lui. Apoi, aruncându-mi o privire, Dakota se îndepărtează puțin și-i spune neutru lui Aiden:

— Nu știam că lucrezi aici.

Mă uit către Posey ca să-mi abat atenția de la conversația lor, apoi mă prefac că mă uit la orarul de pe peretele din spatele ei. Chiar nu e treaba mea ce prieteni are ea.

— Credeam că ți-am spus aseară, zice Aiden, iar eu tușesc ca să distrag pe toată lumea de la chițăitul pe care l-am scos.

Din fericire, nimeni nu pare să observe asta, cu excepția lui Posey, care încearcă să-și ascundă zâmbetul.

Nu privesc spre Dakota chiar dacă-mi dau seama că e stânjenită; în schimb, îi surâde lui Aiden așa cum i-a zâmbit bunicii mele când a deschis cadoul de Crăciun anul trecut. Acel zgomot drăgălaș... Dakota a făcut-o pe bunica atât de fericită când a râs la peștișorii cântători lipiți de o scândură de lemn fals! Râde din nou și-mi dau seama că acum e stânjenită *rău de tot*. Ca să detensioneze situația, îi ofer cele două cafele cu un surâs și-i spun că sper s-o revăd cât de curând.

Înainte să-mi poată răspunde, îi mai zâmbesc o dată și mă duc în camera din spate, dând volumul mai tare în căști.

Preț de câteva minute aștept să sune din nou clopoțelul, ca să fiu sigur că Dakota și Maggy au ieșit, și-mi dau seama că probabil n-o să-l aud din cauza meciului de hochei de ieri care-mi răsună în urechi. Chiar cu o singură cască, mulțimea care aplaudă și loviturile croselor vor acoperi un clopoțel vechi de alamă. Revin la teighea și-o găsesc pe Posey dându-și ochii peste cap când Aiden își expune talentele în fața ei. Aiden arată ciudat învăluit într-un abur în dreptul părului său blond-alb.

— A spus că sunt colegi de școală, la academia aia de dans la care merge, șoptește Posey când mă apropiu.

Încremenesc și mă uit la Aiden, care habar n-are că vorbim despre el, pierdut în lumea lui glorioasă.

— L-ai întrebat? spun eu, impresionat și un pic îngrijorat de răspunsurile lui la întrebările despre Dakota.

Posey dă din cap, clătind o cană de metal. O urmez la chiuvetă, iar ea dă drumul la apă.

— Am văzut cum ai reacționat când a luat-o de mână, așa că m-am gândit să-l întreb care-i treaba între ei.

Ridică din umeri și coama de păr ondulat i se leagănă. Pistruii ei sunt mai deschiși la culoare decât toți pe care i-am văzut până acum și sunt răspândiți pe pomeți și peste rădăcina nasului. Are buzele mari — puțin îmbufnate — și e aproape la fel de înaltă ca mine. Acestea sunt lucruri pe care le-am observat din cea de-a treia zi de ucenicie, când cred că mi-a stârnit interesul pentru un moment.

— Am fost cu ea o vreme, recunosc eu în fața noii mele prietene și-i întind un prosop cu care să șteargă cana.

— Ah, nu cred că sunt împreună. Ar fi nebună să se combine cu vrăjitorul ăla.

Când Posey zâmbeste, obrajii mi se înflăcărează și râd odată cu ea.

— Ai observat și tu? întreb eu.

Mă întind pe lângă ea și iau un fursec cu mentă și fistic pe care i-l ofer. Ea surâde, ia fursecul din mâna mea și înfulecă jumătate din el înainte să apuc să închid capacul cutiei.

Cânt termin tura, semnez de plecare și iau două pahare de la bar ca să-mi prepar băutura obișnuită pentru drum: două cafele macchiato; una pentru mine și una pentru Tessa. Nu e un simplu macchiato totuși; adaug trei alune și un strop de sirop de banane. Sună scârbos, dar n-o să vă vină să credeți cât de bun este. Mi-a ieșit din greșală într-o zi, când am amestecat sticla de vanilie cu cea de banane, dar poțiunea asta întâmplătoare a devenit băutura mea preferată. Și a Tessei. Acum și a lui Posey.

Ca să ne menținem trupurile tinere, de studenți, hrănite cum trebuie, eu sunt responsabil cu răcoritoarele, iar Tessa asigură cina în majoritatea serilor, cu resturi de la Lookout, restaurantul la care lucrează. Uneori mâncarea e caldă încă, dar și dacă nu e, mâncarea de acolo e atât de gustoasă, încât e comestibilă și câteva ore mai târziu. Amândoi reușim să bem cafea bună și să mâncăm hrană rafinată cu buget studentesc, așa că e un aranjament destul de convenabil.

Tessa lucrează în schimbul de seară, așa că nu dau zor să închid cafeneaua. Nu că n-aș putea să stau acasă fără ea, dar n-am niciun

motiv să mă grăbesc, iar asta mă va împiedica să mă gândesc prea mult la Dakota și la individul ăla alunecos. Uneori îmi place liniștea unei case goale, dar n-am mai locuit singur înainte și uneori bâzâitul frigiderului și zăngănitul țevilor în apartamentul pustiu aproape că mă înnebunesc. Mă trezesc așteptând să aud zgomotul unui meci de fotbal american din biroul tatălui meu vitreg sau să simt mirosul de arțar care vine din bucătăria unde gătește mama. Aproape că mi-am terminat temele de la facultate pentru săptămâna aceasta. Primele câteva săptămâni ale celui de-al doilea an de studenție sunt total diferite de anul întâi. Mă bucur că am terminat cu cursurile obligatorii și obositoare rezervate bobocilor și că-mi pot urma educația începută în copilărie; simt în sfârșit că mă apropii de cariera pe care mi-o doresc, cea de profesor de școală elementară.

Am citit două cărți luna aceasta, am văzut toate filmele bune care au apărut, iar Tessa păstrează apartamentul atât de curat, încât mie nu-mi rămân prea multe de făcut. În principiu, nu prea am ce să fac cu timpul meu și nu mi-am făcut prea mulți prieteni în afară de Tessa și câțiva colegi de la Grind. Poate cu excepția lui Posey, nu cred că aș fi în stare să-mi petrec vremea cu oricare dintre ei în afara cafenelei. Timothy, un tip de la cursul meu de Studii Sociale, e marfă. Purta un tricou cu Thunderbirds în cea de-a doua zi a semestrului și am început o conversație despre echipa de hochei din orașul meu natal. Sportul și romanele fantasy sunt subiectele mele preferate când socializez cu străinii, lucru la care nu mă pricep foarte bine.

Viața e destul de lipsită de evenimente. Iau metrourile peste pod ca să ajung în campus, înapoi acasă în Brooklyn, merg pe jos la serviciu și tot pe jos acasă de la muncă. A devenit un tipar, o serie repetată de evenimente total nespectaculoase. Tessa susține că sunt deprimat, că trebuie să-mi fac câțiva prieteni noi și să mă distrez puțin. Îmi vine să-i spun să-și urmeze propriul sfat, dar știu că e mai ușor să te concentrezi pe problemele altuia decât pe ale tale. În ciuda părerii bine înrădăcinate a mamei și a Tessei despre lipsa vieții mele sociale, eu mă distrez. Îmi plac slujba mea și cursurile de semestrul

acesta. Îmi place că locuiesc în această parte oarecum șmecheră din Brooklyn și-mi place noul meu colegiu. Desigur, ar putea fi și mai bine, știu asta, dar totul în viața mea este OK: simplu și ușor. Fără complicații, fără alte obligații în afară de a fi un fiu și un prieten bun.

Mă uit la ceasul de pe perete și mă crispez când văd că nu e nici măcar ora zece. Am lăsat deschis mai mult pentru un grup de femei care discutau despre divorț și bebeluși. Exclamau des „Ah“ și „O, nu!“, așa că m-am gândit să le las în pace până-și rezolvă reciproc problemele de viață și sunt gata să plece. La nouă și un sfert au plecat, lăsând masa plină de șervețele, cafea pe jumătate nebăută și rece și pateuri pe jumătate mâncate. Nu mă deranja dezordinea, pentru că mă mai ținea ocupat câteva minute în plus. Mi-am petrecut atâta vreme închizând cafeneaua... așezând meticulos teancurile de șervețele în cutiile lor de metal... măturând fiecare ambalaj de pe podea... și învărtindu-mă cât de lent cu putință pentru a umple lăzile cu gheață și cutiile cu cafea măcinată.

Timpul nu lucrează în favoarea mea în seara asta; încep să pun la îndoială relația pe care o am cu Dakota. Mda, timpul nu prea lucrează niciodată în favoarea mea, dar în seara asta mă deranjează mai mult decât de obicei. Fiecare minut trece în bătaie de joc; limba mică se mișcă încet, dar ticăielile par să nu aibă nicio noimă — de parcă timpul nu trece deloc. Încep să mă joc ca în școala elementară, ținându-mi respirația câte treizeci de secunde, pentru ca timpul să treacă mai repede. După câteva minute, sunt deja plictisit și mă duc în spate, cu sertarul de bani, ca să fac monetarul pentru ziua respectivă. În cafenea e liniște, în afara bâzâitului mașinii de făcut gheață din camera din spate. În cele din urmă, se face ora zece și nu mai pot să trag de timp.

Înainte să plec, arunc o ultimă privire prin cafenea. Sunt sigur că n-am uitat nimic, nici măcar o boabă de cafea nu e nelalocul ei. De obicei nu închid de unul singur. Uneori închid cu Aiden, alteori cu Posey. Aceasta s-a oferit să rămână cu mine, dar o auzisem mai devreme fără să vreau că nu găsea bună pentru sora ei. Posey e

discretă și nu-mi povestește multe despre viața ei, dar din câte-mi dau seama, fetița aceea pare centrul universului său.

Încui seiful și pornesc sistemul de alarmă, apoi închid ușa în urma mea. E frig afară în seara aceasta, un mic fior vine dinspre apă și plutește peste Brooklyn. Îmi place să trăiesc aproape de apă și râul mă face să simt o oarecare detașare de agitația orașului. În ciuda vecinătății, Brooklyn nu seamănă deloc cu Manhattan.

Un grup de patru inși — două femei și doi bărbați — trec pe lângă mine în timp ce încui și ies pe trotuar. Observ cum cuplurile se despart, ținându-se de mână. Cel mai înalt dintre tipi poartă un tricou al echipei Browns și mă întreb dacă s-a mai uitat pe statisticele lor în acest sezon. Dacă s-ar fi uitat, n-ar mai fi defilat atât de mândru îmbrăcat așa. Îi privesc și mă iau după ei. Fanul celor de la Browns e cel mai zgomotos din toată trupa și are o voce enervant de gravă. E beat, cred. Traversez strada ca să scap de ei și o sun pe mama ca să văd ce mai face. Vreau de fapt să o anunț că sunt bine și că singurul ei copil a mai supraviețuit o zi în marele oraș. O întreb cum se simte, dar, în felul ei obișnuit, ea nu-mi răspunde și se interesează de mine.

Mama nu era atât de îngrijorată de ideea mutării mele, cum credeam că va fi. Vrea să fiu fericit și mutarea la New York ca să fiu cu Dakota mă făcea fericit. Cel puțin așa trebuia. Mutarea mea trebuia să fie liantul care să țină laolaltă relația noastră fragilă. Credeam că distanța era cea care ne dăuna, dar nu-mi dădeam seama că ea își dorește libertate. Chestia asta m-a luat prin surprindere, pentru că eu nu mă purtasem niciodată posesiv cu ea. N-am încercat niciodată s-o controlez sau să-i spun ce să facă. Eu, pur și simplu, nu sunt așa. Din ziua în care fata aceea frumoasă cu păr sârmos se mutase lângă noi, am știut că are ceva special. Ceva atât de special și de autentic, și nu mi-am dorit niciodată să ascund asta. Cum aș fi putut? De ce? I-am susținut independența și i-am încurajat replicile acide și opiniile îndrăznețe. Timp de cinci ani, cât am fost împreună, i-am prețuit caracterul puternic și am încercat să-i ofer tot ce avea nevoie.

Când se temea să se mute din Saginaw, Michigan, în Big Apple², am găsit o cale de a o liniști. Aveam experiențele mele cu mutatul; m-am mutat din Saginaw în Washington chiar înaintea ultimului an de liceu. I-am reamintit în permanență de motivele ei foarte bune de a-și dori să se ducă la NYC: cât de mult îi plăcea să danseze și cât era de talentată. Nu trecea nicio zi fără să-i readuc aminte cât era de minunată și cât de mândră ar fi trebuit să fie de asta. Cu degetele pline de bătăuri și cu picioarele sângerând, repeta zi și noapte. Dakota fusese întotdeauna una dintre cele mai hotărâte persoane pe care le cunoscusem vreodată. Lua note excelente mai ușor decât mine și, în timpul adolescenței, avusese mereu o slujbă. Când mama mea lucra și nu o putea duce cu mașina, se urca pe bicicletă și pedala câțiva kilometri până la popasul de camioane unde era casieră. După ce-am împlinit 16 ani și mi-am luat permisul de conducere, l-a lăsat pe tatăl ei să amaneze bicicleta pentru câțiva bănuți în plus, iar eu am dus-o bucuros unde avea treabă.

Cu toate acestea, cred că Dakota n-a simțit niciodată că are libertate în viața ei de familie. Tatăl ei încerca să-i țină prizonieri pe ea și pe fratele ei, Carter, în casa lor de cărămidă roșie. Cearsăfurile pe care le pusese în ferestre nu-i puteau ține însă înăuntru pe niciunul dintre copiii săi. Când a intrat la New York, ea a întrezărit o viață cu totul nouă. Îl vedea pe tatăl ei cum se stinge între furie și alcool și asta nu era viață. Încerca să îndepărteze vinovăția morții fratelui ei, dar asta nu era viață. Și-a dat seama că, de fapt, nu trăise niciodată. Eu începusem să trăiesc în ziua în care o întâlnisem, dar pentru ea nu fusese același lucru.

Oricât de tare m-a durut spulberarea relației noastre, nu i-am purtat pică. Nici acum nu-i port. Dar nu pot să nu recunosc că m-a durut dispariția viitorului pe care ni-l imaginaserăm împreună. Credeam că o să vin la New York și că o să împart cu ea un apartament. Presupusesem că mă voi trezi în fiecare dimineață cu picioarele

² New York. (N.tr.)

ei încolăcite în jurul meu, cu aroma dulce a părului ei în nări. Credeam că vom crea amintiri noi, învățând cum să ne descurcăm în oraș. Trebuia să ne plimbăm prin parcuri și să ne prefacem că înțelegem lucrările de artă de prin muzeele pretențioase. Așteptam atât de multe când am început să plănuiesc să mă mut aici! Mă așteptam ca acesta să fie începutul viitorului meu, nu sfârșitul trecutului.

Ca să fiu cinstit, ea a prevăzut toate astea, și-a evaluat corect sentimentele și s-a despărțit de mine înainte să mă mut aici. A fost sinceră cu mine, n-a încercat să mimeze fericirea pentru o vreme, ca să nu ne explodeze amândurora în față. Cu toate astea, când lucrurile s-au terminat în cele din urmă, eram prea pornit să mă mut și nu mă mai puteam răzgândi. Deja mă transferasem și dădusem avans pentru apartament. Nu regret și, privind înapoi, cred că aveam nevoie de asta. Nu sunt total fascinat de oraș deocamdată — nu m-a hipnotizat așa cum li s-a întâmplat altora și nu cred că voi rămâne aici după absolvire —, dar îmi place pentru moment. Mi-ar plăcea să mă stabilesc într-un loc liniștit, cu o curte mare și cu soarele care să facă toate lucrurile din jur minunate.

Mă ajută mult că Tessa s-a mutat aici cu mine. Nu mă bucur pentru circumstanțele care au adus-o, dar mă bucur că-i pot oferi o porțiță de ieșire. Tessa Young a fost prima prietenă pe care mi-am făcut-o la Washington Central University și a cam rămas ultima pe care am păstrat-o până când am plecat. A fost prima și unica prietenă pe care mi-am făcut-o la Washington și invers. Primul ei an de facultate a fost greu. S-a îndrăgostit și inima i s-a frânt aproape în același timp. Eu eram într-o poziție ingrată, între fratele meu vitreg, cu care încercam să construiesc o relație, și cea mai bună prietenă a mea, Tessa, care fusese rănită de același tip.

Am primit-o pe Tessa în sufletul meu când m-a rugat și așa face-o din nou. Nu m-a deranjat să-mpart apartamentul cu ea și am știut că asta o va ajuta. Îmi place rolul meu de prieten, de băiat bun. Am fost băiat bun toată viața și mă simt mai bine în acest rol decât în oricare altul. N-am nevoie să fiu în centrul atenției. De fapt, mi-am dat

seama de curând că aş evita bucuros orice situație care m-ar aduce acolo. Toată lumea știe că mie-mi plac rolurile secundare, prietenul și iubitul de treabă — și-mi convine asta de minune. Când totul s-a dus naibii în Michigan, mi-am dorit să sufăr singur. Nu voiam să se distrugă nimeni alături de mine, în special nu Dakota.

Durerea ei era inevitabilă și, orice-aș fi făcut, n-o puteam îndrepta. Trebuia s-o las să-și trăiască suferința și eram forțat să stau deoparte în vreme ce întreaga ei lume se prăbușea din cauza unei tragedii pe care încercasem din răspuțeri s-o previn. Ea era bandajul meu, iar eu eram plasa ei de siguranță. Am prins-o în timp ce cădea și vom rămâne legați, de prietenie sau poate de ceva mai mult, până la sfârșitul zilelor noastre datorită durerii pe care am împărtășit-o.

Mintea mea nu o ia razna prea des aici, la amintirile pe care m-am străduit să le uit. Cutia aceea cu demoni e închisă. Sigilată cu superglue și îngropată la trei metri sub un strat de ciment.

Când ajung la apartament, mă întâmpină în prag un pachet de mărime medie. Numele Tessei este mâzgălit cu marker negru, așa că-mi dau seama imediat de la cine e. Vâr cheia în broască și lovesc ușor cutia cu piciorul, băgând-o înăuntru. Luminile sunt stinse, deci știu că Tessa nu s-a întors încă de la muncă.

Sunt obosit și mâine voi dormi până mai târziu. Marțea și joia cursurile mele încep mai târziu decât în restul săptămânii. De-abia aștept; zilele de marți și de joi sunt preferatele mele pentru că pot zace în pat în boxeri și mă pot uita la televizor. E un lux simplu și oarecum trist, dar eu mă bucur de fiecare secundă. Îmi arunc pantofii din picioare și-i așez ordonat în vreme ce o strig pe Tessa prin tot apartamentul, ca să mă asigur că nu e aici. Nu-mi răspunde și atunci încep să mă dezbrac în living, doar pentru că pot. Un alt lux simplu. Îmi desfac jeanșii și mi-i trag în jos. Îi arunc cât colo, întinzindu-i pe podea. Ba chiar îi las acolo. Mă simt un pic rebel, dar cel mai mult mă simt epuizat.

După ce mă gândesc puțin, îmi ridic pantalonii, cămașa, ciorapii și boxerii de pe jos și le duc pe toate în camera mea, unde le arunc pe jos. O să strâng mai târziu.

Trebuie să fac un duș.

Robinetul dușului din singura noastră baie se blochează aproape de fiecare dată când îl deschid. Apei îi ia cel puțin un minut să urce pe țevi. Administratorul nostru l-a „reparat“ de două ori, dar nu merge niciodată cum trebuie. Tessa chiar a încercat să-l repare ea singură de câteva ori. Se pare că nu e menită să fie instalatoare. Deloc. Râd când îmi aduc aminte de trupul ei ud leoarcă și de cât era de furioasă când apa a țâșnit din țeavă. Robinetul de metal a zburat prin toată baia, făcând o gaură mică în tencuială. Câteva săptămâni mai târziu, s-a stricat din nou când Tessa a dat drumul dușului și a izbit robinetul de perete. S-a stropit toată pe față cu apă rece ca gheața. A țipat ca o nebună și a ieșit fugind din baie de parcă luase foc.

În timp ce ascult apa circulând pe țevi și fac repede pipi, mintea îmi zboară la ziua de azi, la cât de repede au părut să treacă orele de curs, la cât de surprins am rămas când Dakota și Maggy au intrat la Grind. Încă mă simt ciudat că am văzut-o pe Dakota, mai ales cu Aiden, și-mi doresc să fi avut ceva timp la dispoziție ca să mă pregătesc. N-am mai vorbit cu ea de câteva săptămâni și mi-a fost greu să mă concentrez când am văzut-o purtând haine atât de transparente. Cred că totuși întâlnirea a mers bine; n-am spus nimic stânjenitor, n-am vărsat cafeaua și nici nu m-am bâlbâit. Mă întreb dacă și Dakota s-a simțit ciudat și dacă s-a forțat să discute cu mine sau dacă mai observă măcar tensiunea dintre noi?

Nu prea mai încercă să mă contacteze — deloc, de fapt — așa că n-am idee ce mai simte sau ce mai e între noi. Nu și-a exprimat niciodată emoțiile prea deschis, dar știu că e genul de fată care păstrează ranchiuna toată viața. N-are niciun motiv să mă urască, dar eu mă gândesc imediat la asta. E puțin ciudat pentru mine că am trecut brusc de la a discuta în fiecare zi la tăcere absolută. După ce

m-a sunat să-mi spună că relația noastră s-a terminat, am încercat să rămânem prieteni, dar ea nu m-a ajutat deloc.

Uneori mi-e dor de ea.

La naiba, mi-e dor de ea rău de tot.

M-am obișnuit să n-o văd când m-am mutat din Michigan în Washington, dar încă vorbeam zilnic și zburam s-o vizitez de câte ori aveam ocazia, chiar și atunci când m-am aglomerat la facultate. Când ea s-a mutat la New York, a devenit distantă. Îmi dădeam seama că lucrurile s-au schimbat, dar tot am sperat că se vor îmbunătăți. Cu toate astea, cu fiecare conversație telefonică o simțeam cum se îndepărtează din ce în ce mai mult de mine. Uneori stăteam și mă uitam în gol la telefon, sperând să mă sune și să mă întrebe ce-am făcut în ziua respectivă. Doar atât, să mă întrebe și să-mi dea două-trei amănunte despre ce făcuse ea. Speram că poate era perioada de adaptare la noua ei existență. Poate că trecea printr-o perioadă proastă, m-am gândit.

Voiam să trăiască din plin experiența noii ei vieți și să-și facă noi prieteni. Nu voiam să-i răpesc nimic din toate astea. Voiam doar să fac parte din viața ei, așa cum făcusem întotdeauna. Voiam să se cufunde în studiu la academia ei de dans; știam cât de important era asta pentru ea. Nu voiam s-o distrag. Am încercat s-o sprijin cât am putut, chiar dacă ea începuse să mă elimine din viața ei. Am jucat rolul iubitului înțelegător, deși programul ei se aglomera din ce în ce mai mult.

Jucasem întotdeauna bine rolul acesta, încă din copilărie. Mă simt comod în acest rol, ca și în cel al tipului de treabă. Mi-am păstrat răbdarea și am rămas mereu înțelegător. În seara în care ea îmi recita motiv după motiv pentru care relația noastră nu mai merge, eu tot dădeam din cap la celălalt capăt al liniei telefonice și-i spuneam că totul e în regulă, că înțeleg. Nu înțelegeam deloc și „motivele“ ei mi se păreau neîntemeiate, dar știam că nu se va răzgândi și că, oricât de mult mi-aș fi dorit să mă cert, nu voiam să devin o povară pentru ea. Nu voiam ca relația noastră să devină un alt lucru cu care să fie

nevoită să se lupte. Dakota și-a petrecut întreaga viață luptându-se. Reușisem să devin una dintre puținele energii pozitive din viața ei și voiam ca lucrurile să rămână așa.

Eram supărat și, într-un fel, încă mai sunt. Nu prea pricep de ce pentru mine nu are niciun pic de timp, dar toate postările ei de pe Facebook erau poze cu ea și cu prietenii ei la diverse restaurante și cluburi de noapte.

Îmi era dor să-mi povestească despre ce făcea. Voiam s-o ascult cum se laudă despre cât de bine se descurcă la cursuri. Mi-era dor s-o văd cum freamătă de nerăbdare în așteptarea următoarei audiții. Era întotdeauna prima persoană căreia mergeam să-i spun ceva. Asta s-a schimbat după ce am cunoscut-o pe Tessa și am început să mă apropii mai mult de fratele meu vitreg, Hardin, dar tot îmi era dor de ea. Nu știu multe despre relații, dar cu siguranță asta nu era o relație.

Brusc îmi dau seama că baia se umple de aburi de la duș în timp ce eu stau și mă holbez la mine însumi în oglindă, retrăind eșecul relației mele. Intru în cele din urmă în duș — iar apa e fierbinte, parcă-mi jupoaie pielea de pe mine. Sar în spate și potrivesc apa. Îmi conectez telefonul la iDock și ascult sporturile mele preferate, intrând din nou în duș. Vocile comentatorilor sunt profunde și zgomotoase, certându-se din cauza politicii nenecesare din jurul hocheiului. Încerc să fiu atent la problemele lor, dar sunetul se tot întrerupe, așa că mă întind și-l închid. Telefonul cade din suportul lui și aterizează în chiuvetă. Mă reped să-l prind înainte ca norocul meu proverbial să intervină și să apară un elf de casă pe apă. Ar fi ideal să am un elf de casă, preferabil pe Dobby sau pe clona sa. Harry Potter era un copil norocos.

Baia asta e prea micuță ca să mai încapă cineva în ea, elf sau nu. E minusculă — de-a dreptul microscopică —, cu o chiuvetă joasă cu un robinet rablagit, plantată lângă o toaletă mică pe care de-abia am loc. Cine a proiectat apartamentul ăsta nu s-a gândit la un tip de un metru optzeci și cinci. Nu mai trebuie să menționez că acest

tip trebuie să-și îndoieie genunchii ca să încapă sub jetul dușului. Apa caldă mi se scurge pe spate, iar eu mă torturez în continuare gândindu-mă la Dakota. S-a mutat la mine în cap și se pare că n-o mai pot da afară. Arăta atât de bine azi, atât de sexy în pantalonii aceia scurți și în bustiera de sport!

O fi observat că trupul mi s-a schimbat de când m-a văzut ultima oară? O fi văzut că brațele mi s-au îngroșat și că abdomenul meu are, în sfârșit, mușchii la care lucram de atâta vreme?

În copilărie eram un grăsun. Constituția mea greoaie era deseori subiect de conversație pe culoarele liceului. „Grasul de Landon“, așa-mi spuneau. „Să nu-l lași pe Landon să aterizeze pe tine“, glumeau ei. Poate că acum sună prostesc sau copilăresc, dar mă deranja la culme când cretinii ăia mă strigau așa, mergând în fața mea. Aceasta era doar una dintre limbile de foc ale iadului care a însemnat pentru mine liceul. Nu era nimic în comparație cu ce i s-a întâmplat lui Carter, dar nu intru în detalii în seara asta.

Cu cât încerc să re trăiesc întâlnirea noastră de la Grind, cu atât creierul meu se încurcă mai tare în amintiri. Nu mi-am putut da seama la ce se gândea Dakota. Niciodată n-am putut. Chiar și când eram tineri de tot, ea avea întotdeauna secrete. Atunci era ceva atrăgător, misterios și fascinant. Acum, când am mai crescut și ea s-a despărțit de mine fără o explicație întemeiată, nu mai e deloc distractiv.

Mă zgâiesc la faianța verde din duș și mă gândesc la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spun și să le fac în acele cinci minute. E un cerc vicios, reiau la nesfârșit ce-aș fi putut spune, apoi îmi reamintesc că nu e mare scofală, după care mă panichez din nou. Mă holbez în gol, amintindu-mi cum stătea azi, puțin mai devreme, în fața mea. Aș vrea să fi putut descifra ce i se citea în ochii ei migdalați sau să fi descoperit niște vorbe ascunse pe buzele ei pline.

Buzele acelea...

Buzele Dakotei sunt ceva deosebit. Sunt pline și au nuanța perfectă de roz-a unor petale de trandafir. Culoarea lor rozalie m-a

îneebunit întotdeauna, mai ales că stăpânea la perfecție arta folosirii lor. Aveam numai 16 ani când ne-am giugiulit pentru prima oară. Era aniversarea noastră de două luni și ea tocmai adoptase un cățel pentru mine. Știam că mama nu mă va lăsa să-l păstrez și ar fi trebuit să știe și ea, dar am încercat să-l ascundem în dulap. Dakota făcea deseori lucruri pe care știa că nu trebuie să le facă, dar intențiile ei erau întotdeauna bune. Îl hrăneam pe cățelușul gri cu cea mai bună mâncare de la magazinul de animale de companie de pe stradă. Nu lătra prea mult și, când totuși o făcea, tușeam ca să acopăr zgomotul. A funcționat o vreme, până când a crescut prea mare pentru micul meu dormitor.

După două luni de captivitate, a trebuit să-i spun mamei despre cățel. N-a fost nici pe departe atât de supărată pe cât credeam că o să fie. Cu toate astea, mi-a explicat cât costă să întreții un cățel și, când am comparat asta cu salariul meu minuscul de la spălătoria de mașini la care lucram din când în când, nu ieșea la socoteală. Nici măcar atunci când primeam bacșiș, tot nu puteam acoperi nota de plată la veterinar. După câteva lacrimi și proteste, Dakota a fost, într-un final, de acord. Ca să ne fie mai ușor, ne-am transformat în niște toci-lari și ne-am uitat la toată seria *Stăpânul Inelelor*. Ne-am îndopat cu Frappuccino de la Starbucks și ne-am plâns că dăm cinci dolari pe un pahar cu cafea. Am mâncat Twizzlers și unt de arahide până când ni s-a făcut rău de la stomac, iar eu am mângâiat-o cu vârfurile degetelor pe obraji, așa cum îi plăcea ei, până când a adormit la mine în brațe.

M-am trezit cu gura ei caldă, cu buzele ei în jurul penisului meu. Eram luat prin surprindere, pe jumătate treaz și excitat ca naiba, privind cum îmi ia penisul între buze și și-l vâcă în jos, pe gât. A spus că voise să încerce asta mai demult, dar avea emoții. Își mișca gura perfect în jurul meu, făcându-mă să-mi dau drumul cu o rapiditate stânjenitoare.

Și-a dat seama că-i plăcea la nebunie să mă satisfacă așa și a început s-o facă aproape de fiecare dată când pierdeam vremea împreună. Îmi plăcea și mie, desigur.

Hei, pe cine naiba păcălesc eu aici? Îmi plăcea la nebunie. Nici nu-mi mai aminteam de perioada în care masturbarea mi se păruse o cale savuroasă de a ajunge la orgasm. Nici nu se compara cu gura ei și apoi, mai târziu, cu păsărica ei moale și udă. Am trecut de la sex oral la futut destul de repede; niciunul dintre noi nu părea să se sature. N-a mai trebuit să mă autosatisfac până când m-am mutat la Washington. Mi-era dor de tot ce era legat de ea, inclusiv de intimitatea aceasta. Masturbarea nu era așa de rea, cred. Mă uit în jos la penisul meu și la apa care curge peste el. Îl prind cu o mână de bază, mângâind vârful cu degetul mare, așa cum mă atingea Dakota cu limba.

Cu ochii închiși și cu apa care curge peste mine, aproape că mă conving că nu mă ating de unul singur. În mintea mea, Dakota stă în genunchi în fața vechiului meu pat din Washington. Părul ei cârlionțat era mai deschis la culoare și trupul începuse să i se contureze de la atâta dans. Arăta atât de bine, ca întotdeauna de altfel, dar pe măsură ce creșteam devenea din ce în ce mai sexy. Gura i se mișcă din ce în ce mai repede acum... între asta și gemetele ei din mintea mea, aproape că-mi dau drumul.

Trupul începe să mi se încordeze, din vârful picioarelor până pe spinare. Mă sprijin cu spatele de peretele dușului și unul dintre picioare îmi alunecă. Calc greșit, pierzându-mi echilibrul. Un șir de cuvinte pe care nu le folosesc de obicei îmi țâșnesc de pe buze și mă prind de perdeaua de duș cu imprimeu de tablă de șah, trăgând de ea cu putere.

Clic, clic, clic. Nenorocita de perdea cedează, rupându-se din fiecare inel de plastic. Cade, luându-mă cu ea. Țip din nou și mă lovesc cu genunchiul de cada minusculă, apoi cad pe spate, lovindu-mă tare și trezindu-mă cu jetul de apă fierbinte țâșnindu-mi în față.

— Rahat! exclam.

Genunchiul pare că începe să se umfle deja și-mi simt mâinile moi când mă prind de marginea căzii și încerc să mă ridic. Ușa se deschide brusc, sperându-mă, așa că mă desprind de cadă și mă

lovesc cu capul de fundul căzii. Înainte să apuc să mă acopăr, o văd pe Tessa, care vântură din mâini ca un elicopter.

— Te simți bine? țipă ea.

Își aruncă privirea asupra trupului meu despuiat și-și acoperă ochii.

— Ah, Doamne! Îmi pare rău!

— Ce mama naibii? chițăie Sophia, intrând în încăpere.

Minunat... și ea e aici acum. Mă întind după perdeaua sfâșiată și o trag peste corpul meu gol. Oare pot deveni lucrurile și mai rele? Mă uit la ambele fete și dau din cap, încercând să-mi recapăt suflul. Obrajii mi-au luat foc și aș prefera să dispar într-o grămadă de rahat de câine decât să fiu prins aici în cadă, gol, cu un picior atârnat peste margine. Mă sprijin cu mâna liberă de podeaua udă și încerc să mă ridic.

Sophia trece pe lângă Tessa și mă prinde de mână ca să mă ajute. *Cineva să mă omoare.* Își dă repede părul castaniu după urechi și-și folosește ambele mâini ca să mă tragă în sus. *Vă rog, omorâți-mă.* Încerc să-mi acopăr părțile intime cu perdeaua, dar aceasta cade exact când mă ridic în picioare. Mă aplec și o iau din nou, cât pot de elegant.

Mă ascultă și pe mine cineva? Dacă nu mă omorâți, măcar faceți-mă să dispar. Vă implor.

Ochii căprui ai Sophiei au o tentă verzuie pe care n-o observasem până acum. Sau poate că n-o au, ci sunt eu amețit de la căzătură. Îmi iau privirea de la ea, dar încă-i simt ochii ațintiți asupra mea. Încerc să mă concentrez la vârful pantofilor ei: sunt maronii, ascuțiți și-mi amintesc de încălțările pe care le poartă întotdeauna Hardin.

— Te ții bine acum? spune Sophia, ridicând din sprânceana închisă la culoare.

Aș putea să fiu mai stânjenit de-atât? Nu cred. N-ar fi omenește posibil. Cu treizeci de secunde înainte, mă masturbam în duș și acum sunt gol și stingher. Aș fi râs în hohote dacă toată această harababură

i s-ar fi întâmplat altcuiva. Sophia încă se uită la mine și-mi dau seama că nu i-am răspuns la întrebare.

— Da. Da. Sunt bine, spun cu voce pierită.

— Nu te jena, spune ea încet.

Clatin din cap.

— Nu mă jenez, mint eu, apoi las bărbia-n jos și mă forțez să râd.

Cel mai greșit mod de a face pe cineva să se simtă mai puțin stânjenit e să-i spui să nu se mai jeneze.

Tessa mă privește îngrijorată și e gata să spună ceva, când un bipăit zgomotos sparge tăcerea, făcându-mă să tresar.

Oare se poate și mai rău?

— Se arde ciocolata! țipă Tessa, dispărând din baie, iar pereții băii parcă se strâng în jurul meu.

Oglinda e aburită și totul e umed în jur, iar Sophia încă e aici. Zâmbește și-mi atinge cu degetul centrul abdomenului, chiar deasupra buricului, cu unghiile ei lungi și negre. Mă uit la degetele ei când mă ating. Dakota nu are niciodată unghii lungi, din cauza dansului. Se plângea deseori de asta, dar iubea dansul mai mult decât manichiura, așa că-și păstra unghiile naturale.

— N-ar trebui să te jenezi.

Complimentul seamănă cu un tors de pisică și trupul meu reacționează pe măsură. Degetul Sophiei își urmează cursul pe abdomenul meu, în jos, și deși sunt derutat, nu vreau ca ea să se oprească. Degetele ei coboară spre partea de jos a burții mele, chiar deasupra perdelei care-mi acoperă penisul. Mintea mea încearcă să priceapă de ce mă atinge așa, în timp ce mă străduiesc să nu mi se scoale.

N-o cunosc atât de bine, dar știu că e mult mai tupeistă decât fetele de vârsta mea pe care le-am întâlnit. Nu se jenează să înjure în timpul emisiunii *Master Chef* și e clar că nu are nicio problemă să-mi atingă trupul ud și despuiat. Dâra de păr care-mi unește buricul cu ventrele pare să se simtă foarte bine când Sophia-și trece vârful arătătorului peste ea.

A spus ceva? Ah, da, a spus. A spus:

— N-ar trebui să te jenezi.

Când s-a oprit oare bipăitul alarmei?

Ce vrea să spună cu asta? N-ar trebui să mă jenez? Aproape că mi-am rupt fundul în baie în timp ce mă masturbam și am fost găsit în pielea goală pe jos, în duș.

Normal că mă jenez. Și uite așa, dintr-odată, vraja se evaporă și mă trezesc brusc la realitate. O privesc, mă uit la reflexia părul ei castaniu-închis în oglinda aburită.

— Mulțumesc, răspund cu voce slabă, apoi îmi dreg glasul și continui: Am luat o căzătură serioasă.

Râd, încercând să găsesc umorul în toată povestea asta.

Ochii ei sunt plini de căldură, iar degetul ei încă mă atinge, mișcându-se lent și chinuitor. Nu e ciudat, dar nu știu ce să spun sau ce să fac. Înainte să-mi dau seama, ea se retrage zâmbind.

Mă întorc cu spatele la ea, cu obrajii roșii, și șterg oglinda cu mâna. Ea încă stă acolo, sprijinită cu spatele de suportul de prosoape. Mă uit la propria mea reflexie și tresar când îmi trec degetul peste rana mică, dar adâncă, de deasupra ochiului. O dâră de sânge mi se scurge în jos de pe frunte. Mă întind prin spatele Sophiei și-mi iau un prosopel, tamponând julitura. Îmi jur că n-o să mai încerc niciodată să mă masturbez într-un duș minuscul decât cu o armură pe mine sau ceva de genul ăsta. Apăs rana cât pot ca să opresc sângerarea.

Dacă Sophia tot e încă în baie, ar trebui să fac conversație cu ea sau ceva de genul ăsta? Nu știu ce să cred despre faptul că m-a atins. Nu cunosc eticheta când vine vorba despre lucruri de genul ăsta. Așa procedează de obicei oamenii tineri și necombinați?

Am avut o singură iubită până acum, așa că nu pot pretinde că mă pricep la genul ăsta de chestii. Nu pot pretinde că știu ce are fata asta în cap sau ce vrea. Aproape că nu știu nimic despre ea.

Am cunoscut-o în treacăt la Washington, când familia ei s-a mutat aproape de mama și de Ken. Știu că e cu câțiva ani mai mare decât mine și că-i place ca prietenii să-i spună pe celălalt nume al ei,

Nora, lucru pe care-l uit constant, iar Tessa mă corectează încrun-
tându-se la mine. Știu că miroase mereu a zahăr și bomboane. Știu
că vine des pe-aici pentru că nu-i plac colegele ei de apartament. Știu
că-i ține Tessei companie când eu nu pot și cumva au devenit prietene
în ultimele câteva luni. Cam asta știu. Pare mult când le pun pe hârtie,
dar nu sunt decât niște lucruri superficiale, nimic mai mult. Ah, da, în
plus a absolvit școala culinară și lucrează la același restaurant cu Tessa.

Și acum pot adăuga și faptul că-i place să atingă abdomene goale
și ude.

Îmi iau privirea din oglindă și mă uit la ea.

— Stai aici ca să fii sigură că n-am vreo contuzie? o întreb.

Ea dă din cap, zâmbindu-mi larg. Face niște riduri subțiri la
colțurile ochilor, iar buzele ei par incredibil de pline, mai ales când
își trece limba peste ele. Buzele umede și ochii aceia... sunt o combi-
nație mortală.

Și știe asta.

Și eu o știu.

Și președintele Obama o știe.

E genul de femeie care te va mesteca și te va scuipa când se va
sătura de tine, iar ție o să-ți placă asta la nebunie. Își atinge buza de
jos cu degetul arătător, iar eu tot nu zic nimic. Oare se dă la mine?
Sunt confuz. Nu mă plâng, dar sunt confuz.

— Îți apreciez grija, îi spun, făcându-i cu ochiul.

Oare chiar am făcut asta?

Mă uit repede în altă parte, înspăimântat că mintea mea proastă
m-a împins să fac o astfel de tâmpenie. Să-i fac cu ochiul? Eu nu sunt
genul ăla de băiat care face cu ochiul și sunt destul de convins că am
părut cel mai mare ciudat. Din lume.

Nora mă privește drept în ochi și buzele i se întredeschid. Face
un pas către mine și închide micul spațiu dintre noi. Trupul meu
reacționează și mă retrag, sprijinindu-mă cu mijlocul de chiuvetă.

— Ești atât de drăguț, spune ea ușor, iar privirea ei îmi trece din
nou peste piept.

Cuvântul *drăguț* doare un pic când vine de la cineva care dă pe dinafară de atâta sex appeal. De la buzele conturate la șoldurile ei rotunde, Nora e dorință pură. Eu sunt întotdeauna cel drăguț, cel de treabă. Nicio femeie nu are fantezii cu mine și nici nu mă consideră sexy.

Nora își ridică mâna spre fața mea, iar eu mă crispez puțin, întrebându-mă dacă nu cumva mă va pocni pentru că mi-am închi-puit-o goală de mai multe ori. Dar ea nu mă pocnește, probabil pentru că nu-mi poate citi gândurile, în ciuda faptului că mă simt foarte expus. Își înalță degetul până în vârful nasului meu și mi-l atinge ușor. Închid surprins ochii și, când îi deschid la loc, ea deja se răsuțește, gata să plece.

Fără niciun cuvânt, iese din baie și se îndepărtează pe hol. Îmi trec mâna peste față, dorind să șterg ultimele cinci minute din viața mea... și poate să le păstrez pe ultimele două.

Când o aud pe Tessa întrebându-mă dacă mă simt bine, îmi dau ochii peste cap, inspir adânc și închid ușa, trăgând încuietoarea. Perdeaua de duș e distrusă, iar mica baie arată de parcă ar fi fost lovită de tornadă. Inelele de plastic ale perdelei sunt împrăștiate peste tot, sticlele de șampon și săpunul de corp al Tessei zac risipite în toate părțile. În timp ce le ridic, nu-mi pot reține un hohot de râs când mă gândesc la toată povestea. Sigur că asta trebuia să mi se întâmple mie.

Hainele pe care le-am adus în baie cu mine sunt ude learcă; tricoul are o pată imensă de apă pe spate, dar pantalonii nu arată deloc rău. Îi trag pe mine și duc hainele ude la mine în cameră. Părul meu negru se usucă de-acum; numai rădăcinile mai sunt jilave. Îmi trec peria Tessei prin păr și apoi folosesc un pieptăn ca să-mi aranjez barba pe care mi-am lăsat-o să crească în ultima vreme. Loțiunea ei de vanilie e puțin cam grasă, dar miroase bine și mereu uit să-mi cumpăr și eu una. Din fericire, în dulăpior găsesc leucoplast și mi-l lipesc peste julitură.

Bineînțeles că nu e un leucoplast normal: Tessa a cumpărat bandaje cu *Frozen*.

Vai, ce mișto. E din ce în ce mai bine.

Când ies pe hol, râsul Norei se aude zgomotos, dar Tessa tace. N-a mai râs de când s-a mutat aici. Asta mă supără, dar am înțeles că trebuie să se împace cu despărțirea asta cum știe ea mai bine, așa că n-o forțez. Ea nu e genul care să accepte sfaturile altora, mai ales când vine vorba despre Hardin. Și cumva, când mă gândesc la el, îmi amintesc că mâine lucrez în schimbul de dimineață. Rahat. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă trezesc devreme ca să alerg, așa că-mi arunc hainele în coșul cu rufe murdare de pe hol și mă duc la bucătărie să-mi iau niște apă și să le spun noapte bună fetelor. Știți voi, să încerc să restabilesc normalitatea. Un moment care să pună capăt acestei seri.

Tessa stă pe canapea, cu picioarele ridicate pe o pernă, iar Nora e întinsă pe o carpetă, cu o pernă sub cap și învelită ca o sarma în pătura mea galbenă cu cafeniu, cu Gryffindor³. Arunc o privire spre televizor: *Cupcake Wars*⁴. Ca de obicei. Femeile astea nu se uită la nimic altceva decât la Food Network și la telenovelele pentru adolescenți de pe Freeform. Ca să fiu sincer, și mie-mi plac câteva din seri-alele astea. Cel cu puștii care vânează demoni e preferatul meu. Țsta și cel cu familia adoptivă.

— Fetelor, aveți nevoie de ceva de la bucătărie? întreb eu, trecând peste picioarele Norei, încotoșmănate în niște șosete pufoase, care ies de sub pătură.

— Apă, te rog.

Tessa se apleacă și pune stop-cadru. O femeie cu păr negru și cărlionțat încremenește pe ecran, cu gura larg deschisă și cu mâinile ridicate. E stresată din cauza unor prăjituri arse sau ceva de genul ăsta.

— Ai și altceva în afară de apă? întreabă Nora.

— Aici nu e alimentara, o necăjește Tessa.

³ Una dintre cele patru case de vrăjitori din seria Harry Potter. (N.tr.)

⁴ Emisiune/concurs de gătit. (N.tr.)

Nora își trage perna de sub cap și-o aruncă înspre Tessa. Iar aceasta zâmbește, aproape că izbucnește în râs, dar se oprește. Ce păcat! Are un râs minunat.

În afară de Gatorade, nu știu dacă mai avem altceva, dar mă duc să verific. În frigider, rândurile de sticle sunt perfect aliniată. Da, Tessa organizează inclusiv frigiderul și se pare că avem ce oferi unui musafir însetat în afară de apă.

— Gatorade, ceai îndulcit la gheață, suc de portocale! strig eu. Tresar când aud vocea Sophiei din apropierea mea.

— Bleah! Urăsc Gatorade-ul, în afara celui albastru, spune ea, de parcă ar fi fost personal ofensată de băutura mea preferată.

— Bleah? Cum poți să spui așa ceva, Sophia?

O privesc neîncrezător și-mi sprijin brațul de ușa deschisă a frigiderului.

— Așa simplu!

Zâmbește, aplecându-se peste blat.

— Și nu-mi mai spune Sophia — dacă mă mai obligi să-ți atrag o dată atenția, o să-ți zic George Strait de câte ori te văd.

— George Strait? spun eu, pufnind în râs. Din toate numele pe care le puteai alege, ăsta e chiar... ei bine, e chiar aiurea.

Râde și ea, un râs ușor, cu ochi voioși. I se potrivește. Nora-nu-Sophia ridică din umeri.

— George e preferatul meu.

Îmi propun să-l caut pe George Strait ca să văd cum arată. Sunt sigur că l-am mai văzut, dar n-am mai ascultat melodii country din copilărie.

Nora și-a prins acum părul în coadă; buclele lungi îi acoperă un umăr și poartă un tricou scurt, care-i lasă abdomenul la vedere, și niște colanți până la genunchi. Ca să fiu cinstit, mai devreme eram prea concentrat asupra propriei mele goliciuni ca să observ pe a ei.

Oare flirtează cu mine? Nu-mi dau seama. Dakota mă necăjea mereu pentru că nu mă prindeam niciodată de avansurile din partea femeilor. Îmi place să mă cred necontaminat, nu neexperimentat. Dacă aș fi fost conștient de toate avansurile posibile, m-aș

fi transformat probabil într-un tip obsedat de felul în care-l percep femeile. Aș pune la îndoială tot ce spun sau tot ce fac. Poate aș deveni unul dintre indivizii ăia care-și umplu părul cu gel și-și fac țepi în cap, ca gagiul din emisiunea la care se uitau Tessa și Nora aseară. Nu vreau să-mi ascund cărțile de literatură SF sau să mă prefac că nu știu fiecare replică din filmul cu Harry Potter. Nu vreau să încerc să par un șmecher. Sunt destul de sigur că n-o să fiu șmecher niciodată. N-am fost niciodată și nu mă deranjează asta. În plus, aș prefera să nu concurez cu milioanele de bărbați perfecți din lumea asta, ci să-mi păstrez realismul, găsind o femeie căreia să-i placă detaliul acesta.

Nu aveam Gatorade albastru, așa că am încercat s-o ispitesc cu preferatul meu, cel roșu.

— Ești foarte tăcut, spune Nora când îi ofer sticla.

O examinează, ridică din sprânceană și scutură din cap. Nu zic nimic.

— E mai bun ca apa, cred.

Are vocea blândă, în ciuda faptului că urăște din tot sufletul Gatorade-ul. Mă întreb în mintea mea ce alte păreri mai are. Mai sunt și alte băuturi energizante împotriva cărora are ceva de spus? Mă trezesc dorindu-mi să aflu. Îmi pregătesc în avans discursul ca să iau apărarea sucurilor mele preferate pe care ea le-ar putea detesta, iar ea desface dopul sticlei roșii și ia o înghițitură. După o clipă spune:

— Eh.

Ridică din umeri și mai ia o sorbitură, după care se răsucește și pleacă.

E o ciudată. Nu în sensul că mai locuiește acasă la mama ei și colecționează păpuși Beanie-Babies. E ciudată pentru că nu-i pot desluși personalitatea și, cu siguranță, nu pot desluși ce înseamnă acele pauze bizare și atingeri întâmplătoare. De obicei mă pricep să citesc oamenii.

Dar în loc să încerc să descifrez acest cod al atracției, îmi iau apa din frigider, mă duc la mine în cameră, îmi termin de scris eseul, apoi mă culc.

S-a făcut dimineață repede. M-am culcat pe la unu și m-am trezit pe la șase. Câte ore de somn recomandă doctorii? Șapte? Deci sunt cu 30 la sută în afara targetului. Ceea ce, da, înseamnă destul de mult. Dar m-am obișnuit să stau până târziu și să mă trezesc devreme. Încet-încet, devin un newyorkez sadea. Beau cafea. Încep să-mi dau seama de sistemul de la metrou și am învățat să împart trotuarul cu mămicile cu cărucioare din Brooklyn.

Tessa a învățat și ea toate astea, alături de mine, deși ne deosebim poate într-o direcție semnificativă: dau mai puțini bani cerșetorilor pe care-i întâlnesc pe drum către școală și înapoi. În ceea ce o privește pe Tessa, ea dă de pomană jumătate din bacșișul ei în drum spre casă. Nu că nu-mi pasă sau că nu vreau să ajut, doar că eu prefer să le dau cafea și briose când pot, nu bani, ca să le alimentez posibilele dependențe. Înțeleg speranța pe care o simte Tessa când îi oferă unui om fără adăpost o bancnotă de cinci dolari. Ea chiar crede că respectivul își va cumpăra mâncare cu ei sau ce mai are el nevoie. Eu nu cred asta, dar nu mă pot certa cu ea în această privință. Poate că ea se pricepe mai bine la asta,

dar eu știu că mare parte din atitudinea ei vine din legătura personală pe care o are cu persoanele fără adăpost. Tessa a descoperit că tatăl ei, care nu i-a fost aproape în viață, trăia pe străzi. Au apucat să se cunoască mai bine înainte ca el să cedeze dependențelor sale și să moară, acum mai puțin de un an. Tessei i-a fost foarte greu și cred că, atunci când îi ajută pe străinii ăștia, o mică parte din rana ei deschisă se vindecă.

Pentru fiecare bancnotă de cinci dolari pe care o dă de pomană, primește un zâmbet, un „mulțumesc” sau un „Dumnezeu să te binecuvânteze”. Tessa e genul de persoană care încearcă să scoată tot ce e mai bun din oricine. Se oferă altora mai mult decât ar trebui și se așteaptă ca oamenii să fie buni, chiar dacă nu asta e trăsătura lor principală. Crede că așa repară puțin din relația eșuată cu tatăl ei și chiar cu Hardin, care e unul dintre cei mai dificili indivizi pe care-i cunosc. Poate că pe ăștia doi n-a avut cum să-i ajute, dar poate ajuta alți oameni. Știu că e naivă, dar e prietena mea cea mai bună și acesta este unul dintre puținele lucruri pozitive care o însuflețesc în ultima vreme. Nu doarme. Ochii ei cenușii sunt umflați 99 la sută din timp. Se luptă să depășească o despărțire catastrofală, moartea tatălui, mutarea într-un loc nou și faptul că n-a fost acceptată la NYU.

E mult de dus în spate pentru o singură persoană. Când am cunoscut-o pe Tessa, în urmă cu un an, era atât de diferită! Pe dinafară era la fel, o blondă frumoasă cu ochi drăguți, cu voce blândă și cu note mari. Prima oară când am vorbit cu ea, am simțit că mi-am întâlnit replica feminină. Ne-am apropiat imediat pentru că am fost primii doi care am ajuns în sala de conferințe, în cea dintâi zi de facultate. Tessa și cu mine am devenit din ce în ce mai apropiați, pe măsură ce relația ei cu Hardin a înaintat. Am văzut cum s-a îndrăgostit de el, și el de ea, după care amândoi au cedat și s-au despărțit.

Am văzut cum s-au sfâșiat reciproc și apoi s-au reparat la loc unul pe celălalt. Am văzut cum au devenit totul unul pentru celălalt, apoi nimic, apoi din nou totul. Mi-a fost greu să aleg o tabără în timpul acestui război, care n-a fost fără victime. Era însă prea

complicat și aiurea, așa că am luat exemplul de la Bella Swan și am rămas neutru, ca Elveția.

Bleah, am ajuns să vorbesc din *Amurg*. Am nevoie de cafeină. Pronto.

Când ajung în bucătărie, o găsesc pe Tessa la masă cu telefonul în mână.

— 'Neața.

Dau din cap și pornesc mașina Nespresso. Am devenit oarecum pretențios când vine vorba de cafea de când lucrez la Grind. Mă ajută mult să am o colegă de cameră care e la fel de obsedată. Nu la fel de sofisticată, dar chiar mai dependentă decât mine.

— Bună dimineața, soare, spune Tessa distrată, mai întâi de-abia ridicându-și privirea din telefon, dar apoi ațintindu-și ochii către rana de deasupra sprâncenei mele și căpătând o expresie îngrijorată.

După ce mi-am dat cu niște Neosporin pe julitură de dimineață, m-am bucurat când am văzut că pot sta și fără leucoplast.

— Sunt bine, dar, la naiba, a fost penibil.

Iau o capsulă de espresso brazilian și o împing în mașină. Spațiul de aici e minimal și chestia asta ocupă jumătate din încăperea, între frigiderul crem și cuptorul cu microunde, dar e o necesitate. Tessa zâmbește, mușcându-și buza.

— Un pic, mă aprobă ea și-și acoperă gura ca să-și înăbușe amuzamentul.

Mi-aș dori să râdă... Vreau să-și amintească senzația asta. Mă uit la ceșcuța ei de cafea. E goală.

— Mai vrei una? Muncești azi? o întreb eu.

Ea oftează, își ia telefonul, apoi îl pune la loc jos.

— Muncesc.

Are ochii injectați cu firicele roșii. Împăienjeniți din cauza lacrimilor vărsate pe perna ei. N-am auzit-o plângând noaptea trecută, dar asta nu înseamnă că n-a plâns. În ultima vreme se pricepe mai bine să-și ascundă sentimentele. Sau așa-și închipuie ea.

— Da la amândouă. Muncesc. Și mai vreau cafea. Te rog, mă lămurește ea cu un zâmbet strâmb.

Apoi își drege glasul și-și lasă privirea în jos, întrebând:

— Știi cumva în ce zile va fi Hardin aici?

— Nu încă. Mai sunt câteva săptămâni până atunci, deci nu mi-a spus. Știi cum e el.

Ridic din umeri. Dacă cineva îl cunoaște pe Hardin, atunci ea e aceea.

— Ești sigură că e-n regulă, da? Că dacă nu e, o să-l trimit să stea la un hotel sau ceva de genul ăsta, îi spun eu.

N-aș vrea să se simtă stingheră niciodată în propriul ei apartament. Hardin se va certa cu mine din cauza asta, dar nu-mi pasă. Ea zâmbește forțat.

— Nu, nu. E în regulă. E locuința ta.

— Și a ta, îi reamintesc.

Pun prima ceașcă de espresso în congelator pentru Tessa. În ultima vreme face chestia asta, bea cafea rece. Eu bănuiesc că și lucrurile simple, cum ar fi o ceașcă de cafea caldă, îi amintesc de iubitul ei.

— O să-mi iau niște ture-n plus la Lookout. Oricum, aproape că am terminat cu pregătirea. Mă lasă azi să lucrez și la brunch, și la cină.

Mă doare sufletul pentru prietena mea și, pentru prima oară, singurătatea mea nu mai pare atât de rea prin comparație cu inima ei sfâșiată.

— Dacă te răzgândești...

— Nu mă răzgândesc. Sunt bine. Cât a trecut? spune ea ridicând din umeri. Patru luni sau ceva de genul ăsta?

Se preface, desigur, dar n-ar folosi la nimic s-o contrazic. Uneori trebuie să-i lași pe oameni să simtă ce au nevoie să simtă. Să ascundă ce consideră ei că trebuie să ascundă și să prelucreze aceste lucruri cum pot ei mai bine.

Cafeaua mă arde pe gât. E densă și tare și dintr-odată am mai multă energie decât cu două secunde înainte. Da, îmi dau seama că e o chestie mentală și nu, nu-mi pasă. Pun ceșcuța în chiuvetă și-mi iau hanoracul de pe spătarul scaunului. Încălțările de alergare sunt la ușă, aranjate în rând cu ceilalți pantofi... Opera Tessei. Mă încălț și ies din casă.

Aerul e rece și pot simți mirosul toamnei. E anotimpul meu favorit. Îmi place să aștept schimbarea anotimpurilor, să văd cum frunzele devin maronii din verzi cum erau, să simt aroma lemnului de cedru. Sezonul de fotbal american face loc sezonului de hochei pe gheață, iar asta înseamnă că viața mea devine interesantă pentru o vreme. Întotdeauna mi-a plăcut la nebunie să aștept începutul sezonului sportiv, greblând curtea alături de mama și sărind în grămezile imense de frunze căzute, apoi băgându-le în saci de plastic cu fețe de dovleci desenate pe ele.

Aveam mereu foarte multe frunze de strâns din cauza celor doi mesteceni masivi din curtea din față. Toamna în Michigan nu dura totuși niciodată cât mi-aș fi dorit eu. Pe la al treilea meci din campionat, scoteam mănușile și hainele groase. Și deși-mi părea rău să văd cum toamna se duce, îmi plăcea mereu să simt aerul rece al iernii mușcându-mi obrazii. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, eu înfloresc iarna. Pentru mine, frigul înseamnă sport, vacanță și o grămadă de dulciuri pe masa din bucătărie. Dakota a urât

dintotdeauna frigul. Felul în care i se înroșea nasul și în care i se usca părul cârlionțat o scotea din minți. Arăta mereu drăguț, încotoșmănată în pulovere și, vă jur, fata asta purta mănuși în septembrie.

Cel mai bun parc de alergat pe pistă din Brooklyn e un pic departe de apartamentul meu. Parcul McCarren leagă cele mai șmechere părți ale Brooklyn-ului: Greenpoint și Williamsburg. Bărbile studiate și flanelele de tăietori de lemne sunt abundente în această parte a orașului. Localnicii poartă ochelari cu rame negre și-și deschid restaurante mici cu lumini discrete și cu mâncăruri coborâte din paradis. Nu prea înțeleg de ce niște bărbați la douăzeci și ceva de ani vor să se îmbrace ca la șaptezeci, dar mâncarea creată de puștii ăștia cool merită să te pierzi într-o mare de oameni cu mustăți răsucite. Plimbarea până la parcul meu favorit durează cam douăzeci de minute, așa că de obicei alerg până acolo, apoi alerg încă o oră și mă întorc acasă încet, ca să mă destind.

Trec pe lângă o femeie care-și așază bebelușul într-un cărucior de alergare. Mă doare genunchiul, dar dacă ea poate alerga cu un copil în căruț, n-o să pătesc nimic. După două minute de alergare, jena din genunchi se transformă într-o durere sfâșietoare și ascuțită. Treizeci de secunde mai târziu, durerea trece dintr-un mușchi în altul. Simt fiecare moment al căzăturii pe care am tras-o în duș. Las-o baltă!

Azi sunt liber și, chiar dacă piciorul meu face figuri, nu vreau să stau în casă în prima mea sâmbătă liberă de când am început să lucrez. Tessa trebuie să muncească diseară. Pe lângă faptul că m-a anunțat, am văzut asta scris pe micuța ei agendă de pe frigider. Mă hotărâsc s-o sun pe mama, scot telefonul și mă așez pe o bancă. Trebuie să nască în curând și îi simt emoțiile de la distanță. O să fie cea mai bună mamă pe care o poate avea surioara mea, indiferent ce-o să creadă ea.

Mama nu răspunde. Ei bine, singura mea prietenă e ocupată și mama n-a răspuns, asta însemnând că habar n-am ce să fac mai departe. Oficial, sunt un ratat. Aud cum adidașii mei lovesc trotuarul

și încep să-mi număr pașii. Durerea din genunchi nu e atât de rea atâta vreme cât merg, în loc să alerg.

— În stânga! strigă o femeie cu un cărucior, trecând pe lângă mine.

E însărcinată și în căruț are doi copii dolofani. Tipa asta e superocupată. Țsta e trendul în Brooklyn — o grămadă de copii și o grămadă de cărucioare. Am văzut cum oamenii intră cu cărucioare, cu copii în ele, în baruri, seara devreme.

N-am nimic de făcut. Sunt un student, în vârstă de douăzeci de ani, care locuiește în cel mai tare oraș din lume și nu am absolut nimic de făcut în ziua mea liberă.

Mi-e milă de mine însumi. Ei, nici chiar așa, dar prefer să mă văicăresc și să mă plâng în privința vieții mele plicticoase decât să încerc să-mi fac prieteni noi. Nu știu unde să încep să-mi fac prieteni. NYU nu e la fel de prietenoasă ca WCU și, dacă Tessa nu mi-ar fi vorbit prima, probabil că nici acolo nu mi-aș fi făcut niciun amic. Tessa este prima persoană cu care am devenit prieten după moartea lui Carter.

Pe Hardin nu-l includ aici, pentru că situația a fost mult mai complicată de la bun început. Se purta de parcă m-ar fi urât, dar eu aveam senzația că nu era chiar așa, nici măcar atunci. Pe bune, era mai degrabă faptul că el simțea că relația pe care o aveam cu tatăl lui era cel mai rău lucru din viața lui. Era gelos și acum înțeleg asta. Nu era corect că eu beneficiam de versiunea nouă și îmbunătățită a tatălui său, care în trecut fusese alcoolic și îl abuzase emoțional. Mă disprețuia pentru pasiunea mea pentru sport. Ura faptul că tatăl lui se mutase cu mine și cu mama într-o casă mare și detesta mașina pe care mi-o cumpărase tatăl lui. Știam că el va însemna o parte dificilă din noua mea existență, dar n-aveam nici cea mai vagă idee că voi putea să mă identific cu furia lui și să-i înțeleg suferința. Nu am crescut în căminul perfect, așa cum credea el.

Am avut un tată care murise înainte să-l cunosc și toată lumea din jurul meu a încercat să compenseze această lipsă. Mama mi-a umplut

copilăria cu povești despre acest om, încercând să aline moartea lui timpurie. Îl chema Allen Michael și, din spusele ei, era un bărbat de treabă, cu păr lung și castaniu și visuri mari. Voia să devină rock star, mi-a spus mama. Poveștile de genul ăsta mă făceau să-i duc dorul fără ca măcar să-l cunosc. Era un om modest, spunea ea, care a murit din cauze naturale la nedreapta vârstă de 25 de ani, când eu aveam doar doi ani. Aș fi fost de-a dreptul norocos să-l cunosc, dar n-am avut această șansă. Suferința lui Hardin venea dintr-o cauză diferită, dar am fost întotdeauna de părere că oamenii n-ar trebui să-și compare durerea.

Cea mai mare diferență dintre creșterea mea și cea a lui Hardin se datorează mamelor noastre. Mama a fost destul de norocoasă să aibă o slujbă bună în oraș și ne-am revenit cu ajutorul asigurării de viață a tatei, de la locul său de muncă de la fabrică. Mama lui Hardin muncea mult și câștiga puțin pentru a se întreține, pe ea și pe fiul ei. Ei o duseseră mult, mult mai rău.

E greu să mi-l închipui pe tatăl meu vitreg, Ken, așa cum l-a cunoscut Hardin. Pentru mine fusese mereu omul bun, sufletist și treaz care e azi — și rector la WCU. A făcut atât de multe pentru mama și o iubește din toată inima. O iubește mai mult decât iubea băutura, iar Hardin ura chestia asta, dar acum înțelege că n-a fost niciodată vorba de o competiție. Dacă ar fi putut, Ken și-ar fi ales fiul în locul sticlei, cu mulți ani în urmă. Dar uneori oamenii nu sunt, pur și simplu, atât de puternici pe cât ne dorim. Toată durerea lui Hardin s-a adunat și a devenit o vâlvătaie pe care n-a mai putut s-o stăpânească. Când totul a explodat și Hardin — și noi, restul — a descoperit că nu Ken e tatăl lui natural, vâlvătaia s-a mai întetit o dată și l-a mistuit definitiv. După asta a ales să-și controleze propria viață, propriile fapte, propria persoană.

Nu știu ce-i face terapeutul lui, dar funcționează, și mă bucur pentru asta. Și a făcut minuni și pentru mama, care-l iubește pe băiatul ăsta furios de parcă ar fi propriul ei fiu.

Trec pe lângă un cuplu care se ține de mână plimbându-și câinele și mi se face și mai milă de mine. Ar trebui să ies cu fete?

Nici măcar n-aș ști de unde să încep. Îmi doresc să am pe cineva prin preajmă tot timpul, dar nu sunt sigur că aș putea ieși cu altcineva în afară de Dakota. Tot jocul acesta cu întâlnirile romantice pare atât de chinuitor și n-au trecut decât șase luni de când s-a despărțit de mine. Oare ea iese cu cineva? Își dorește asta? Nu-mi pot imagina că există cineva care mă cunoaște mai bine decât ea sau care mă va face mai fericit ca ea. Mă știe de atâta timp și vor trece ani întregi înainte ca altcineva să mă cunoască la fel de bine ca ea... Cum mă cunoștea.

Știu că nu am ani la dispoziție de așteptat; nu întineresc. Dar gândurile de genul ăsta nu mă ajută să merg mai departe.

Perechea se oprește să se sărute, iar eu mă uit în altă parte, zâmbind pentru că mă bucur pentru ei. Mă bucur pentru necunoscuții care nu sunt nevoiți să-și petreacă nopțile singuri, masturbându-se în duș.

Ah, ce amar vorbesc!

Parcă aș fi Hardin.

Că tot veni vorba de Hardin, îl pot suna ca să treacă măcar cinci minute înainte să-mi închidă în nas. Îmi scot telefonul din buzunar și-l apelez.

— Mda? spune el înainte ca telefonul să sune a doua oară.

— Unul dintre faimoasele tale saluturi cordiale.

Traversez strada, continuându-mi drumul fără scop în direcția cartierului meu. Ar trebui să învăț oricum mai bine zona asta; aș putea începe chiar acum.

— Mai cordial de-atât n-o să pupi. Ai nevoie de ceva anume?

Un taximetrist nervos țipă pe geam la o femeie mai în vârstă care trece încet strada prin fața mașinii sale.

— Mă uit la cum vei arăta tu în viitor, să-ți spun drept, îi zic eu, râzând.

Privesc scena din fața mea ca să mă asigur că bătrâna trece strada bine mersi. El nici nu râde, nici nu întreabă despre ce naiba vorbesc.

— Mă plictisesc și voiam să vorbim despre venirea ta aici, îi spun la telefon.

— Ce-i cu ea? Nici n-am rezervat biletul de avion deocamdată, dar o să ajung acolo în jurul datei de 30.

— Septembrie?

— Evident.

Simt cum își dă ochii peste cap.

— Stai la hotel sau la mine în apartament?

Femeia ajunge pe celălalt trotuar și o văd cum urcă niște trepte, cel mai probabil la ea acasă.

— Ea ce vrea să fac?

Are vocea joasă, precaută. Nici nu trebuie să-i mai rostească numele de la o vreme înapoi.

— N-are nimic împotriva să stai la noi, dar dacă se va răzgândi, să știi că va trebui să pleci.

Nu fac mari diferențe între ei doi, dar Tessa e prioritatea mea în această poveste. Ea e cea pe care o aud plângând noaptea. Ea e cea care încearcă să-și revină. Nu sunt prost — lui Hardin îi e probabil și mai rău. Dar el și-a găsit un sistem de sprijin și un terapeut bun.

— Mda, știi asta, ce mama dracului!

Nu sunt deloc surprins de enervarea lui. Nu poate suporta ca nimeni, nici măcar eu, să vină în ajutorul Tessei. Crede că asta e treaba lui. Chiar și atunci când o protejez de el.

— N-o să fac nicio tâmpenie. Am câteva întâlniri și voiam să-mi petrec un strop de timp cu ea și cu tine. Sincer, mă bucur că sunt în aceeași stare ca ea.

Mă concentrez pe prima parte a răspunsului său.

— Ce fel de întâlniri? Vrei deja să te muți aici?

Sper că nu. Nu sunt pregătit să mă arunc din nou în mijlocul unei zone de război. Credeam că mai am la dispoziție cel puțin câteva săptămâni înainte ca forțele magice ale nebuniei să-i aducă pe cei doi iarăși împreună.

— Nu, la naiba. E doar un rahat pentru ceva la care lucrez. O să-ți spun când o să am timp să-ți explic toată țărășenia, adică nu acum. Mă sună cineva pe cealaltă linie.

Îmi închide înainte să-i pot răspunde. Mă uit pe ecran la ceas. Cinci minute și douăsprezece secunde, un record. Traversez strada și-mi bag telefonul la loc în buzunar. Când ajung în colț, mă uit în jur ca să văd unde sunt. Șiruri de case de cărămidă și de piatră mărginesc ambele părți ale străzii. La capătul cartierului, o mică galerie de artă expune afișe cu forme abstracte și aprins colorate, atârinate în geam. N-am fost înăuntru, dar îmi pot imagina cât de scumpe sunt exponatele astea.

— Landon! aud un glas cunoscut de vizavi.

Mă uit și-o văd pe Dakota. S-o ia naiba pe femeia asta cu îmbrăcămintea ei sumară cu tot. E îmbrăcată la fel ca ieri: un costum mulat, șort de antrenament și o bustieră. Nu are pieptul foarte mare, dar are cele mai obraznice țâțe din câte am văzut vreodată. Nu că am văzut foarte multe, dar ale ei sunt uimitoare.

Îmi face cu mâna traversând intersecția și, dacă nici asta nu e o întâlnire ticluită de soartă, atunci nu știu care mai e.

Când ajunge lângă mine, Dakota își încolăcește imediat brațele în jurul gâtului meu și mă trage lângă ea. Îmbrățișarea noastră durează un pic mai mult decât de obicei și, când se desprinde de mine, își sprijină capul pe mâna mea. E cu aproape treizeci de centimetri mai scundă ca mine, deși mi-a plăcut întotdeauna s-o necăjesc și să-i spun că părul ei, nebunia aceea răvășită de cârlionți, adaugă cel puțin zece centimetri la poza din carnetul ei de șofer.

Are nasul roșu și părul incredibil de ciufulit. Deocamdată nu e frig, dar bate vântul și apropierea de East River aduce un fior în plus. Nu e îmbrăcată pentru vremea de toamnă; de fapt, e cam dezbrăcată. Eu nu mă plâng.

— Ce cauți în partea ăsta a orașului? o întreb.

Ea locuiește în Manhattan, cu toate astea, e a doua oară când o văd în Brooklyn săptămâna asta.

— Alerg. Am traversat Podul Manhattan și am ținut drumul.

Mă privește în ochi, apoi își îndreaptă privirea spre fruntea mea.

— Ce naiba ai pățit la față?

Mă apasă cu degetele pe piele și eu tresar.

— E o poveste lungă.

Mă ating pe locul sensibil și simt un nod lângă rană.

— Te-ai încăierat cu cineva pe drum înapoi? mă necăjește ea și simt cum mă gâdilă ceva în piept.

Îmi e dor de ea, chiar dacă stă chiar în fața mea.

Nici nu-mi trece prin cap să-i spun ce mi s-a întâmplat, de fapt, la cap. Sau la genunchi. Ah, mă simt ca un pervers acum când e în fața mea și eu mă gândesc la ea de câte ori mă masturbez.

— Nu chiar, spun eu, clătinând din cap. Am căzut în duș. Dar îmi place mai mult versiunea ta. Mă face să par mai șmecher, desigur.

Chicotesc, coborându-mi privirea spre ea. Răspunsul meu o binedispune și se ridică pe călcâiele pantofilor ei Nike, de un roz strălucitor. Semnul galben de pe încălțările ei se regăsește și pe bustieră, dar și pe șortul ei minuscul.

— Deci ce mai faci? Vrei să bem o cafea sau ceva de genul ăsta? întreabă ea.

Își aruncă ochii vizavi și se holbează la cuplul pe care l-am văzut mai devreme. Se țin strâns de mână și se plimbă pe străzile din Brooklyn. E o priveliște romantică. El îi așază haina lui pe umeri, aplecându-se ca s-o sărute pe păr.

Dakota se uită în sus la mine și-mi doresc să pot auzi ce-i trece prin cap. *Îi e dor de mine? Faptul că vede acel cuplu fericit și ținându-se de mână o face să tânjească după afecțiunea mea?*

Vrea să stea acum cu mine — *ce înseamnă asta?* N-am absolut nimic de făcut, dar probabil că ar trebui să mă prefac că am, cumva, o viață în afara școlii și a serviciului.

— Chiar am puțin timp liber.

Ridic din umeri, iar ea mă ia de braț și mă trage după ea. Cât mergem, încerc să fac o listă de începuturi normale de conversație care să nu pară aproape stânjenitoare. Spun „aproape“ pentru că dacă are cineva talentul de a face din situațiile normale unele incomode, eu sunt acela.

Starbucks se află la numai câteva străzi distanță, dar Dakota a fost tăcută aproape tot drumul. Are ea ceva, îmi pot da seama.

— Ți-e frig? o întreb.

Ar fi trebuit s-o întreb mai devreme. Trebuie să-i fie frig, e aproape dezbrăcată. Ea își ridică privirea la mine și nasul ei de Rudolph o dă de gol, chiar dacă scutură din cap.

— Poftim.

Mă retrag ușor de lângă ea, îmi scot hanoracul peste cap și i-l ofer. Mă doare un pic când ea miroase materialul gri, așa cum făcea odinioară. Era obsedată să-mi poarte hanoracele când eram în liceu. Trebuia să-mi cumpăr câte unul săptămânal ca să țin pasul cu apucăturile ei de hoată.

— Încă te dai cu Spicebomb, zice ea, fără să mă întrebe.

Mi-a cumpărat prima mea sticlută de colonie la cel dintâi Crăciun petrecut împreună și apoi din doi în doi ani.

— Dap. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Mă uit la ea în vreme ce-și pune hanoracul meu pe ea. Buclele îi ies primele la suprafață, iar eu o ajut să-și tragă bluza peste claiă de păr. Hanoracul îi ajunge până la genunchi. Se uită în jos, la desenul imprimat pe partea din față.

— Deathly Hallows⁵.

Atinge vârful triunghiului cu unghia ei nevopsită.

— Unele lucruri chiar nu se schimbă niciodată.

Aștept să zâmbească, dar asta nu se întâmplă. Miroase hanoracul încă o dată.

— Asta e pentru că-ți place mirosul sau pentru că ți-a mai rămas vreunul de la mine?

Dakota râde, în cele din urmă, dar e un râs amar.

— Ia loc la masă, aduc eu cafeaua, mă ofer eu.

Așa făceam întotdeauna în Saginaw: ea alegea masa, de obicei la fereastră, iar eu comandam băuturile noastre gemene. Două mocha

⁵ Una dintre cărțile cu Harry Potter. (N.tr.)

Frappuccino, o linguriță de zahăr lichid în plus pentru ea, un extra shot de cafea pentru mine. Comandam întotdeauna două felii de tort cu lămâie și mereu ea mânca și glazura prăjiturii mele.

Gusturile mele s-au schimbat de-a lungul anilor și nu-mi mai pot imagina cum ar fi să beau milk shake îndulcit pe post de cafea. Comand un Frappuccino pentru ea și mie îmi iau un Americano. Două felii de tort cu lămâie. Cât timp aștept să-mi strige numele, mă uit la masa la care s-a așezat Dakota, holbându-se în gol, cu mâinile sub bărbie.

— O mocha Frap și un Americano pentru... *London!*

Fata drăguță de la bar îmi strigă numele greșit. Pare obraznicuță când pune băuturile pe tejghea, cu un zâmbet enorm pe față, ca toți angajații pe care i-am văzut lucrând la lanțul cu sirena pe emblemă.

Dakota se ridică ușor când vin la masă. Îi întind paharul mare, iar ea îl cercetează din priviri pe al meu.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Mă așez vizavi de ea, iar ea duce paharul meu la buze.

— N-o să-ți placă asta..., încerc s-o avertizez.

E prea târziu, are ochii deja închiși și fața i se schimonosește. N-o scui pă, dar așa ar vrea. Are obrazii umflați cu amestecul de espresso și apă și arată ca o veveriță adorabilă care se chinuie să înghită ce are în gură.

— Bleah! Cum poți să bei așa ceva? întrebă ea când reușește, în cele din urmă, să dea cafeaua pe gât.

Îi întind paharul ei ca să-i treacă gustul.

— Parcă e tutun — bleah!

Întotdeauna i-a plăcut să fie un pic dramatică.

— Mie-mi place.

Ridic din umeri, sorbind din cafea.

— De când bei tu cafea de fițe?

Dakota strâmbă din nou din nas, dezgustată. Eu mă hlizesc.

— Nu e de fițe. Nu e decât espresso cu apă, spun eu, apărându-mi băutura preferată.

Ea pufnește în râs.

— Mie mi se pare de fițe.

E ceva anume în vorbele sale. Nu-mi dau seama exact ce anume, dar parcă e oftăcată pe mine pentru ceva ce habar n-am că am făcut. Se poartă de parcă încă suntem împreună.

— Ți-am luat și tort cu lămâie. Două felii.

Îi împing punga maronie peste masă. Ea scutură din cap și o împinge înapoi, spre partea mea de masă.

— Nu mai pot mânca așa ceva și cafeaua asta e tot prânzul meu.

Strâmbă din nas și-mi amintesc cum se plângea că trebuie să-și schimbe obiceiurile alimentare dacă voia să intre la academie. Trebuie să țină o dietă strictă, iar tortul de lămâie nu se încadrează aici.

— Îmi pare rău.

Tresar și închid gura pungii de hârtie. O să iau tortul acasă și-o să-l mănânc mai târziu, când ea nu va putea asista la lăcomia mea.

— Ce-ai mai făcut? o întreb după o pauză lungă.

Niciunul dintre noi nu știe să se poarte dacă nu suntem împreună. Ne comportăm ca niște străini. Am fost prieteni ani întregi înainte să ieșim împreună; amicitia noastră a devenit și mai strânsă când eu și fratele ei am ajuns să fim cei mai buni prieteni. Mă străbate un fior pe șira spinării și-o aștept să-mi răspundă.

— Sunt bine.

Oftează. Închide ochii pentru o clipă și știu că mă minte. Mă întind peste masă și-mi așez mâna lângă mâinile ei. N-ar fi potrivit s-o ating, dar îmi doresc atât de mult!

— Mie poți să-mi spui, știi bine.

Ea oftează din nou, refuzând.

— Eu sunt siguranța ta, mai ții minte? îi spun eu, amintindu-i de relația noastră.

Prima dată când am găsit-o plângând pe scările de la intrarea în casa ei, cu sânge în păr, am jurat că o s-o protejez întotdeauna. Nici trecerea timpului, nici despărțirea noastră nu vor schimba asta.

E clar că nu asta voia să audă, așa că-mi împinge mâna la o parte.

— N-am nevoie de siguranță, Landon, am nevoie de... ei bine, nici măcar nu știu de ce anume am nevoie, pentru că viața mea se duce naibii și habar n-am cum trebuie s-o repar.

Are ochii întunecați acum, așteptându-mi răspunsul.

Viața ei se duce naibii? Ce vrea să însemne asta?

— Cum așa? Școala e de vină?

— Totul — practic fiecare părticică din nenorocita mea de viață.

Nu pricep. Probabil pentru că nu mi-a oferit niciodată nicio informație ca s-o pot ajuta.

Când aveam vreo cincisprezece ani, mi-am dat seama că aș face orice ca ei să-i fie bine. Eu sunt cel care repară lucrurile, eu sunt cel care repară totul pentru toată lumea, mai ales pentru fata cârlionțată din vecini, cu un tată ticălos și cu un frate care de-abia putea deschide gura în propria lui casă fără să se aleagă cu o vânătaie pentru asta. Iată-ne acum, cinci ani mai târziu, plecați din oraș, departe de omul acela îngrozitor. Dar unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Spune-mi ceva ca să pot continua.

Îi acopăr mâna cu palma mea, iar ea se retrage, așa cum știam că o să facă. O las. Mereu am lăsat-o.

— N-am primit rolul pentru care m-am pregătit *la nesfârșit* în ultimele două luni. Credeam că e rolul meu. Mi-am neglijat și notele pentru că mi-am petrecut atât de mult timp repetând pentru audiere.

Expiră forțat și închide din nou ochii.

— Ce s-a întâmplat cu audierea? De ce n-ai obținut rolul?

Am nevoie de mai multe informații ca să vin cu o soluție.

— Pentru că nu sunt albă, spune ea tare și răspicat.

Răspunsul ei apasă greu pe furia pe care o simt când mă confrunt cu lucrurile pe care nu le pot stăpâni. Pot repara o grămadă de chestii, dar nu pot repara ignoranța, oricât de mult mi-aș dori.

— Au spus ei asta?

Îmi păstrez vocea calmă, deși nu vreau asta. Au fost în stare să spună așa ceva unei studente? Ea scutură din cap, respirând întretăiat.

— Nu, n-a fost nevoie. Toate fetele alese pentru rolurile principale sunt albe. M-am săturat de chestia asta.

Mă sprijin de spătarul de lemn al scaunului și iau prima gură de cafea.

— Ai vorbit cu cineva? întreb eu timid.

Am mai avut discuția asta, de câteva ori. Să ai o relație cu cineva de culoare în Vestul Mijlociu nu deranja pe nimeni din cartier sau la școală. Populația din Saginaw e echilibrată din punct de vedere rasial, iar eu locuiam într-o zonă predominant de culoare. Cu toate acestea, au existat câteva situații în care cineva ne-a întrebat, fie pe ea, fie pe mine, de ce suntem împreună.

— *De ce te combini numai cu tipi albi?* o întrebau prietenele ei.

— *De ce nu te combini și tu cu o tipă albă?* mă întrebau țoapele, cu contur alb la ochi și cu tone de machiaj îndesate în poșetele lor false, cumpărate de la Kmart.

N-am nimic împotriva magazinelor Kmart, mi-au plăcut la nebunie înainte să se închidă. În fine, în afara podelelor lipicioase — alea erau oribile.

Dakota soarbe din pai preț de câteva clipe. Când se oprește, are un strop de frișcă în colțul gurii. Mă lupt cu instinctul de a-i șterge frișca de pe buză.

— Mai ții minte cum stăteam la Starbucks în Saginaw ore întregi?

Și, uite așa, a închis subiectul care-o deranjează cu adevărat. N-o mai forțez să vorbească despre asta. Niciodată n-am făcut-o. Dau din cap.

— Și le spuneam că ne cheamă altcumva.

Ea râde.

— Și mai ții minte când tipa aia s-a supărat atât de tare pentru că nu putea scrie Hermione și a refuzat să ne mai scrie numele pe pahare?

Râsul ei e acum autentic și dintr-odată am din nou cincisprezece ani, alergând pe străzi după rebela de Dakota, care s-a întins peste tejghea și i-a furat femeii markerul din șorț. Ningea în ziua aceea și când am ajuns acasă eram plini de noroi. Mama era derutată când

Dakota a strigat că fugim de polițiști, în timp ce ne năpusteam pe scările vechii mele case. Mă alătur amintirii ei haioase.

— Chiar ne imaginam că poliția își pierde vremea cu doi puști care fură un marker.

Câțiva clienți se uită înspre noi, dar e destul de aglomerat aici, așa că-și găsesc rapid altceva la care să se uite, ceva mai distractiv decât o întâlnire la cafea între doi foști iubiți.

— Carter a zis că femeia aia i-a spus că nu mai avem voie acolo, adaugă ea, devenind serioasă.

Faptul că l-a amintit pe Carter îmi dă fiori pe ceafă. Cred că Dakota vede asta în privirea mea, pentru că se întinde și mă prinde de mână. Întotdeauna am lăsat-o să facă asta. O imit și schimb subiectul.

— Ne-am distrat pe cinste în Michigan.

Dakota înclină capul și lumina de deasupra îi luminează părul, făcându-l să strălucească. Nu mi-am dat seama cât de singur am fost în ultima vreme. În afară de mângâierea trecătoare a Norei, nu m-a atins nimeni de luni întregi. N-am mai fost sărutat de luni întregi. N-am mai îmbrățișat pe nimeni în afara Tessei și a mamei, de când Dakota m-a vizitat ultima oară în Washington.

— Da, ne-am distrat, spune ea. Până când m-ai părăsit.

Mă întreb dacă expresia mea arată ce simt pe dinăuntru. Nu m-ar surprinde să fie așa. Mi-am întors capul brusc când ea a spus asta. *Cred că a văzut și ea*, numai la asta mă pot gândi, holbându-mă la ea fără să-mi vină să cred și așteptând să-și ia vorbele tăioase înapoi.

— Ce e? întreabă ea, calmă.

Doar nu crede așa ceva...

— Nu voiam să plec... dar n-am avut de ales.

Vorbesc pe un ton coborât, dar sper să-și dea seama că sunt sincer. Tipul de la masa de lângă noi ridică privirea preț de-o clipă, apoi se întoarce din nou la laptopul lui.

Îi prind ambele mâini peste masă și i le strâng ușor. Îmi dau seama ce face. E supărată din cauza școlii, așa că-și proiectează furia și stresul asupra mea. Întotdeauna a făcut așa, iar eu am lăsat-o.

— Asta nu schimbă faptul că m-ai părăsit. Tu ai plecat, Carter murise, iar tata...

— N-aș fi plecat nicăieri dacă aș fi avut vreun cuvânt de spus. Mama se muta și n-o puteam convinge să mă lase să rămân în Michigan doar pentru că eram în ultima clasă de liceu. Știi bine asta.

Sunt blând cu ea, așa cum aș fi cu un animal rănit care atacă pe oricine se apropie. Furia i se evaporă instantaneu și o aud oftând.

— Știu. Îmi pare rău.

Își lasă umerii în jos și ridică privirea la mine.

— Poți să vorbești întotdeauna cu mine, despre orice, îi reamintesc.

Știu cum e să te simți mic într-un oraș atât de mare. N-am prea auzit-o vorbind despre alți prieteni în afară de Maggy, iar acum e prietenă cu Aiden dintr-un motiv oribil pe care nu-l pricep și nici nu cred că vreau să-l aflu. Felul în care s-a întors după el...

Dakota se uită spre ușă și oftează din nou. N-am auzit pe nimeni oftând mai mult ca ea în toată viața mea.

— Mă simt bine. O să fiu în regulă. Trebuia doar să mă descarc, cred.

Mie nu mi-e de-ajuns explicația asta.

— Nu ești în regulă, Baby Beans, îi spun eu, folosind instinctiv vechea ei poreclă.

Schimonoseala i se transformă într-un zâmbet timid, iar eu mă retrag și las intimitatea dintre noi să se înstăpânească. Se înmoaie, în sfârșit, și asta mă face să mă simt mai puțin stingher în preajma ei.

— Pe bune?

Dakota își trage scaunul pe podea ca să se mute mai aproape de mine.

— Asta a fost o lovitură sub centură.

Zâmbesc, păstrând tăcerea și clătinând din cap. N-am folosit porecla ca să obțin vreun avantaj. Îi spuseseam așa din întâmplare într-o zi — sincer, habar n-am de ce — și așa i-a rămas. S-a topit atunci și iat-o cum se topește și acum. Mi-a scăpat fără să mă gândesc, dar recunosc că mă bucur când observ cum își sprijină capul de brațul meu și mi-l înconjoară cu mâna ei. Porecla aceea

prostituță și întâmplătoare a avut întotdeauna asupra ei acest efect care-mi place la nebunie.

— Arăți atât de bine, spune ea, ciupindu-mă de biceps. Când s-a întâmplat asta?

Am tras mai mult de fiare și aș minți dacă aș spune că nu voiam ca ea să observe asta, dar acum, că a observat și este atât de aproape de mine, mă simt oarecum rușinat. Dakota mă mângâie în sus și în jos pe braț, iar eu îi îndepărtez cu blândețe părul cârlionțat de fața mea.

— Nu știi, răspund în cele din urmă, cu o voce mai moale decât aș fi dorit.

Degetele ei se joacă în continuare pe pielea mea, lăsând urme invizibile și făcându-mă să mă înfior.

— Am alergat mult, iar la mine în bloc e o sală de sport. Nu mă duc prea des, sincer, dar de alergat, alerg aproape zilnic.

E atât de bine să fii atins! Uitasem ce bine e să ai pur și simplu cu cine să stai și mai ales să simți căldura unei alte persoane. Imaginea unghiilor Norei brăzdându-mi abdomenul îmi trece prin minte și mă face să tremur. Atingerea Dakotei e diferită, mai blândă. Știe exact cum să mă atingă, cum sunt obișnuit. Atingerea Norei m-a cutremurat; această atingere e una liniștitoare.

De ce mă gândesc la Nora?

Dakota continuă să mă mângâie, iar eu încerc s-o alung pe Nora din cap. Mă simt stingherit de atenția ei, dar în același timp e minunat că-mi observă cineva eforturile depuse la sală. Mi-am schimbat tot trupul în ultimii doi ani și mă bucur că ea pare să aprecieze chestia asta. Ea a fost întotdeauna cea mai drăguță dintre noi doi și poate că noua mea înfățișare fizică o va face să-și dorească să mă atingă mai des și poate chiar să petreacă mai mult timp cu mine.

E un gând superficial și disperat, dar e tot ce pot acum, pentru că mă agăț de Dakota.

Ea e și mai frumoasă decât înainte și-mi imaginez că va deveni și mai frumoasă pe măsură ce se va transforma în femeie. Odinioară plănuiam să devenim adulți împreună. O să avem doi copii, spunea ea, deși eu îmi doream patru. Lumea părea atât de diferită atunci și ideea de a crește și de a deveni tot ce ne doream părea atât de tangibilă! Când trăiești într-un orașel din Vestul Mijlociu, luminile strălucitoare și orașele mari par atât de îndepărtate pentru majoritatea oamenilor — dar nu și pentru Dakota.

Ea și-a dorit întotdeauna mai mult. Mama ei voise să devină actriță și se mutase la Chicago ca să apară într-o producție dramatică și să se transforme astfel într-o vedetă adevărată. Asta nu s-a întâmplat niciodată; orașul ăla i-a furat sufletul și ea a devenit dependentă de nopțile târzii și de lucrurile care te țin treaz ca să le poți savura. N-a putut niciodată să scape de acolo, iar Dakota a fost mereu hotărâtă să facă exact ce nu făcuse mama ei, adică să reușească.

Se apleacă mai aproape de mine. Părul ei îmi gădilă nasul și mă cufund și mai adânc în scaun.

— Măine toată criza asta a mea va părea amuzantă, zice ea, reze-mându-se de spătarul scaunului ei și deturnând conversația de la persoana mea.

Ca să fiu sincer, mă bucur. Îi spun că sunt de acord cu ea, că mâine totul va părea diferit, lucrurile vor fi mai bune și că dacă are nevoie de ceva nu trebuie decât să mă sune.

Rămânem tăcuți câteva minute înainte ca telefonul Dakotei să înceapă să sune. În timp ce ea vorbește, eu mă joc cu un șervețel pe masă și apoi încep să rup hârtia în bucățele. Într-un final, ea ciripește la telefon:

— Voi fi acolo, păstrează-mi un loc.

Apoi vără la loc telefonul în geantă. Se ridică brusc și-și aruncă geanta pe umăr.

— Era Aiden.

Soarbe prelung din Frappuccino. Pieptul mi se încordează și mă ridic și eu în picioare.

— E o audiție și o să-mi păstreze un loc. E pentru o reclamă online pentru academie. Trebuie să plec, dar mulțumesc pentru cafea — trebuie să ne mai vedem în curând!

Își sprijină mâna de umărul meu și mă sărută pe obraz. Și după asta, pleacă. Paharul ei pe jumătate gol cu Frappuccino rămâne vizavi de mine, bătându-și joc de singurătatea mea.

Tot drumul spre casă mă gândesc:

- A. *Asta a fost de-a dreptul ciudat.*
- B. *Nu-l pot suporta pe Aiden, cu părul lui alb și sinistru și cu picioarele lui lungi — ce mama dracului vrea de la ea?*
- C. *Probabil că încearcă s-o atragă de partea întunecată — dar sunt pe urmele lui!*

Când deschid ușa apartamentului, mă întâmpină un puternic miros de vanilie. Fie Tessa a exagerat din nou cu deodorantul, fie cineva face prăjituri. Mă rog să fie prăjituri. Aroma aceasta mă liniștește — casa copilăriei mele a fost întotdeauna plină de cele mai dulci mirosuri de fursecuri cu fulgi de ciocolată și prăjituri cu arțar — și, sincer, nu vreau să am aceste sentimente față de un deodorant oarecare; amintirea ar fi prea asemănătoare cu ceea ce tocmai am trăit cu Dakota...

Îmi arunc cheile pe măsuța de lemn de la intrare și mă crispez când brelocul cu Red Wings ciupește un pic din lemn. Mama mi-a dat

această măsuță când m-am mutat la New York și m-a pus să-i promit că o să am grijă de ea. A fost un cadou de la bunica și mama prețuiește tot ce e asociat cu răposata ei mamă mai mult decât orice altceva, mai ales pentru că nu au rămas prea multe lucruri — în special după ce Hardin a făcut praf un dulap întreg cu vase prea iubite.

Bunica era o femeie adorabilă, din câte-mi povestește mama. Am o singură amintire conturată cu ea și acolo e oricum, numai adorabilă nu. Aveam vreo șase ani la momentul respectiv și m-a prins furând niște alune dintr-un borcan imens de la un magazin de alimente din oraș. Aveam gura și buzunarele pline de alune și stăteam pe locul din spate al furgonetei ei. Nu-mi amintesc de ce am făcut asta și nici măcar dacă am înțeles ce făcusem, dar când s-a întors să vadă ce fac, m-a prins spărgând cojile și mestecând în voie. Când a călcat brusc frâna, m-am înecat cu o bucată de coajă. Ea credea că mă prefac, lucru care m-a supărat și mai tare.

Am tușit cât am putut ca să scot cojile blocate în beregată și am încercat să-mi recapăt răsuflarea, în timp ce ea a întors mașina în mijlocul autostrăzii, a ignorat claxoanele din partea șoferilor pe bună dreptate indignați și m-a dus înapoi la magazin. M-a pus să recunosc ce făcusem și să-mi cer scuze nu numai vânzătoarei, ci și managerului. M-am simțit umilit, dar n-am mai furat niciodată.

A murit când eram în școala gimnazială, lăsând în urma ei două fiice care nu puteau fi mai deosebite una de alta. Restul informațiilor pe care le am despre ea vin de la mătușa Reese, care o descrie ca pe o tornadă, în comparație cu restul familiei mele liniștite. Nimeni nu s-a pus cu cineva pe care-l chema Tucker, numele de fată al mamei, cu atât mai puțin când era vorba de Bunica Nicolette.

Mătușa Reese e văduvă de polițist și are părul mare și blond, tapat înalt și sprayat. Are o puzderie de păreri. Mi-a plăcut întotdeauna să mă aflu în preajma ei și a soțului ei, Keith, înainte ca acesta să moară. Era mereu veselă, mereu atât de amuzantă și sforăia când râdea. Unchiul Keith, care mi se părea automat grozav pentru că era polițist, îmi dădea mereu cartonașe cu jucători de hochei. Îmi

amintesc că-mi dorisem de câteva ori ca el să fi fost tatăl meu. Jalnic, știu, dar uneori îmi doream un alt bărbat alături de mine. Și astăzi îmi amintesc ziua în care a murit, urletele sfâșietoare ale mătușii răsunând pe holuri și apoi chipul mamei, atât de palid, și mâinile ei, atât de tremurătoare, când mi-a spus:

— Totul e în regulă, du-te înapoi în pat, iubitele.

Moartea lui Keith ne-a dat pe toți peste cap, mai ales pe Reese. Aproape că banca era să-i ia casa din cauză că era *atât de tristă*. N-o mai interesa deloc viața, deci nu mai putea nici să rupă o filă din carnetul de cecuri ca să plătească facturile din nenorociții de bani proveniți din asigurarea de viață a soțului ei. Nu mai făcea curat, nu mai gătea, nu se mai aranja; avea totuși mereu grijă de copiii ei. Copilașii erau spălați și îngrijiți, iar burticile lor dolofane erau dovada supremă că-și punea odraslele mai presus de oricine altcineva. Umbla vorba că mătușa mea îi dăduse toți banii lui Keith fiicei lui cea mare, dintr-o căsătorie anterioară. N-am cunoscut-o nicio dată, deci nu pot spune dacă e adevărat sau nu.

Reese și mama au fost apropiate toată viața lor, între ele fiind o diferență de numai doi ani. Mătușa Reese ne vizitase la Washington o singură dată, dar vorbeau mult la telefon. Moartea bunicii nu părea s-o afecteze pe Reese așa cum o afectase pe mama. Mama trecuse peste moment cu o abordare rațională și cu o grămadă de prăjituri. Totuși îi era greu și măsuța asta pe care tocmai o zgâriasem era singurul lucru care-i rămăsese.

Ce fiu rău sunt...

— Alo? țipă Tessa din bucătărie, stricând imaginea cu micii Yoda care mi se învârteau prin cap.

Mă aplec să-mi scot pantofii și să cruț parchetul vechi și impecabil de curat. Tessa și-a petrecut toată săptămâna trecută lustruindu-l și am învățat repede să nu intru încălțat, măcar o vreme. Pentru fiecare urmă, jur că stătea câte douăzeci de minute pe jos, cu uneltele de lustruit în mână. Având în vedere câtă mizerie e pe străzile din New York, probabil că e mai bine să faci așa tot timpul...

— Alo? repetă Tessa apropiindu-se.

Când ridic privirea, o văd la câțiva centimetri distanță de mine.

— M-ai speriat, zice ea, privind-mă în ochi.

E atât de agitată de când cineva a spart, acum câteva luni, apartamentul de la etajul unu, unde locuiește un cuplu! N-o spune des, dar îmi dau seama după cum privește neliniștită ușa ori de câte ori se aude un scârțâit pe hol. Tessa poartă un tricou cu WCU și colanții ei negri sunt plini de ceva ce pare a fi făină.

— Scuze. Te simți bine? o întreb.

Cearcănele întunecate de sub ochii ei îmi spun că nu se simte bine deloc.

— Da, normal, zâmbește ea, foindu-și picioarele. Fac prăjituri, cum poate fi ceva aiurea când faci așa ceva?

Cuvintele i se transformă într-un râset sec.

— E și Nora aici, la bucătărie, adaugă ea.

Mintea mea ignoră ultima parte a informației.

— Mama ar fi mândră de tine.

Îi zâmbesc și-mi arunc jacheta pe brațul scaunului. Tessa observă, dar trece cu vederea de data asta. În afară de curățenia obsesivă, e o colegă excelentă de apartament. Îmi oferă timp și spațiu în casă și, când e aici, mă bucur de compania ei. E cea mai bună prietenă a mea și nu se află în cea mai bună formă în acest moment.

— Da! o aud țipând pe Nora.

Tessa își dă ochii peste cap, iar eu îi arunc o privire întrebătoare, la care-mi răspunde îndreptând capul spre bucătărie.

— Slavă Cerului, zice ea sarcastic când eu o urmez în bucătărie.

Aroma dulce devine din ce în ce mai puternică. Tessa se duce direct la masă. Cel puțin zece vase de copt sunt puse unul peste altul în spațiul meschin. Tessa îmi anunță motivul lor de sărbătoare.

— Cred că a nimerit cantitățile.

— Am pus stăpânire pe bucătărie, îmi spune Nora.

Ochii ei verzi-căprui îmi surprind privirea preț de un moment, apoi studiază haosul făcut.

— Hei, Sophia Nora de Laurentiis, zic eu, deschizând frigiderul și luându-mi o sticlă cu apă.

Tessa aude numele „Sophia” și dă să mă corecteze, dar apoi cred că pricepe glumița mea și nu mai spune nimic.

Nora zice doar:

— Hei, Landon.

Apoi își vede de treaba ei.

Încerc să nu mă zgâiesc la dungile de glazură violet împrăștiate pe pieptul tricoului ei negru, care e destul de mulat, întins peste sânii ei. Iar glazura violet e atât de strălucitoare...

Uită-te-n altă parte, Landon.

Mă uit la harababura violetă din fața ei, care nu e deloc o harababură. E o prăjitură cu trei straturi, colorată în violet și acoperită cu flori mari liliachii și albe. Floarea din centrul glazurii e galbenă și are sclipici. Prăjitura aproape că nu pare adevărată datorită glazurii atât de detaliate. Florile de zahăr au un miros încântător și, înainte să-mi dau seama ce fac, mă înclin și adulmec. Nora chicotește scurt, iar eu ridic privirea la ea. Se uită la mine de parcă aș fi de pe altă planetă.

E într-adevăr foarte frumoasă. Pomeții ei înalți o fac să semene cu o zeiță. Are o înfățișare exotică, cu pielea ei bronzată și cu ochii ei de un căprui-deschis. Are părul atât de închis la culoare, încât strălucește sub lumina zumzăitoare din tavan.

Trebuie să repar lumina aia.

Niște bătăi în ușă îmi întrerup visarea.

— Mă duc eu, spune Tessa, apoi adaugă, cu un zâmbet: E tare frumoasă, nu-i așa?

O lovește ușor pe Nora peste șold cu spatula și se duce la ușă. Mă bucur s-o văd zâmbind. Nora roșește și își lasă bărbia în jos. Își ascunde mâinile la spate.

— Chiar e, sunt eu de acord.

Mă întind, îi cuprind bărbia cu degetele și-i ridic fața către mine. Ea geme și buzele ei pline se deschid sub atingerea mea. Simt fiori pe șira spinării, apoi ea se smucește.

De ceeee, ah, de ce am atins-o în felul acesta? Sunt un idiot.
 Și stânjenit.

Un idiot stânjenit.

Asta pare să fie senzația când ea e prin preajmă. În apărarea mea, pot spune că ea a început cu atingerile astea aiurea mai deunăzi, când mi-a trecut unghiile ei negre peste abdomenul dezgolit.

Privirea Norei rămâne asupra mea. Văd o urmă de plictiseală acolo, ascunsă în spatele mândriei față de creația ei comestibilă. Am impresia că trebuie să faci multe lucruri ca s-o mulțumești pe femeia asta.

— Ce e? face ea, pe jumătate jignită, pe jumătate flatată.

Ridic din umeri.

— Nimic.

Îmi ling buzele, iar ochii ei îmi cercetează chipul, oprindu-se asupra gurii mele. Are o energie kinetică; femeia asta are ceva de-a dreptul electric. Înainte să-mi termin gândul, ea străbate micul spațiu care ne desparte și-și încolăcește mâinile în jurul meu, lăsându-și-le pe ceafa mea. Buzele ei aprige se lipesc brusc de ale mele. Deschid gura, primind-o după ce trec de șocul inițial al gestului ei. Are buzele calde, iar sărutul ei e aprig, în timp ce-și strecoară limba peste limba mea. Mă lupt cu impulsul de a o trage mai aproape și de a lăsa sărutul acesta să-mi intre pe sub piele. Mâinile Norei se mută acum de pe gâtul meu. Are mâini mici și grațioase. Azi are unghiile lungi și purpurii. Cred că-și face manichiura des. Își întinde palmele, mângâindu-mi mușchii încordați de pe piept.

Sărutări, mângâieri, sărutări.

A o săruta pe Nora e ca și cum ai atinge ceară fierbinte. Arsura aprigă și surprinzătoare te ustură, dar senzația se evaporă repede, transformându-se în ceva cu totul opus, mai blând. Mâinile mele îi găsesc șoldurile și îi împing trupul în blatul din bucătărie. Scoate niște gemete ușoare și se mușcă de buza de jos. Trupul meu îi răspunde fără să vrea. Încerc să fac un pas înapoi ca să nu-mi lipesc erecția de ea, dar nu acceptă. Mă prinde de talia pantalonilor și mă

trage lângă trupul ei moale. Are un tricou mulat și niște colanți și mai mulați. Știu că-mi simte penisul erect împungând-o.

— Doamne Dumnezeule, îmi răsuflă ea aproape de gură.

Oftez lângă buzele ei. Se răsucește și se retrage și brusc simt arsura deșertăciunii. Unghia ei roșie mă atinge pe vârful nasului. Nora îmi zâmbește, cu obrajii îmbujorați și cu buzele umflate din cauza sărutului.

— Ei bine, la asta nu mă așteptam.

Își acoperă gura cu mâna și-și ciupește buza de jos între degetul cel mare și arătător.

Nu te așteptai? Pe bune?

Fac pe șmecherul, sprijinindu-mă de blat. Îmi rezem coatele de piatra rece și încerc să spun ceva inteligent. Trupul meu încă vibrează, iar electricitatea aceea tăcută îmi străbate venele. Ea însă pare total neafectată.

Ce-a fost asta?

Mă hotărâsc să fiu curajos, așa cum e ea. Cel puțin, deocamdată.

— De ce m-ai sărutat? o întreb.

Ea mă privește, mijind ochii, și inspiră profund. Marginea tricoului ei e un pic ridicată, luând forma șoldului ei bronzat și rotund. Îmi distrage atenția în toate felurile, fără ca măcar să vrea asta.

— De ce? întreabă ea, părând de-a dreptul uluită.

Părul îi scapă din spatele urechii și și-l împinge înapoi. Are gâtul dezgolit; parcă mă imploră să i-l umplu de sărutări.

— Nu voiai să te sărut?

Ba da, voiam ar suna disperat.

Nu, nu voiam ar suna nepoliticos.

Mă căznesc să dau răspunsul corect. Nu-mi dorisem să mă sărute. Pe de altă parte, nici nu-mi dorisem să nu mă sărute. Mă încurc în propriile mele gânduri, deci știu că dacă încerc să-i explic o să iasă o harababură și mai mare.

Cum stau eu așa, mut și prostit, ea pare dintr-odată din nou plictisită. Observ cum fierbințeala din jurul ei se evaporă într-un abur ușor. Dar apoi schimbă iute subiectul.

— Ar trebui să vii cu mine și cu colegele mele de cameră diseară.
OK...

Într-un fel, îmi doresc să continuăm conversația și să aflu de ce m-a sărutat de la bun început, dar îmi dau seama că nu vrea să vorbească despre asta, așa că n-o forțez. Nu vreau s-o stânjenesc sau să-i dau impresia că nu mi-a plăcut.

Încerc să învăț cum să mă maturizez. Mi-e din ce în ce mai ușor lună de lună, dar uneori uit că intimitatea imediată e ceva ce numai tinerii își doresc. Dacă am fi fost adolescenți, sărutul ei ar fi însemnat că-mi face cumva o promisiune, dar relațiile între adulți sunt așa de... mult mai complicate. E un proces mult mai lent. De obicei, se întâmplă așa: cunoști pe cineva prin prietena ta, îți place persoana respectivă, o inviți în oraș. La sfârșitul celei de-a doua întâlniri de obicei vă sărutați. După cinci întâlniri v-ați culcat deja împreună, după douăsprezece faceți sex în mod regulat. După un an vă mutați împreună, după încă doi vă căsătoriți. Cumpărați o casă, se naște un copil.

Uneori ultimele două sunt inversate, dar de cele mai multe ori așa merge treaba, se pare. Dacă te iei după televizor și după filmele romantice. Desigur, nu și pentru oamenii ca Hardin și Tessa, care sigur nu au căutat pe Google *Micul Ghid al Întâlnirilor* și s-au mutat împreună după cinci luni de relație, totuși...

— Asta înseamnă că nu? insistă ea.

Scutur din cap, încercând să-mi amintesc despre ce anume discutam. Colegele ei de cameră... Ah, da, să ieșim cu colegele ei de cameră.

Mă uit înspre living, unde o aud pe Tessa vorbind cu cineva și, când mă întorc spre Nora, o văd întinzându-se, ridicându-și brațele în sus, lăsând la iveală și mai multă piele golașă. E înaltă și are forme rotunde; pare să aibă cel puțin un metru șaptezeci.

Mă distrage, asta e clar.

— Unde vă duceți? întreb eu.

Nu vreau să refuz, sunt doar curios.

— Nu știi deocamdată, sinceră să fiu.

Își ia telefonul de pe blat și-și trece degetul peste ecran.

— Stai să-ntreb. Avem grupul ăsta pe Whatsapp pe care de obicei îl ignor pentru că trei gagici excitate își trimit la nesfârșit poze cu bărbați sexy și despuiți, dar o să-ntreb.

Izbucnesc în râs.

— Pare genul meu de grup.

Tresar imediat la auzul propriei mele glume, dar ea se amuză. De ce nu pot să-mi țin gura în preajma ei? Trebuie să nu mai fiu atât de jalnic. Deși, dacă n-aș spune atâtea chestii stânjenitoare, probabil n-aș avea nimic de spus.

— Păi bine atunci...

Râde. Toată stinghereala mea dispare la auzul acelui sunet. Are un râs liber, ca și cum n-ar avea nicio grijă. Vreau să aud din nou râsetul acesta.

— Uneori mă străduiesc prea tare, recunosc eu, râzând laolaltă cu ea.

Ridică bărbia spre mine.

— Nu mai spune.

Acum are buzele țuguiate, de parcă m-ar pune la încercare. De parcă m-ar ruga s-o sărut din nou.

Telefonul începe să-i sune cu cântecul de generic al unei emisiuni, pe care-l recunosc imediat. Ridic din sprânceană.

— *Parks and Rec*? Nu-mi imaginam că ești genul ăsta, o necăjesc eu.

Mi-a plăcut la nebunie emisiunea aceea până când internetul a confiscat-o și a transformat-o într-o chestie șmecheră și generatoare de meme-uri, cu care mintea mea nu se împacă deloc.

Ignoră apelul, dar telefonul începe să sune din nou, iar Nora respinge din nou și-l pune pe blat. Mă gândesc s-o întreb de ce a făcut asta, doar ca să mă asigur că totul e în ordine. Nu mă pot abține. A devenit un fel de obicei pentru mine, să mă asigur că toată lumea se simte bine. Însă înainte să apuc să mă amestec în treburile Norei, Tessa se întoarce în bucătărie, urmată de un tânăr îmbrăcat într-o vestă roșie de muncitor și cu o centură cu scule.

— A venit să repare aparatul de tocare a deșeurilor, explică ea. Bărbatul îi zâmbește, privind-o prelung.

— Avem așa ceva? întreb eu.

Asta e ceva nou pentru mine. Fetele se uită una la alta și fac lucrul acela pe care-l făceau femeile prin anii cincizeci — își dădeau ochii peste cap dorind parcă să spună *Ah, bărbații ăștia!*

Nu e corect. Eu ajut cu vasele. Le pun în mașină. Le frec bine. Șterg tacâmurile dacă Tessa nu mi-o ia înainte. Deci nu sunt un tâmpit care nu știe că există un aparat de tocare a gunoiului pentru că sunt leneș — pur și simplu, nu l-am observat. Nici nu l-am folosit. Dacă stau să mă gândesc bine, nu cred c-am folosit așa ceva în toată viața mea.

Nora își ia telefonul de pe blat. Luminează de parcă ar suna din nou, dar probabil că l-a pus pe modul silențios. Închide ochii și oftează.

— Mai bine plec, anunță ea.

Își coboară din nou privirea la telefon. Și-l îndeasă în buzunarul jachetei care e agățată pe spătarul scaunului și pe care o înșfacă. Mă apropii ca s-o ajut și-i țin haina ca să se îmbrace. Instalatorul o observă și o privește cum o îmbrățișează pe Tessa și apoi cum mă sărută pe mine pe obraz. Ceva fierbinte și puțin amarui fierbe înăuntrul meu în timp ce el se holbează la fundul Norei. Nici măcar nu încercă să se ascundă. Nu că l-aș condamna că vrea să tragă cu ochiul, dar, pe bune, fii un pic respectuos!

Înainte să-l învăț pe individ bunele maniere, Nora îmi face cu mâna și spune:

— Îți dau mesaj când aflu unde mergem!

Aș minți dacă aș spune că nu sunt interesat, dar și un pic îngrijorat că, de fapt, n-o să-mi dea niciun mesaj. Nu știu ce opțiuni are în jur. Nu știu cum arată concurența mea — oh, Doamne, compar relațiile cu sportul. Din nou. Am ajuns de multe ori la concluzia că nu sunt atât de diferite, dar e în avantajul meu dacă privesc lucrurile dintr-o altă perspectivă.

Dar de ce trag eu atât de repede concluzia că Nora vrea să iasă cu mine? Pentru că m-a sărutat, apoi m-a invitat să merg în oraș cu ea?

Da, fix de-asta. Nici nu-mi dau seama dacă ăsta e un pas înapoi în procesul meu de maturizare sau nu.

După plecarea Norei, Tessa seamănă cu o veveriță care tocmai a găsit o rezervă de alune ascunse sub niște frunze.

— Ce-a fost asta? întrebă ea curioasă.

Sunt atât de obișnuit cu faptul că e băgăcioasă, încât nici nu mă mai deranjează. Îmi trec mâna peste bărbie, trăgându-mă ușor de barbă. Ridic mâinile defensiv.

— N-am nici cea mai vagă idee, pur și simplu m-a sărutat. Nici măcar n-am habar dacă știe cum mă cheamă...

— Ce-a făcut?! țipă Tessa.

Bârfa asta mică e suficientă ca s-o țină pe Tessa Young în formă zile întregi. Cu siguranță, o să mai aud despre asta mai târziu. Și mama s-ar putea să audă.

Instalatorul își înclină capul într-o parte de parcă se uită la o tele-novelă. Ar putea măcar să fie mai subtil. Dar probabil că și mie, dacă aș repara electrocasnice toată ziua, mi-ar prinde bine niște comicării sau orice alt fel de distracție. Ca și cum ai adăuga un strop de culoare unei picturi în alb și negru.

— Nici eu nu aveam habar! Dar sunt sigură că știe cum te cheamă, zice Tessa, luând lucrurile la fel de în serios ca întotdeauna.

— Nu știi ce să zic. Sunt la fel de derutat ca tine.

E ceva trist în felul în care mă privește Tessa, de parcă încearcă să-și ascundă dezamăgirea. Nu știu cum să reacționez. Poate că-i e dor de Hardin, dar probabil că mă înșel. Habar n-am ce să cred despre toate astea.

În loc să mă bag într-o bârfa care nu merită efortul, îmi innod șireturile pantalonilor de trening și mă îndrept spre ușă.

— N-am terminat discuția, Landon Gibson! strigă Tessa după mine.

Și, cumva, toată povestea asta mă face să mă simt ca un infractor fugar.

Închid ușa apartamentului în urma mea și aproape că mă ciocnesc de cineva pe coridor.

Când își dă gluga jos, nu-l recunosc. Poartă o haină neagră și pantaloni gri de fâș. Dă din cap spre mine, destul de prietenos, și-și ridică gluga la loc. Clădirea noastră are cam douăzeci de apartamente și i-am văzut aproape pe toți, singuri sau cupluri, care locuiesc aici, dar pe tipul ăsta nu. Poate că de-abia s-a mutat.

— Scuză-mă, pardon! spun eu și mă dau la o parte din calea lui, iar el mormăie ceva drept răspuns.

La colțul blocului o iau la fugă. Aștept ca durerea de la genunchi să reapară. Și chiar re apare, dar este suportabilă acum. E o durere surdă și constantă, nu mai e o zvâcnire ascuțită.

Îmi găsesc ritmul. Încălțările mele Nike se înfig în asfalt aproape fără să scoată vreun sunet. Îmi amintesc de vremea în care m-am apucat de alergat și picioarele mă ardeau și pieptul stătea să-mi explodeze. M-am tot forțat — trebuia să fiu sănătos și acum chiar sunt. Nu la fel de sănătos ca mamele cu cărucioare din Brooklyn care

beau shoturi de pir la micul dejun și-și hrănesc bebelușii cu kale și quinoa la masa de prânz. Dar suficient de sănătos ca să fiu activ.

De multe ori îmi golesc mintea când alerg, deși uneori mă gândesc la mama și la bebeluș, la Tessa și la Hardin sau fierb de supărare dacă Chicago Blackhawks îi înving pe Detroit Red Wings. Azi simt că am foarte multe pe cap.

Mai întâi: comportamentul Dakotei. De-abia a vorbit cu mine de când s-a despărțit de mine, iar acum se poartă de parcă o să ne vedem în fiecare zi. Era atât de preocupată de audiția ei și-mi doresc să fi putut face ceva în privința asta. Nu pot să merg la una dintre cele mai prestigioase academii de balet din țară și să le bat la ușă, acuzându-i de discriminare rasială, fără nicio dovadă. Mai ales cu toată nebunia care e deja în țară. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să atrag asupra Dakotei prea multă atenție negativă, când ea încearcă să-și înceapă o carieră acolo.

Chestiile cu care sunt obișnuit s-o ajut sunt foarte diferite de asta. Cariera ei e ceva pentru care nu pot face absolut nimic. Obstacolele pe care le înfruntăm împreună par atât de îndepărtate acum, o parte din trecutul nostru. Problemele noastre păreau mult mai dificile atunci, mai urgente. Nu știu ce să fac cu problemele practice și zilnice, cum ar fi școala sau cariera profesională.

Acesta e unul dintre puținele momente în care mi-aș dori să fiu ca Hardin pentru vreo oră. Aș da buzna la academie, aș bate cu pumnii în ușă și aș cere dreptate pentru Dakota. I-aș convinge că Dakota e cea mai bună balerină de pe pământ și că, în ciuda faptului că nici măcar nu e încă balerină, le e indispensabilă. Cea mai bună.

Pentru Dakota, baletul e ca hocheiul pentru mine, dar de zece ori mai important, pentru că ea îl și practică. La școală la mine nu se făcea hochei și când mama m-a înscris la un centru local de recreere au fost cele mai nasoale două ore din viața mea. Am învățat foarte repede că hocheiul e un sport pe care-mi place să-l urmăresc, dar pe care nu-l voi juca niciodată. Dakota dansează din copilărie. A început cu hip-hop, a trecut la jazz și s-a oprit la balet în adolescență. Credeți

sau nu, să începi să faci balet când ești adolescentă e un mare dezavantaj și, în unele cercuri, este considerat tardiv. Dar Dakota a dat de pământ cu toate aceste prejudecăți în timpul primei sale audiții la Școala Americană de Balet. Mama i-a trimis bani ca să meargă la audiție, drept cadou de ziua ei. A plâns de bucurie și i-a promis mamei că va face tot ce-i va sta în puteri ca să-i răsplătească într-o zi generozitatea.

Mama nu voia banii înapoi, voia s-o vadă pe fata drăguță din vecini cum se ridică deasupra destinului potrivit și reușește în viață. În ziua în care a aflat că a intrat la academie, Dakota a venit alergând la noi acasă fluturând scrisoarea de acceptare deasupra capului. Țipa și sărea de bucurie și a trebuit s-o iau în brațe și să-i strâng trupul mic ca s-o fac să se potolească. Era atât de fericită! Iar eu eram atât de mândru! Școala ei nu era chiar Joffrey, dar e o academie apreciată și sunt din cale-afară de mândru de ea.

Tot ce-mi doresc e să fie fericită și talentul ei să fie recunoscut. Vreau să repar asta de dragul ei, dar e ceva ce nu stă în puterile mele. Oricât de supărător ar fi, nu mă pot gândi la o soluție realistă pentru problema asta. Ar fi trebuit s-o întreb ce altceva se întâmplă; trebuie să mai fie ceva la mijloc...

Îmi propun să mă gândesc la asta mai târziu și-mi îndrept atenția spre Nora. I se potrivește mai bine Nora decât Sophia și, din fericire, eu nu sunt atât de nasol ca Hardin când vine vorba de nume. Pe Dakota n-o scoate din Delilah, inclusiv de față cu ea. Gata, am vorbit destul despre nesuferitul de Hardy.

Hardy.

Asta mă face să râd. Așa o să-i spun data viitoare când o să-i zică Dakotei „Delilah“.

Când trec pe lângă o alimentară, o femeie cu brațele pline de sacoșe se zgâiește la mine, așa că mă opresc din răs, punând capăt și planurilor de a-l reboteza pe Hardin. Sau pe Hardy.

Mă umflă din nou răsul.

Am nevoie de mai multă cafea.

Mă aflu la numai douăzeci de minute distanță în alergare de Grind, dar e în direcția opusă parcului...

Cafeaua merită efortul. Poți să-ți iei cafea de la orice colț de stradă aici, dar nu e cafea bună — *bleah*, cafeaua de la magazinele de delicatese e cea mai rea — și trebuie să verific oricum dacă s-a afișat programul de lucru pentru săptămâna viitoare. Schimb direcția și o iau la fugă înapoi spre cafenea. Trec de femeia care-și cară pungile cu cumpărături și observ că una dintre ele îi alunecă din mână. Mă grăbesc s-o ajut, dar nu sunt suficient de rapid și sacoșa cafenie se rupe, iar conservele cu mâncare se rostogolesc pe trotuar. Pare atât de ofticată, încât nu m-ar mira să țipe la mine pentru că o ajut.

Culeg o conservă cu supă de pui înainte să ajungă în stradă. Se mai rupe o pungă și femeia trage o înjurătură când legumele i se împrăstie pe jos. Părul ei castaniu îi acoperă chipul, dar ghicesc că are vreo treizeci de ani. Poartă o rochie largă și are o umflătură mică dedesubtul acesteia. Poate e gravidă, poate nu e: mai bine îmi țin gura și nu întreb nimic.

Doi adolescenți traversează strada și se îndreaptă spre noi. Pentru o clipă, chiar cred că ne vor ajuta.

Nup. În vreme ce noi ne chinuim să strângem cumpărăturile de pe jos, ei nu ne aruncă nici măcar o privire. Nici vorbă de ajutor între vecini; țopăie doar, fiind destul de amabili cât să nu calce pe o cutie de orez care le stă în cale. Uneori, a nu zdrobi lucrurile care-ți ies în drum e amabilitatea maximă de care poți da dovadă în acest oraș.

— Locuiești departe de aici? o întreb pe femeie.

Ridică privirea și scutură din cap.

— Nu, pe strada următoare.

Își vâără mâinile cafenii adânc în păr și mârâie enervată. Fac un gest spre cumpărăturile din cele două pungi.

— Hmm, bine. Hai să punem lucrurile în ordine.

Îmi dau seama că n-am nicio plasă prin buzunare, așa că-mi scot hanoracul peste cap și încep să bag cumpărăturile acolo. Nu cred că o să încapă toate, dar merită să încerc.

— Mulțumesc, spune ea, gâfâind.

Se apleacă pentru a mă ajuta, dar eu o opresc. O mașină claxonează, apoi alta. N-am decât un picior în stradă, dar ele claxonează oricum. Cel mai bun lucru când locuiești în Brooklyn e lipsa claxoanelor (de obicei). Manhattan-ul este o insuliță haotică și furioasă, dar mă văd stabilit în Brooklyn, predând la o școală publică și întemeindu-mi o familie. Visarea mea include de obicei și alte orașe, unele mai liniștite. Totuși trebuie să conving o fată să iasă cu mine mai întâi, deci chestia asta va mai dura o vreme. Hai să spunem că e planul meu cincinal...

Bine, e planul meu pe zece ani.

Îmi îndes o sticlă cu ulei de gătit la subraț.

— Le-am luat pe toate. E-n regulă, îi zic femeii.

Mă uit la ochii ei încercânați. Mă privește acum, sceptică și nesigură dacă sunt serios sau nu. *Poți să ai încredere-n mine*, îmi vine să-i spun. Dar mi-e teamă că, dacă spun, o s-o fac să devină și mai bănuitoare. Vântul se întetește, scăzând instantaneu temperatura cu câteva grade. Mă mișc mai repede și, după ce pun majoritatea cumpărăturilor în hanorac, leg mânecile, făcându-mi astfel propria mea sacoșă. Mai arunc înăuntru o cutie de biscuiți sărați și un pachet de carne. Mă ridic în picioare și-i pun în mână plasa făcută din hanorac. Privirea i se îmblânzește.

— Poți să păstrezi hanoracul, am o grămadă, îi zic.

— Pariez că într-o bună zi o să faci o femeie foarte fericită, tinere, îmi spune ea zâmbind.

Își strânge pungile care nu s-au rupt, își aranjează hanoracul în mâini și pleacă. Sunt flatat de compliment, dar mă întreb repede cum de a presupus că sunt singur. Se vede că sunt disperat și singur?

Probabil.

— Ai nevoie de ajutor? Te pot ajuta să le cari până acasă? o întreb și am grijă să sune ca o ofertă, nu ca o comandă.

O să-i ia o veșnicie să ajungă acasă, cărând sacoșele alea așa. Ea scutură din cap și se uită peste mine, în direcția în care se îndreaptă.

— E chiar aici. Mă descurc.

Aud un accent mic în vocea ei, dar nu-l pot desluși. Când pleacă, îmi dau seama că de fapt nu are nevoie de ajutorul meu — cară fără probleme pungile și hanoracul. Cred că asta e un fel de metaforă trimisă de forțele universului ca să-mi arate că nu trebuie să ajut pe toată lumea, ca Augustus și țigările sale din *Sub aceeași stea*⁶. În fine, nu chiar la fel, dar tot pe-acolo. În mod clar, lui îi era mai greu decât mie, săracul de el.

O las pe femeie să plece singură și-mi continui drumul spre sud, afundându-mă în Bushwick. Îmi place la nebunie cartierul în care locuiesc. E aproape de toate chestiile șmechere din Williamsburg, dar chiriile sunt mai mici. Cu siguranță, chiria noastră e și așa destul de mare — m-a șocat la culme când m-am mutat aici — și e practic mai mare decât rata ipotecară a mamei. Dar dacă gradul de șmecherie a cartierului nostru va crește, se va dubla în scurt timp. Cu toate astea, lucrurile nu sunt atât de scumpe aici pe cât ar putea fi. Nu sunt nici ieftine, să ne înțelegem, dar zvonurile că un litru de lapte costă zece dolari în New York City nu sunt adevărate... în mare parte. Rusul care e patronul magazinului din colț de lângă apartamentul meu adoră să aibă prețuri ridicate, dar presupun că plătesc în plus pentru că pot ajunge acolo în mai puțin de un minut. Aș putea să merg încă două minute și să găsesc alt magazin. Unul din cele mai bune lucruri în orașul ăsta îl reprezintă opțiunile infinite. De la magazinele de cartier la restaurante și la oameni, întotdeauna există o altă opțiune.

⁶ Carte scrisă de John Green și apărută în România la Editura Trei. (N.tr.)

Când ajung la Grind, Posey e în spatele barului, turnând o găleată cu gheață la gunoi. Jane, cea mai veche angajată a cafenelei, căreia îi place uneori să se autointituleze „înțeleapta înțelepților“ cu o voce alintată, curăță parchetul pătat. Înmoaie mopul în găleată și apa plină de săpun dă pe dinafară. O fetiță se ridică de la o masă din spate și se apropie de Jane, care șterge mizeria cu mopul și usucă pardoseala. Mă uit pe la diverse mese după părinții ei, dar cafe-neaua e cam goală. Din zece mese, numai două sunt ocupate. Două fete cu laptopurile și manualele lor care ocupă toată masa și un tip cu patru cești goale de espresso în față sunt singurii oameni pe care-i zăresc.

Posey mă observă și mă salută cu un zâmbet tăcut.

Fetița, care pare să aibă vreo patru ani, se așază pe jos și scoate ceva din buzunar. O mașinuță roșie își face apariția lângă băltoacă și văd cum privirea ei se luminează. Jane îi spune ceva, dar nu-mi dau seama ce anume.

— Lila, te rog, nu face asta.

Posey ridică ușa batantă și iese din spatele tejghelei. Se apropie de fetiță și se apleacă la nivelul acesteia. Fetița prinde mașina roșie înaintea ca Posey să ajungă la ea. O strânge la piept și scutură cu furie din cap.

— Vleau mașina, răsună vocea ei subțirică.

Posey întinde mâna și cuprinde obrazul fetiței. O mângâie cu degetul mare pe față și o liniștește. Cred că micuța o cunoaște pe Posey.

E sora ei, desigur. Fetița asta cu părul șaten e probabil sora de care a vorbit de câteva ori.

— Poți să ții mașina, dar, te rog, n-o băga în apă.

Glasul lui Posey e diferit când vorbește cu fetița. E mai blând.

— Bine?

Posey mângâie nasul fetiței și aceasta chicotește. E drăgălașă.

— Mbine.

Vocișoara ei e și mai drăgălașă. Mă apropii de ele și mă așez la o masă. Jane mai dă o dată cu mopul și-și termină treaba, apoi salută și dispăre în magazie să facă inventarul. Posey se uită în jur să vadă cât de aglomerat e magazinul, încasează politicos notele de la cele două mese, apoi vine înapoi înspre mine și fetiță.

— Te rog să nu-i spui lui Jacob că am adus-o cu mine la muncă.

Posey se așază în scaunul din fața mea.

— Niciodată, îi zic zâmbind.

Jacob poate fi un nemernic. E cam prea tânăr ca să fie manager și e genul de individ căruia gustul puterii i se urcă la cap. E un pic cam autoritar și un pic cam dobitoc.

— Bunica are o întâlnire și n-am putut s-o las la ea, se justifică tensionată Posey.

— Păi, atunci ești norocoasă; ai ocazia să-ți petreci toată ziua cu sora ta.

Posey zâmbește și dă din cap, evident ușurată.

Micuța Lila nu se întoarce după vocea mea. Clopoțelul de la ușa sună, anunțând-o pe Posey că a intrat un client. Se uită la Lila, iar

eu dau din cap, în semn că stau eu cu fetița. Posey se întoarce la bar și salută doi bărbați la costum. Eu mă răsucesc pentru a fi atent la fetița care se distrează cu jucăria ei. Pe mine nu mă bagă deloc în seamă. Mașinuța aceea o fascinează și e teribil de drăguță cum plimbă micuțul Camaro pe parchetul inegal. Se târăște în urma lui, în ciuda faptului că e clar că poate merge. Tenișii ei mititei se luminează când piciorușele ei ating podeaua, și are degețelele încolăcite în jurul mașinuței, pe care o răstoarnă și răsucesc în toate direcțiile, zâmbind tot timpul.

— Ai o mașinuță grozavă, îi zic.

Ea nu ridică privirea la mine, dar spune:

— Mașina.

Posey se uită la noi în timp ce toarnă lapte de soia dintr-o cutie în blender. Îi surâd și umerii ei se relaxează. Își țuguie buzele zâmbind simplu și se întoarce la treaba ei. Are unghiile vopsite într-o culoare închisă, cu puncte mici și galbene pictate pe ele. Îi privesc mâinile în timp ce toarnă ceaiul rece, gata făcut, dintr-un ceainic în paharul plin cu lapte de soia și gheață. Amestecă preparatul și dă din cap pe melodia celor de la Coldplay care se aude din boxele noastre. Mă uit din nou la fetița care se uită cu adorație la micul ei Camaro de plastic.

— Vruum, spune încet Lila.

Ridică mașina și se uită la ea de la depărtare. Stau tăcut până când clienții dispar. Posey șterge sticlele cu sirop aromat, cu o cârpă umedă. Mesele sunt murdare, opt din cele zece. Mă duc la magazie și scot un lighean din dulapul de lângă coșul de gunoi. Lila încă îngână „mașină“ și „vruum“, iar eu încep să curăț prima masă. Un bacșiș de trei dolari.

Nu-i prea rău. Ați fi mirați de câți clienți care-și lasă masa murdară nu se gândesc să ofere un bacșiș persoanei care o curăță. Nu-mi dau seama dacă e nesimțire sau doar nepăsare. Ca șoferii de pe Uber: noi presupunem că își iau tot bacșișul, care se taxează automat, dar am auzit oamenii spunând că nu e așa. Chiar dacă tu spui 15 la sută e bacșiș, ei nu văd de fapt banii aceia, așa că un coleg de

cursuri mi-a spus că ar trebui să le dăm bacșiș în bani gheață. Apoi mi-a spus că el e din Franța, dar avea accent evident nemțesc, așa că probabilitatea ca el să mintă e destul de mare...

Oricum ar fi, cei care prepară cafele ar trebui să primească bacșișuri mai mari decât primim noi. Am terminat cu discursul despre serviciile publice. Mergem mai departe.

Pe următoarea masă, zahărul din cel puțin patru plicuri a fost golit și așezat într-o grămăjoară. Sunt de-a dreptul impresionat când văd pachetele împăturite sub forma unor mici siluete subțirele. Fix în centrul dealului de zahăr e o scobitoare cu o bucată de șervețel în vârf, pe post de steag. Încerc să-mi amintesc cum arăta tipul care stătea aici. De fapt, cred că era o fată. Sau femeie. N-am văzut-o bine la față, dar oricine ar fi fost, se pricepe de minune la sculptura miniaturală în zahăr.

— Lila, o strig pe fetiță ca să-i atrag atenția.

Ea ridică privirea, dar nu se mișcă de pe podea, unde stă întinsă.

— Vrei să vezi chestia asta de-aici? E destul de mișto.

Arăt spre grămăjoara de zahăr și mă uit la sabia din mâna unuia dintre oamenii făcuți din pachetele de hârtie. Lila spune un „nu” hotărât, iar eu dau din cap, nu neapărat surprins, dărâmând delușorul cu cârpa. Pendulez între curățarea celorlalte mese și supravegherea Lilei. Când termin de șters antepenultima masă, Posey iese de la bar și se postează în fața mea.

— Nu trebuie să faci asta, zice ea; ochii îi sunt atât de injectați, că de-abia li se mai ghicește culoarea. E ziua ta liberă.

— Te simți bine? întreb eu.

Se uită în jurul ei prin cafenea și dă din cap, oftând și așezându-se la masa cea mai apropiată de sora ei. Ridică din umeri.

— Sunt doar obosită. Muncă, școală, ca de obicei.

În ciuda cuvintelor sale, încă surâde. Nu-i place să se plângă, îmi dau seama de asta, deși are motive s-o facă sau măcar să se descarce.

— Dacă poți să renunți la niște ture sau ceva de genul ăsta, anunță-mă. Nu mă deranjează să te ajut și am ceva timp liber semestrul ăsta.

De fapt, nu am așa de mult timp liber, dar mi-ar plăcea s-o ajut dacă pot. E clar că are mai multe decât mine pe cap.

Posey scutură din cap și se înroșește în obraji. Câteva șuvițe roșii îi scapă de sub bentița neagră care e prea mică pentru a-i ține părul. În lumină, părul ei pare mai deschis la culoare, de parcă l-ar fi vopsit roșcat. Tenul nu-i dă de gol niciun secret.

— Am nevoie de ture. Dar dacă știi pe cineva care face niște baloane în care să punem drăcușori de patru ani în timp ce lucrăm, te rog să-mi spui.

Zâmbim împreună și ne uităm la Lila, care încă stă întinsă pe podea.

— E autistă, spune ea.

Undeva în mintea mea, îmi dădusem seama de asta în primele minute de când o întâlnisem.

— Nu știm exact cât este de grav. Acum învață să vorbească — face o pauză scurtă — la patru ani.

— Mă rog, uneori ăsta nu-i un lucru atât de rău.

O lovesc ușor cu umărul, încercând să găsesc un strop de umor în ceva atât de înspăimântător. Ea își descrușișează brațele și zâmbește larg și relaxat.

— Corect.

Își lipește degetele de buze. Apoi se apleacă mai aproape de surioara ei și-și sprijină mâinile pe genunchi. Nu aud ce spune, dar văd că o înveselește pe Lila.

Mă uit la ceas; e aproape șase. Dacă vreau să ies cu Nora și cu prietenii ei, trebuie să mă întorc acasă și să fac un duș. N-am emoții, doar că habar nu am ce crede despre mine. Oare așa sărută ea oamenii, la întâmplare? Dacă e așa, e-n regulă, dar mi-ar plăcea să știu ce simte sau cum se poartă la o întâlnire. A mai flirtat și înainte — mă rog, așa mi s-a părut mie, dar până acum nu dăduse niciun semn că are chef să mă sărute așa cum a făcut-o de dimineață. Era atât de sigură pe ea când s-a apropiat de mine, când s-a lipit de mine, trecându-și mâinile peste pieptul meu! Îmi amintesc gustul

limbii ei și mi se scoală dureros. Trebuie să fac ceva în privința asta și, de data asta, n-o să mai sfâșii perdeaua de la duș și nici n-o să mai cad în fund ca să mă tai pe față și să mă lovesc la genunchi. Sex fără riscuri: o să stau în siguranță la mine în pat. Cu ușa încuiată. De fapt, o s-o blochez cu șifonierul.

Mă uit la Posey, care s-a așezat din nou la masă. Are telefonul la ureche și se încruntă. O văd cum dă din cap și mormăie ceva la telefon, apoi închide. Sunt curios, vreau s-o întreb dacă se simte bine, dar în același timp nu vreau să mă bag în viața ei fără ca ea să-și dorească asta.

— Mai ai nevoie de ceva înainte să plec? o întreb, în timp ce mă duc în spatele barului să-mi verific programul și să-mi fac un espresso.

Un espresso dublu. Îmi vine să-mi fac unul triplu, dar nu cred că e cea mai bună idee.

Schimbul lui Posey mai are puțin și se termină. Clatină din cap mulțumindu-mi, dar spune că se descurcă. Le fac cu mâna ei și Lilei, strigându-i la revedere lui Jane, destul de tare ca să mă audă din magazie.

Când împing ușa greoaie a cafenelei și ies pe stradă, în asfințit, telefonul îmi bipăie în buzunarul din față. Câțiva saci imenși de gunoi mărginesc strada, aproape revărsându-se pe trotuare. E la fel în fiecare zi, dar nu cred că mă voi obișnui vreodată. În Manhattan cred că e și mai rău, cu toate magazinele și cu un milion și jumătate de oameni care împart un spațiu atât de mic. E un oraș în care e imposibil să locuiești dacă nu-ți place să se ciocnească lumea de tine, să fi claxonat sau hărțuit.

Mă uimește cât de mulți oameni se pot înghesui în milioanele de apartamente minuscule, cu ferestre mici și bucătării la fel de miciute. Camerele de la mine de-acasă sunt mai mari decât mă așteptam (baia e mică de tot), dar știam că nu-mi pot permite să locuiesc într-un loc scump din Brooklyn care să aibă mai mult de 45 de metri pătrați. Tatăl meu vitreg, Ken, ne ajută să ne plătim chiria, dar eu am strâns bani de când m-am angajat și plănuiesc să-i dau înapoi într-o bună zi, măcar parțial. Nu-mi convine foarte mult ideea că el mă ajută să-mi plătesc facturile. Sunt suficient de responsabil, în mare parte

datorită lui și predicilor sale despre gospodărirea banilor și despre cheltuielile studentești. Nu-mi sparg banii pe băutură sau pe ieșiri în oraș. Îmi plătesc facturile și ocazional îmi cumpăr cărți sau bilete la vreun meci de hochei.

Faptul că am avut un părinte într-o poziție atât de înaltă la o universitate mi-a făcut, fără îndoială, viața de student mult mai ușoară. Am primit susținere în toate direcțiile, mi-am putut alege mai înțelept cursurile și am reușit să mă înscriu la unele deja complete. Ken avea cu siguranță mai multă influență la Washington decât la NYU, dar tot m-a ajutat să văd avantajele și dezavantajele diverselor materii.

Mă tot întreb cum ar fi arătat viața mea dacă mama ar fi rămas în Michigan. Aș fi părăsit-o acolo și m-aș fi mutat la New York cu Dakota? Simt că ar fi fost mai puțin probabil să mă mut dacă nu l-ar fi avut pe Ken și grupul ei de prietene de la Washington. Viața mea ar fi fost atât de diferită dacă ea nu l-ar fi cunoscut pe Ken!

Uneori mă gândesc că, în afara câtorva lucruri evidente, New Yorkul nu e *chiar* atât de diferit de Saginaw. Soarele e deseori ascuns în Manhattan, luând lumina locuitorilor orașului și ținând-o prizonieră într-o cutiuță, pe o plajă de undeva de pe Coasta de Vest. M-am obișnuit atât de mult cu faptul că în fiecare oraș în care am locuit cerul este mereu înnorat, încât atunci când soarele strălucește aici, în Brooklyn, mă dor ochii aproape tot drumul pe jos până la muncă. Mi-am cumpărat o pereche de ochelari de soare, pe care am pierdut-o rapid. Dar soarele se arată mai degrabă în Brooklyn, astfel că i-aș fi folosit, acesta fiind unul dintre numeroasele motive pentru care am preferat să locuiesc aici și nu în Manhattan. În septembrie, norii întunecă deja toate locurile înalte. Cu cât te îndepărtezi mai mult de clădirile zgârie-nori, cu atât te poți bucura mai mult de lumina soarelui.

O grămăjoară scundă și dolofană de haine puse una peste alta, cu o pălărie în vârf, trece pe lângă mine pe trotuar, iar individul de sub ele împinge un căruț de cumpărături plin de conserve de aluminiu și de sticle de plastic. Are mâinile vârâte în niște mănuși maronii,

groase și uzate, acoperite de mizerie neagră. Câteva smocuri de păr cărunt îi ies de sub pălăria de stofă roșu cu verde pe care o poartă și ochii îi sunt pe jumătate închiși, de parcă trecerea timpului și greutatele îndurate l-au trimis direct pe marginea prăpastiei. Privește drept înainte, nebăgându-mă în seamă, dar pe mine mă doare inima pentru el.

Pentru mine, sărăcia din unele părți ale orașului e cel mai dificil lucru cu care am de-a face. Mi-e dor de mama, dar când văd expresia tristă și rușinată de pe chipul bătut de vreme al vreunui individ de vârstă mijlocie care stă lângă geamul unei bănci, cerșind bani pentru mâncare cu ajutorul unei bucăți de carton, chestia asta e foarte greu de suportat pentru mine. Chiar și-așa, cred că oamenilor care se sprijină de clădirile ce adăpostesc milioane de dolari le este și mai greu. Să vadă, pe stomacul gol, cum grupuri de oameni îmbrăcați la patru ace trec pe lângă ei în timpul pauzei de prânz și cheltuie câte douăzeci de dolari pe o salată cu semințe, în vreme ce ei mor de foame.

În Saginaw nu sunt mulți oameni fără adăpost. Cei mai mulți oameni săraci din oraș au totuși locuințe. Pereții caselor lor vechi stau să se prăbușească, zidurile sunt pătate de mușcari și paturile sunt pline de insecte mici care se hrănesc în somn din trupurile lor. Dar măcar au un acoperiș deasupra capului. Majoritatea oamenilor pe care-i cunosc în Saginaw fac eforturi s-o scoată la capăt, dar e greu acolo. Toți părinții prietenilor mei erau fermieri sau muncitori de când se știau, dar pentru că toate fabricile s-au închis în ultimul deceniu, nu mai există locuri de muncă. În afara heroinei, orașul nu mai are nicio industrie în creștere. Familiile care se descurcau bine în urmă cu zece ani acum de-abia mai au ce să pună pe masă. Șomajul a ajuns la cele mai înalte cote din istorie, odată cu criminalitatea și consumul de droguri. Fericirea a dispărut odată cu locurile de muncă și uneori cred că nu se va reîntoarce niciodată.

Asta e cea mai mare diferență între orașul meu de baștină și acesta. Speranța care vibrează prin tot New Yorkul înseamnă această imensă deosebire. Milioane de oameni se mută în cel mai mare

oraș al țării bazându-se numai pe factorul emoțional. Speră la mai mult. Speră să fie mai fericiți, să aibă mai multe șanse, să câștige mai multă experiență și — mai mult decât orice — mai mulți bani. Străzile sunt înțesate de oameni care-și părăsesc țările de origine și-și construiesc aici un cămin și o viață pentru familiile lor. E destul de tare, dacă stai să te gândești la asta.

Oamenii își fac bagajele și se mută aici, o statistică incredibilă de peste o sută de oameni în fiecare zi. Metroul funcționează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru — la naiba, e valabil pentru toate categoriile de servicii — și drumurile nu sunt blocate de camioane imense sau tractoare, ca în Michigan. Micile clădiri maronii pe care le numim „centrul“ orașului Saginaw nu înseamnă nimic în comparație cu zgârie-norii impunători din New York City.

Deci, cu cât mă gândesc mai mult la asta, New York și Saginaw n-au absolut nimic în comun și cred că-mi convine chestia asta. Poate tot încerc să găsec asemănări ca să mă asigur că traiul de aici nu mă va schimba... că după întregul proces de maturizare, orice ar însemna el, voi fi tot eu când va lua sfârșit, doar cu un strop mai diferit.

Telefonul îmi bipăie din nou. Îl scot din buzunar și, când văd afișat numele mamei de două ori, inima mi-o ia la goană. Când citesc mesajele, mă relaxez. Într-unul dintre ele e un link către un articol despre un bar tematic Harry Potter care tocmai s-a deschis în Toronto, iar în celălalt e noua greutate a surioarei mele. Deocamdată e micuță, dar mama mai are patru săptămâni până va naște. Această ultimă lună ar trebui să-i ajungă micuței Abby ca să crească acolo, înăuntru.

Gândul la surioara mea plină de încrețituri, purtând o bentiță roz și ridicând pumnișorii durdulii mă face să râd. Nu știu cum va fi să fiu fratele mai mare, mai ales la vârsta mea. Sunt prea mare ca să am ceva în comun cu micuța, dar vreau să fiu cel mai bun frate mai mare din lume. Vreau să fiu acel frate mai mare pe care mi l-am dorit în copilărie. Va fi o mare schimbare pentru mama și pentru Ken, să aibă din nou un bebeluș când ceilalți copii ai lor au crescut deja și au părăsit cuibul. Mama îmi tot spunea că de-abia așteaptă să aibă toată

casa numai pentru ea, dar îmi dădeam seama că-i voi lipsi. Am fost întotdeauna ea și cu mine, la bine și la greu.

În timp ce aștept la semafor și mă zgâiesc la silueta albă luminoasă, îmi amintesc ce norocos sunt să am o astfel de mamă. Nu mi-a pus niciodată deciziile la îndoială și mi-a suportat toate mofturile, de când eram copil. Era genul acela de mamă care se îmbrăca laolaltă cu mine în costume înfricoșătoare cu luni întregi înainte de Halloween. Ba chiar mi-a spus că pot trăi pe lună, dacă asta vreau. Când eram copil, m-am întrebat deseori — dacă alerg suficient de rapid, oare aterizez pe lună? Uneori îmi doresc să fi fost posibil.

Când semaforul se schimbă, o tipă cu tocuri înalte se luptă să traverseze strada înaintea mea. Nu pricep de ce se supun femeile unei astfel de torturi pentru a părea mai înalte. Semafoarele din intersecții se schimbă repede aici, iar pietonii nu au de obicei mai mult de treizeci de secunde ca să treacă strada. Îi răspund repede mamei și-i promit că o s-o sun diseară. Îmi îndes telefonul la loc în buzunar, hotărât să citesc mai târziu despre bar.

Chiar îmi doresc să merg la Toronto, mi-am dorit dintotdeauna, iar zborul de aici durează doar o oră, așa că poate îmi voi plănui călătoria pentru vacanța de iarnă. Probabil că o să mă duc singur, deși partea mea descreierată îmi spune s-o iau și pe Nora — cred că ar fi distractiv să călătoresc cu ea. Am sentimentul că ea a călătorit mai mult decât mine. Chiar fără s-o cunosc, mi se pare că e cineva care s-a plimbat de colo până colo sau pur și simplu știe mai multe decât mine despre lume în general. Un manual te poate învăța multe lucruri. Eu sunt dovada vie a acestui lucru. Mi-ar plăcea la nebunie să călătoresc și asta cât de curând.

Dar de ce mi-o imaginez pe Nora alături de mine undeva pe o plajă tropicală, de ce mi-o închipui într-un costum de baie minuscul, cu fundul ei generos ieșit în afară? De-abia o cunosc și totuși nu mi-o pot scoate din cap.

Magazinul de delicatese de la parterul clădirii mele nu e niciodată aglomerat și uneori mi-e milă de Ellen, puștoaica din Rusia care

lucrează acolo. Îmi fac griji că stă acolo singură, noaptea. Clopoțelul de la ușă sună când intru, iar Ellen își scoate capul dintr-un manual gros și îmi zâmbește politicos. Părul ei scurt și ondulat e prins cu o bentiță subțire care se asortează cu puloverul ei roșu cu bulinuțe albe.

— Salutare, îmi zice ea, în vreme ce eu caut niște lapte în spatele magazinului.

— Hei, Ellen, spun, luând o cutie de lapte, verificând data de expirare pentru că am plecat de-aici de mai multe ori cu produse ieșite din garanție.

Apoi caut un Gatorade albastru, ca să i-l dau Norei data viitoare când mai trece pe la noi, dar nu au. Am destul timp, așa că o să mă duc până la următorul magazin după ce plec de aici.

Și pentru a doua oară pe ziua de azi, îmi dau seama că mi-ar fi fost de folos una dintre sacoșele pe care Tessa le ține după ușă. Încearcă să descurajeze utilizarea plasticului și acum, de câte ori deschid ușa, o aud cum îmi reamintește cât de dăunătoare pentru mediu sunt pungile de plastic. Femeia asta se uită la prea multe documentare. În curând o să înceapă să boicoteze pantofii sau ceva de genul ăsta.

Ellen își închide manualul când mă apropii. Îmi iau un pachet de gumă de pe raftul din fața tejghelei. Pare un pic stresată, așa că acum chiar îmi doresc să fi luat cu mine punga de pânză pe care sunt desenați un pepene roșu și un cantalup. Lângă pepenele roșu e o bulă în care scrie: *Ar trebui să fugim și să ne căsătorim*, iar cantalupul răspunde: *Îmi pare rău*, și sub asta fața cantalupului se mărește și zice: *I CANTaloupe*⁷. Lui Ellen îi plac mult glumele cu fructe, ca și mie, lucru care o face un om mișto. Și poate că o glumă ar fi făcut-o să zâmbească.

— Ce mai faci? o întreb.

— Bine, învățam.

⁷ Joc de cuvinte intraductibil. I can't elope înseamnă *Nu pot fugi*. (N.tr.)

Casa de marcat veche bipăie când Ellen bate costul laptelui și al gumei. Scot cardul și-l trec peste POS.

— Mereu înveți, zic.

E adevărat: de fiecare dată când vin aici, o găsesc singură la teighea, fie citind dintr-un manual, fie completând fișe.

— Trebuie să intru la facultate, spune ea, ridicând din umeri și săgetându-mă cu ochii ei căprui.

Facultate? E la liceu și lucrează aici atât de târziu, atât de des? Chiar și în zilele în care nu intru în magazin, o văd prin geam, muncind.

— Câți ani ai? o întreb curios.

Nu e treaba mea și nu sunt cu mult mai mare decât ea, dar, dacă aș fi în locul părinților ei, mi-aș face puțin griji că fiica mea adolescentă lucrează singură noaptea într-un magazin din Brooklyn.

— Împlinesc șaptesprezece săptămâna viitoare, spune ea încruntându-se, lucru deloc caracteristic adolescentelor tipice, care zâmbesc la ideea că se mai apropie cu un pas de vârsta de aur — 18 ani.

— Ce drăguț, îi spun când îmi dă chitanța s-o semnez.

E tot încruntată când îmi întinde un pix roșu legat de un clipboard micuț cu o sfoară maronie murdară. Semnez și i-l înapoiez. Își cere scuze din plin când imprimanta se blochează înainte să iasă chitanța. Scoate capacul imprimantei, dar eu îi spun că nu e nicio problemă.

— Nu mă grăbesc, îi zic.

N-am unde să mă duc, decât acasă, ca să învăț la Geologie. Ah, și întâlnirea mea cu Nora, pentru care am destule emoții. Nu-i mare scofală.

Fata rupe hârtia mototolită și-o aruncă într-un coș de gunoi din spatele teighelei. Dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că Ellen nu e niciodată lipsită de griji, așa cum trebuie să fie o fată de șaptesprezece ani. Uneori uit că majoritatea oamenilor din lume nu au o mamă ca a mea — la naiba, nici măcar majoritatea copiilor alături de care am crescut nu au așa ceva. În copilărie n-am avut nicio figură paternă în jur, dar asta nu m-a deranjat niciodată prea mult, sincer vorbind. Am avut-o pe mama. Toți reacționează la diverse lucruri

bazându-se pe experiența personală de viață și pe felul în care sunt construiți. Hardin, de pildă... experiențele sale au avut efecte diferite asupra lui decât ale mele asupra mea și a trebuit s-o apuce pe un alt drum ca să le înțeleagă. Nu contează de ce; contează că și-a asumat responsabilitatea pentru ele și că se străduie din răspuțeri să-și înțeleagă trecutul și să-și definească viitorul.

Când aveam doisprezece ani, am început să număr anii și lunile pe care le mai aveam până la cea de-a optsprezecea mea aniversare — chiar dacă n-aș fi plecat nicăieri imediat, pentru că urma să-i împlinesc chiar la începutul clasei a douăsprezecea. Din cauza limitei de înscriere la școală, eram mereu cel mai mare din clasa mea. Nu plănuiam s-o părăsesc pe mama până la facultate, dar asta se întâmpla înainte ca Dakota să înceapă să-mi vorbească despre mutarea la New York, alături de ea, în timpul ultimului an de liceu. După ce-am petrecut câteva luni încercând să mă transfer, să mă înscriu la credite pentru studenți la NYU, să găsesc un apartament pentru două persoane care să fie aproape de metrou ca să putem ajunge cu ușurință în campus, să mă împac cu gândul că-mi părăsesc cei mai buni prieteni, pe mama, care era gravidă, și pe tatăl meu vitreg, viața Dakotei s-a schimbat și ea a uitat să-mi spună.

Încă sunt bucuros că m-am mutat, sunt fericit că am devenit un individ conștient din punct de vedere social, cu responsabilități și planuri de viitor. Nu sunt perfect — de-abia îmi pot spăla propriile rufe și încă nu m-am obișnuit să-mi plătesc facturile —, dar învăț rapid ce am de făcut și mă și distrez în acest timp. Tessa mă ajută mult. Tessei îi place să păstreze curățenia mai mult decât unei persoane normale, dar facem curat împreună și avem sarcini egale în casă. N-am lăsat niciodată o pereche de șosete murdare în living și nici n-am uitat să-mi ridic hainele murdare și ude de pe jos, din baie, după duș. Știu bine că împart apartamentul cu o femeie cu care nu am intimități, așa că nu las niciodată colacul toaletei ridicat și nici nu mă sperii când văd un pachet de tampoane în coșul de gunoi. Mă asigur că nu e acasă când mă masturbez și am grijă să nu las nicio urmă când o fac.

Deși probabil că tot ce s-a întâmplat ieri îmi contrazice ultima afirmație. Gândurile îmi tot zboară la întâlnirea cu Nora.

După ce stinge și aprinde iar imprimanta și schimbă rola de hârtie de două ori, Ellen îmi prindează chitanța. Mă hotărâsc să mai zăbovesc un pic; am senzația că nu prea interacționează cu oamenii, în afara personajelor din cărțile ei de istorie.

— Faci ceva special de ziua ta? o întreb, sincer curios.

Ea râde ironic și se înroșește în obraji. Tenul ei palid se îmbujorează și fata scutură din cap.

— Eu? Nu, trebuie să lucrez.

Cumva știam că nu are niciun plan, în afară de a sta pe taburetul din spatele teighelei.

— Mă rog, zilele de naștere sunt supraestimate, oricum, îi zic eu, cu cel mai mare zâmbet pe care sunt în stare să-l afișez.

Ea surâde slab și ochii îi strălucesc, cu un strop de fericire în ei. Se îndreaptă ușor de spate și umerii nu-i mai sunt atât de lăsați.

— Da, așa e.

Îi urez o seară bună. În timp ce închid ușa în urma mea îi spun să nu se omoare cu învățatul. Frate, cum ar fi fost să am șaptesprezece ani și să locuiesc în orașul ăsta? Nici nu-mi pot imagina.

În timp ce merg către magazinul de la capătul străzii, citesc despre barul de care mi-a spus mama și o sun. Ken tocmai a ajuns acasă de la o conferință în Portland, îmi spune ea și mi-l dă la telefon ca să vorbim despre cel mai recent meci al celor de la Giants. Ca urmare a înfrângerii lor, eu câștig un mic pariu pe care-l aveam cu Ken și nu mă pot abține să nu mă laud puțin. Mai vorbim un pic și apoi închidem, pentru ca el și mama să se ducă la cină.

Obişnuiam să iau cina cu ei aproape în fiecare seară și să vorbim despre lucruri normale, școală, sport, printre altele. Deși mă bucur că mi-am petrecut timpul cu familia mea înainte de a mă muta, când mă gândesc la ei îmi dau seama o dată în plus că trebuie să-mi fac mai mulți prieteni.

După ce găsesc nu unul, ci trei sticle de Gatorade roșu, mă îndrept înapoi spre apartament.

În dreptul blocului meu, un camion zgomotos de livrare e parcat aiurea în mijlocul străzii. Magazinul de la parter face livrări la orice oră din noapte; gunoierii vin pe la ora trei aproape în fiecare noapte și zgomotul tomberoanelor golite în camionul lor metalic mă trezea tot timpul. De curând însă am făcut cea mai bună achiziție din viața mea — un aparat care imită sunetele mării, ale pădurii tropicale, ale deșertului nocturn. Singura setare pe care o folosesc de fapt e zgomotul alb.

Aștept răbdător ca liftul să ajungă la primul etaj și intru în el. E mic, numai pentru două persoane de statură medie și o pungă de cumpărături. De obicei, nu mă deranjează s-o iau pe scări, dar a început din nou să mă doară genunchiul.

În timp ce urcă la etajul al treilea, liftul scârțâie și geme și acele sunete, alăturate neliniștii pe care o simt pentru diseară, mă fac să mă întreb oare când unul dintre ascensoarele astea vechi din oraș o

să mă ia prizonier pentru câteva ore? Dacă se va întâmpla în seara asta, n-o să mai pot ieși cu Nora...

Nu, diseară mă voi distra.

Va fi tare distractiv, îmi spun în vreme ce bag laptele și Gatorade-ul în frigider.

E ceva normal să ies în oraș cu o femeie și cu colegile ei de cameră, chiar dacă nu le cunosc, mă gândesc sub jetul fierbinte și liniștitor al dușului. Un duș lipsit de evenimente, în timpul căruia nici perdelele, nici orgoliul meu nu au avut de suferit. Un duș pe care-l savurez.

E complet normal și nu am de ce să am emoții.

Dar exact când mă conving de asta, cineva micuț și cu părul cărlionțat se gândește să-mi strice toate planurile. Întins în pat, cu părul încă ud, îmi verific mesajele. Unul e de la Tessa, care-mi transmite că și-a luat o tură în plus. Spune că va veni după noi, dacă poate, și că Nora o să-mi trimită în curând toate informațiile pentru diseară.

Celălalt e de la Dakota.

Hei ce mai faci? citesc, apoi repet cu voce tare, un pic derutat.

Mă zgâiesc la ecran și aștept câteva clipe înainte de a răspunde. Nu vreau să-i spun că mi-am făcut planuri cu altcineva, în special cu altă femeie. Nu înseamnă că vreau s-o mint; aș prefera orice în afara minciunii. Doar că nu văd ce lucru bun s-ar putea întâmpla dacă i-aș spune ce fac de fapt. Nici măcar nu știu dacă am vreun motiv să-i spun. Nu suntem împreună. Nora și cu mine suntem doar prieteni, indiferent cât timp îmi pierd gândindu-mă la ea.

Dar mint oricum.

Învăț. Tu?

Închid ochii înainte de a trimite mesajul. Imediat mă simt vinovat că am mințit, dar e prea târziu să dau înapoi.

Îmi bag telefonul la încărcat și mă duc la dulap ca să mă pregătesc pentru diseară. Îmi iau o pereche de jeanși bleumarin, rupți în ambii genunchi. Sunt mai strâmți decât cei pe care-i port de obicei, dar îmi place cum îmi stă cu ei. Până acum doi ani, n-aș fi încăput

niciodată în așa ceva fără să semăn cu o prăjitură revărsată. Nici măcar cu o prăjitură... cu o brioșă. Cu o brioșă urâtă.

Mă tot holbez la dulap, încercând să-mi localizez infimul simț al modei pe care-l am ascuns undeva, într-un cotlon al minții mele. Nu-l găsesc. Găsesc elfi, vrăjitori, pucuri de hochei și o grămadă de personaje fermecate, dar niciun pont despre modă. Nu am nimic prin dulap, în afară de cămăși în carouri și o grămadă de hanorace cu însemnele WCU. Mă îndrept spre mica mea comodă și deschid sertarul de sus. O să-mi pun chiloții gri, una dintre puținele perechi în care nu e nicio gaură. E un aer cam îmbâcsit, așa că mă înclin și deschid fereastra.

Cel de-al doilea sertar e plin cu tricouri, cele mai multe cu mesaje imprimare pe piept. Ar fi trebuit să mă duc la cumpărături?

Unde e Tessa când am nevoie de ea?

Pregătirile pentru o ieșire în oraș sunt un lucru cu care nu sunt nici pe departe obișnuit. De obicei port tricouri simple cu jeanși sau pantaloni lejeri și, de când m-am mutat în Brooklyn, mi-am adăugat la garderobă câteva jachete. Aș spune că sunt pe la mijlocul procesului de a mă îmbrăca de unul singur așa cum trebuie.

Nu știu în ce fel de loc vom merge sau cum se va îmbrăca Nora. Nu știu multe în general.

Mă întind după un tricou gri și mi-l trag peste cap. Mânele sunt ciudat de lungi, așa că le rulez, apoi îmi pun chiloții.

Mi-a crescut părul; mi se ondulează ușor pe frunte, dar nu mă pot hotărî dacă să-l tund sau nu. Îmi dau cu spray-ul de păr al Tessei și încerc să-mi aranjez tuleiele rebele de pe față. Îmi convine aspectul oarecum neîngrijit, dar mi-ar plăcea să nu am atâtea locuri fără barbă în partea de jos a obrazilor.

După ce mă îmbrac și-mi domesticesc oarecum părul, primesc un mesaj de la Nora. Singurul lucru pe care-l conține este o adresă și un emoji cu inimioară.

Ceea ce mă entuziasmează... și îmi dă și mai multe emoții.

Exact atunci îmi dau seama cât e ceasul și că trebuie să mă grăbesc naibii dacă nu vreau să întârzii. Mă încălț cu bocancii

maronii și introduc adresa în telefon, bucurosi că pot ajunge acolo pe jos în vreo jumătate de oră.

Plimbarea mă ajută să mă liniștesc și încerc să mă gândesc la niște subiecte interesante de discuție pentru a le distra pe Nora și pe prietenele ei. Doamne, sper că nu le pasionează politica: conversațiile pe tema asta nu se termină niciodată.

Sunt atât de preocupat, încât nici nu observ că Dakota nu mi-a mai răspuns la mesaj.

Când ajung la club, observ că e mai mic decât mă așteptam să fie un local de noapte. Am mai fost o dată în Detroit la un club care era de două ori mai mare decât clădirea de cărămidă în fața căreia așteptăm acum. Clubul acesta nu arată ca-n filme. Acolo e întotdeauna un tip musculos și autoritar care păzește ușa, cu un clipboard în mână și cu căști în urechi, care are puterea de a clădi sau distruge încrederea de sine a unor femei care, în alte condiții, n-ar da nici doi bani pe el. Un simplu gest al său din cap, în timp ce desface funia de catifea de la intrare, validează cele două ore pe care tipele le-au petrecut pregătindu-se. Dacă te lasă să aștepți prea mult timp, ești un nimic. Așa vrea oricum să te facă să te simți și asta e o porcărie imensă.

Cu toate astea, totul e o glumă; probabil că doarme singur noaptele și a doua zi de dimineață nu se simte mândru de ce a făcut. Puterea lui are termen de expirare de douăsprezece ore. După asta, se urăște și e ofțicat că nu i-a mers manevra cu tipa după care tânjea sau cu numărul de telefon al unei gagici sexy cu care s-a purtat disprețuitor. Mă întristează un pic faptul că în 2016 oamenii încă au acces

în cluburile de noapte pe baza înfățișării lor. Încerc din răspuțeri să nu acord atenție lucrurilor de genul ăsta, dar știu că așa se întâmplă.

De aceea, sunt foarte bucuroși că locul acesta nu e deloc așa. Micuța clădire de cărămidă roșie se află pe colțul străzii, chiar lângă un șir de rulote cu mâncare parcate pe un loc viran. Pe stradă nu e aceeași aglomerație ca pe trotuar; sunt numai câteva taxiuri și o Tesla.

Cât timp urmăresc cum vopseaua neagră a Teslei strălucește în luminile stradale, simt atingerea unei mâini pe braț. Mă întorc și o văd pe Nora; e machiată cu fard cenușiu la ochi. Poartă niște pantaloni negri care-o fac să arate de parcă și i-ar fi pictat direct pe pulpele ei generoase. Și-a ascuns șoldurile cu o cămașă neagră cu simbolul Adidas imprimat pe ea. Parcă a băgat foarfeca în partea de sus a cămășii de bumbac moale, făcând un decolteu în forma literei V. Peste cămașă poartă un sacou negru și în picioare are teniși albi. Arată atât de fîresc și atât de elegantă în același timp! Nu e deloc de nasul meu.

E prea drăguță.

Prea sexy.

Prea în toate felurile.

După ce Nora îmi eliberează brațul, stă pur și simplu mută în fața mea, părând că mă așteaptă. Nu știu ce să fac, așa că mă zgâiesc și eu la ea. Mai mulți oameni ni se alătură pe trotuar, așteptând cu toții să intrăm. În cele din urmă, Nora aruncă o privire către ușa barului.

— Mergem? întreb eu agitat.

Zâmbește cu buzele ei lucioase și dă din cap. O văd cum îmi măsoară din ochi ținuta și încep să mă simt stânjenit de hainele pe care le-am pus pe mine.

Oare ar fi trebuit să port niște pantaloni mai largi? Mânețile rulate sunt prea mult?

Nora își mută, în sfârșit, privirea de la trupul meu și se uită înspre fereastra barului.

— Dap. Hai să intrăm.

Apoi arată înspre interiorul barului și adaugă:

— Fetele au deja o masă.

Mă simt nelalocul meu. Îi scriu Tessei în timp ce mă țin după Nora, ca să-i spun că am ajuns. Mă simt un pic prost că i-am trimis atâtea mesaje să vină cu noi. Știu că ar prefera să fie în patul ei, citind paginile subliniate ale cărții ei preferate. Ar prefera să stea sub pătura ei, plângând pentru greșelile și regretele personajelor, dorindu-și ca și relația ei să fi fost ca acelea din romane.

Dar nu-i face bine să stea în pat nefericită. În plus, mi-ar prinde bine un chip cunoscut în acest teritoriu nefamiliar.

Când ușa clubului se deschide, o muzică plăcută și electrizantă se aude până pe trotuar. Ritmul e superb, lent și viu în același timp, blând, dar complicat. Mă grăbesc și mă apropii de Nora, încercând să fac conversație.

— Vii aici des să dansezi? o întreb când intrăm.

Ea se întoarce și-și trece degetul arătător peste mijlocul buzelor mele.

— Nu dansează nimeni aici.

Îmi surâde așa cum o mamă îi surâde copilului ei când îi explică o chestie simplă și logică. Când privesc în jur, îmi dau seama că acesta nu e deloc un club. De ce mama naibii nu am căutat pe Google numele locului? E un loc de întâlnire al hipsterilor și e plin până la refuz. Mese mici de lemn, lumină discretă, decor industrial. Grupuri de oameni sunt strânși pe lângă bar, râzând și bând cocktailuri artisanale. Un tip cu părul alb scutură un pahar mare cu un lichid fluorescent și toată lumea îl privește, ovaționând când toarnă băutura pe un pat de gheață. Băutura sfârâie și un nor de fum se ridică din pahar. Sunt de-a dreptul impresionat.

Ne îndreptăm spre bar, iar eu mă uit la Nora și observ cum expresia ei se schimbă de la curiozitate la scepticism total.

— *Să fii barman — asta e cea mai penibilă șmecherie dintre toate!* strigă ea, suficient de tare ca barmanul s-o audă, în ciuda muzicii.

Mă uit dintr-o parte în alta, cercetând toate chipurile acum întoarse spre noi. Nora nu se clintește; se uită fix în ochii bărbatului când acesta se răsuțește spre ea.

— Ah! Trebuia să-mi dau seama că tu ești.

Se preface că e de-a dreptul enervat, dar nu e așa. Felul în care nu se poate abține să se uite la ea îmi spune că o cunoaște destul de bine, suficient ca s-o tachineze.

Trecător și total irațional, mă întreb dacă au ieșit cumva împreună... sau poate mai ies și acum.

Ea zâmbește și se sprijină de bar.

— Hei, Mitch.

Se folosește de teighea ca să-și sprijine șanii. Iar el observă asta. În mod evident, îi place. Îl privesc cum se holbează fără rușine la decolteul ei îndrăzneț. E atât de adânc, tăietura în formă de V atrage toate privirile, iar în combinație cu jeanșii ăia blestemați, pot spune că n-am mai văzut pe nimeni să arate atât de bine într-o ținută atât de simplă.

— Nu te mai încrunta, nu-ți stă bine, îmi șoptește Tessa la ureche.

Atât de transparent sunt? Îmi revin și încerc să gândesc rațional. N-am fost niciodată o persoană geloasă. Dakota ar fi înnebunit definitiv pe cineva gelos, pentru că-i plăcea să flirteze și părea să-i atragă pe toți tipii din liceu. Se descurca perfect totuși, nefăcându-mă să mă simt vreodată ca și cum ar fi trebuit să mă lupt pentru ea — era mereu a mea și n-am simțit niciodată nevoia de a fi imatur și gelos sau să fac vreo scenă din cauza asta.

— Când ai ajuns? o întreb, luându-mi privirile de la Nora.

— Exact acum; a fost groaznic la muncă.

Oftează, ridicând din umeri, de parcă ar prefera să fie oriunde altundeva, dar nu aici. E în uniforma ei de la serviciu, pantaloni negri și o cămașă albă; șireturile șorțului îi atârnă din geantă. Ce mai prietenă harnică am!

Barmanul excitat vine către noi, cu un zâmbet larg și cu părul perfect coafat. Sunt sigur că e mișto. Are umerii unui fundaș și statura lui Adam Levine. E micuț și musculos. E o combinație bizară, dar recunosc că poate fi atrăgător.

Nora se întinde să-l îmbrățișeze, iar el se lasă în brațele ei. Teigheaua e singurul obstacol dintre trupurile lor. Mă uit în altă

parte și mă prefac că studiez decorul, dar cu coada ochiului văd că încă se îmbrățișează.

Mă uit în jur. Toate numele băuturilor sunt scrise cu creta pe o tablă neagră din spatele barului și, când o aud pe Nora comandând două dintre ele, le caut cu privirea. „Letters to Your Lover“ conține gin, zmeură și ceva ce nu disting. „Knot-So-Manhattan“ e o combinație de whiskey, vermut și bitter. Cineva a desenat un nod lângă lista de ingrediente scrise de mână.

Continui să citesc lista ciudată de cocktailuri artizanale, presupunând că, de vreme ce Nora are cam 25 de ani și-l cunoaște evident pe barman, n-o să avem probleme dacă vom cere băuturi cu alcool. Eu nu consum des — șase cutii de bere probabil că mi-ar ajunge o lună —, dar în seara asta mi-ar plăcea să beau ceva. Tessa și cu mine am ieșit în oraș de câteva ori și, când ni s-a oferit un meniu cu cocktailuri, am reușit de câteva ori să comandăm băutură fără să ni se ceară actele de identitate. Mda, ne-am făcut și noi de cap de câteva ori.

Tessa nu pare în largul ei. Se trage de marginea cămășii ei albe.

— Mă duc la toaletă, spune ea, iar eu dau din cap și rămân stințher, așteptând ca Nora să-și aducă aminte că sunt aici.

Mă zgâiesc la Mitch și mi se pare din ce în ce mai atrăgător... și din ce în ce mai enervant. N-ar trebui să prepare băuturi sau ceva de genul ăsta? Acum suntem doar eu, Nora și unul dintre cei mai arătoși bărbați născuți vreodată.

Acești bărbați vin pe lume ca să-i facă pe indivizii ca mine să se simtă nelalocul lor. Au dinți dreți și mai albi decât o pereche de teniși. Mă uit la ei din nou, înclinându-mă pe călcâie și încercând să nu mă holbez. Poate că ar fi trebuit să mă duc la toaletă cu Tessa — știți voi, cum fac fetele?

Înainte să mă îndepărtez, Nora se desprinde de Domnul Sexy — care e prea sexy ca să lucreze într-un băruleț — și mă prinde de braț. Mâinile îi sunt reci când îmi atinge pielea. I le iau în mâinile mele și i le masez. Se încălzesc aproape instantaneu, la fel ca obrazii mei, care mi s-au îmbujorat de atâta tupeu. Slavă Cerului că e întuneric aici!

Ridică privirea la mine, curioasă. Se uită la mâinile noastre, la gestul meu, și zâmbește. Luminile suspendate de tavan se mișcă, aruncând umbre și lumini asupra trupului ei. Gâtul și pieptul ei strălucesc sub dansul lor lent. Se uită fix la mine, eu mă uit fix la ea și nu mă pot opri.

Îi arunc o privire Domnului Sexy și constat că el nu ne bagă în seamă. Într-un fel, aș fi dorit s-o facă. Aș fi dorit să vadă asta...

Ce mi se-ntâmplă? Trebuie să încetez să mai vorbesc atât de mult cu Hardin. Mă transformă într-un dobitoc.

Un dobitoc nevrotic.

Nora nu-și dezlipește ochii de la mine.

— Vrei să stăm jos?

E oarecum stânjenior să stai ochi în ochi cu cineva, mai ales cu o fată frumoasă de care deja am recunoscut că sunt oarecum atras. Când m-a sărutat, trupul meu a reacționat de parcă tot ce aștepta era ea, sărutul ei.

Se întoarce la bar, mulțumită lui Mitch, și-mi întinde un pahar cu un fir de lemn dulce roșu, legat sub forma unui nod, în el. În băutura mai e un bețigaș care are la capăt silueta unui zgârie-nori inversat. Pare a fi făcut din lemn. Sunt impresionat. Băutura Norei are un bilețel prins pe pahar. Presupun că e o scrisorică. Sunt și mai impresionat.

Nora continuă să mă privească fix și-mi amintesc că a spus că ar trebui să ne așezăm. Dau din cap, dorindu-mi să mă îndepărtez de aglomerația de lângă bar. Șirul de mese pare și el destul de aglomerat, dar măcar putem lua loc. Muzica e plăcută, cu un ritm drăguț și la un volum normal. Nu există ring de dans; e un bar de cocktailuri care are și un mic meniu de gustări, nu un club de noapte. Tot nu-mi vine să cred că nu am căutat locul pe Google și că am preferat să fac presupuneri.

Nora mă prinde de încheietură și mă conduce în partea din spate a barului. Cu cât ne îndepărtăm de bar, cu atât se face mai întuneric și, în cele din urmă, ne oprim la o masă plină de femei care ridică privirile, zâmbesc și ne salută. Încă mă uimește cât de aproape unul de altul sunt dispuși să stea oamenii în orașul acesta.

Măsuțele sunt lipite una de alta și poți auzi tot ce vorbesc oamenii din jur, deși muzica e suficient de zgomotoasă ca asta să nu reprezinte o problemă. La masă sunt câteva scaune libere și Nora îmi face semn să iau loc. Se așază vizavi de mine și ridică paharul. Ciocnim, iar eu iau lemnul dulce și micuța clădire de lemn și le dau la o parte înainte de a sorbi din pahar.

Ce mama naibii, chestia asta are gust de benzină! Într-un fel, știam că așa va fi.

Îi zâmbesc, dar scutur din cap și flutur din mâini înspre pahar.

— O să sar peste chestia asta.

Ea izbucnește în râs, acoperindu-și gura și dând din cap.

— Nu te pot condamna! Le-a făcut *tari*.

Împinge un pahar mare cu apă spre mine, zâmbindu-mi. Îmi ia paharul și-l adulmecă, strâmbând din nas din cauza mirosului tare. Apoi îl împinge deoparte, înspre marginea mesei, cât mai departe de mine.

Îmi place că Nora nu se supără că prefer să nu beau. Soarbe din nou din cocktailul ei și linge marginea roz de zahăr a paharului. Dezlipește bilețelul și deschide plicul minuscul. O las o clipă să citească, apoi întind mâna după scrisoare. Ea pufnește, dându-și ochii peste cap din cauza mesajului siropos. Se joacă ușor cu lanțul pandantivului în timp ce eu citesc:

*Iubitule drag, nu deschide o nouă ușă
Dacă ai ceva de ascuns în spatele alteia.*

Râd și-i înapoiez scrisoarea. Țsta e marketing isteț. În vreme ce mă întreb dacă mai schimbă bilețelele și, dacă da, cât de des, Nora pare un pic jenată când începe să mă prezinte prietenelor ei.

— Melody.

Nora arată spre o asiatică frumușică. E machiată cu mult negru la ochi, cu o linie dreaptă care depășește puțin pleoapa.

— Bună, spune Melody, mutându-și privirea de la Nora la mine.

Urmează Raine, apoi Scarlett, apoi Maggy și în curând chipurile se amestecă între ele pentru că, sincer, vreau să vorbesc doar cu Nora.

Vreau s-o întreb ce-a mai făcut de când a venit de la Washington, cum îi place cafeaua, ce anotimp preferă — adică s-o cunosc un pic mai bine, pentru că, deși ne-am întâlnit mai demult, n-am apucat să petrecem prea mult timp împreună.

Observ că prietena Norei pe nume Maggy spune ceva și o bate ușor pe umăr pe fata de lângă ea — și atunci am o revelație care mă lovește în moalele capului.

Maggy e Maggy.

Maggy...

Ceea ce înseamnă că...

Fata bătută pe umăr se răsucește și chipul i se schimonosește de confuzie când mă zărește. Cred că mintea-mi joacă feste.

Dakota se zgâiește și ea la mine; ochii i se cască imediat și buzele i se strâng. Se încruntă uluită.

— Landon? spune ea, cu ochii cășcați.

Totuși tonul ei e oarecum stins și am senzația că ea mi-a observat prezența înainte s-o observ eu pe-a ei. Mă privește fix, golindu-mă de orice urmă de entuziasm pe care o simțeam când am intrat aici. Acum e unul dintre momentele acelea când îmi doresc să am la dispoziție un portal între lumi prin care să sar și să ajung oriunde, numai aici să nu fiu. Aș prefera să mă transporte în mijlocul bătăliei de la Helm's Deep⁸. Din păcate pentru mine, n-am găsit calea de a mă teleporta în filmele mele preferate.

Când aveam 16 ani, mătușa mea mi-a cumpărat un set LEGO *Stăpânul inelelor* și am încercat să construiesc fix acea scenă de bătălie. Era prea complicat și am renunțat. Dakota a rezistat mai mult decât mine, dotând cel puțin cincizeci de elfi cu arcuri și săgeți minuscule. În copilărie se pricepea la LEGO mai bine ca mine, iar acum, ca adult, se pricepe mai bine să vorbească atunci când e nevoie. Deci iată-mă lângă Dakota, iar ea se uită ba la mine, ba la Nora, ba înapoi la mine. Văd cum pune lucrurile cap la cap, cum pricepe că Nora m-a adus aici.

⁸ Luptă imaginată din seria *Stăpânul inelelor*. (N.tr.)

Ochii ei migdalați se îngustează. Se răsuțește spre Nora pufnind.

— *Ăsta e tipul sexy despre care vorbeai?*

Tip sexy? Ce? Mă uit spre bar, dorindu-mi să mă pot ascunde sub el. Întâlnirea asta n-o să meargă deloc bine.

Nora își dă ochii peste cap, râzând scurt și scoțând limba.

— Nu mă bate la cap, Dakota.

O, nu. Nici măcar nu înțelege ce se întâmplă aici. În plus, e ceva ciudat în tonul Norei când i se adresează Dakotei; ceva neplăcut se strecoară în vorbele ei.

Tessa se apropie de noi. Când o observă pe Dakota stând în celălalt capăt al mesei, încremenește și pare la fel de derutată ca aceasta. Talentul meu de a rezolva probleme s-a evaporat brusc și stau aici ca un idiot care nu are nimic de zis.

Dakota își îndreaptă atenția spre Nora, iar eu încerc să găsesc ceva de spus ca să explic toată situația aceasta. Nu vreau o scenă. Prefer să se întâmple o mie de alte lucruri oribile înainte să izbucnească o scenă.

— Deci de cât timp vă vedeți? întrebă ea.

— Nu ne vedem, spun eu exact în timp ce Nora, cu vocea mai ridicată decât a mea, zice:

— De puțin timp, e o chestie nouă.

Nora se uită la mine și simt cum mi se face o gaură în piept. E derutată de răspunsul meu.

De puțin timp? Ce vrea să spună Nora prin de puțin timp? Ieșim împreună? Asta vrea să spună?

M-a sărutat o singură dată și, în afara câtorva minute în care Tessa era în duș sau pe drum înspre casă, n-am rămas prea multă vreme singuri. De-abia am vorbit, așa spune.

Ochii Dakotei se umezesc și văd cum se enervează. Inventează acuzații, coace teoriile ei ca să-și explice povestea asta. Rareori am fost ținta acestei furii a ei și, nu știu din ce motiv, mă simt oarecum mulțumit. Noi nu ne certam foarte des pe când eram împreună. Ea țipa des, dar nu la mine. La mine niciodată.

— Nu ieșim împreună, simt eu nevoia să-i spun din nou.

Celelalte trei fete de la masă încep să șușotească, creându-și probabil propria versiune a telenovelei care se desfășoară sub ochii lor. Mă uit la Nora, care începe să-și dea seama ce se întâmplă.

— Voi doi vă cunoașteți? întreabă ea.

— *Dacă ne cunoaștem?*

Glasul Dakotei e acum profund, stăpânit, în timp ce flutură mâna între mine și Nora.

Haide, portalule! Deschide-te și teleportează-mă departe de-aici!

Dakota mă privește de parcă aș fi un soi de prădător, ceva de care trebuie să fugă. Urăsc chestia asta. Stă la câteva scaune distanță, dar îmi pot da seama cât e de supărată. Se prinde cu degetele de marginea mesei și cascadează ochii la mine, analizându-mi reacția.

— Da, ne cunoaștem. Ne cunoaștem de foarte multă vreme.

Dakota joacă o piesă de teatru. Se detașează de toată povestea asta. Încearcă să-și păstreze calmul, pentru ca nimeni să nu-și dea seama cât e de ofticată. Ia unul dintre paharele din fața ei și nici nu se uită să vadă ce e în el înainte de a-l da pe gât cu o mișcare scurtă.

Nora inspiră și expiră sacadat și nu spune nimic. Acum toată lumea se uită la mine.

O privire neprietenoasă.

O expresie nerăbdătoare.

Încă două priviri neprietenoase.

Tessa se uită în telefon; nu mă ajută cu nimic.

Uite, trei priviri neprietenoase...

...și niște ochi dați peste cap.

Dakota își ia geanta de pe spătarul scaunului și trece pe lângă mine. Încerc s-o ating pe umăr, dar ea se smucește, aproape împiedicându-se de scaunul de lângă mine.

O privesc plecând. Și, când mă întorc, mă trezesc față în față cu Nora.

— Tu ești blestematul ăla de gagiu. Tu ești fostul iubit, tocilarul din Michigan.

Vocea îi e plată, neimpresionată, doar un pic jenată. Mă ridic în picioare.

Ochii ei migdalați se îngustează. Se răsucesce spre Nora pufnind.

— *Ăsta e tipul sexy despre care vorbeai?*

Tip sexy? Ce? Mă uit spre bar, dorindu-mi să mă pot ascunde sub el. Întâlnirea asta n-o să meargă deloc bine.

Nora își dă ochii peste cap, râzând scurt și scoțând limba.

— Nu mă bate la cap, Dakota.

O, nu. Nici măcar nu înțelege ce se întâmplă aici. În plus, e ceva ciudat în tonul Norei când i se adresează Dakotei; ceva neplăcut se strecoară în vorbele ei.

Tessa se apropie de noi. Când o observă pe Dakota stând în celălalt capăt al mesei, încremenește și pare la fel de derutată ca aceasta. Talentul meu de a rezolva probleme s-a evaporat brusc și stau aici ca un idiot care nu are nimic de zis.

Dakota își îndreaptă atenția spre Nora, iar eu încerc să găsesc ceva de spus ca să explic toată situația aceasta. Nu vreau o scenă. Prefer să se întâmple o mie de alte lucruri oribile înainte să izbucnească o scenă.

— Deci de cât timp vă vedeți? întrebă ea.

— Nu ne vedem, spun eu exact în timp ce Nora, cu vocea mai ridicată decât a mea, zice:

— De puțin timp, e o chestie nouă.

Nora se uită la mine și simt cum mi se face o gaură în piept. E derutată de răspunsul meu.

De puțin timp? Ce vrea să spună Nora prin de puțin timp? Ieșim împreună? Asta vrea să spună?

M-a sărutat o singură dată și, în afara câtorva minute în care Tessa era în duș sau pe drum înspre casă, n-am rămas prea multă vreme singuri. De-abia am vorbit, așa spune.

Ochii Dakotei se umezesc și văd cum se enervează. Inventează acuzații, coace teoriile ei ca să-și explice povestea asta. Rareori am fost ținta acestei furii a ei și, nu știu din ce motiv, mă simt oarecum mulțumit. Noi nu ne certam foarte des pe când eram împreună. Ea țipa des, dar nu la mine. La mine niciodată.

— Nu ieșim împreună, simt eu nevoia să-i spun din nou.

Celelalte trei fete de la masă încep să șușotească, creându-și probabil propria versiune a telenovelei care se desfășoară sub ochii lor. Mă uit la Nora, care începe să-și dea seama ce se întâmplă.

— Voi doi vă cunoașteți? întrebă ea.

— Dacă ne cunoaștem?

Glasul Dakotei e acum profund, stăpânit, în timp ce flutură mâna între mine și Nora.

Haide, portalule! Deschide-te și teleportează-mă departe de-aici!

Dakota mă privește de parcă aș fi un soi de prădător, ceva de care trebuie să fugă. Urăsc chestia asta. Stă la câteva scaune distanță, dar îmi pot da seama cât e de supărată. Se prinde cu degetele de marginea mesei și cască ochii la mine, analizându-mi reacția.

— Da, ne cunoaștem. Ne cunoaștem de foarte multă vreme.

Dakota joacă o piesă de teatru. Se detașează de toată povestea asta. Încearcă să-și păstreze calmul, pentru ca nimeni să nu-și dea seama cât e de ofticată. Ia unul dintre paharele din fața ei și nici nu se uită să vadă ce e în el înainte de a-l da pe gât cu o mișcare scurtă.

Nora inspiră și expiră sacadat și nu spune nimic. Acum toată lumea se uită la mine.

O privire neprietenoasă.

O expresie nerăbdătoare.

Încă două priviri neprietenoase.

Tessa se uită în telefon; nu mă ajută cu nimic.

Uite, trei priviri neprietenoase...

...și niște ochi dați peste cap.

Dakota își ia geanta de pe spătarul scaunului și trece pe lângă mine. Încerc s-o ating pe umăr, dar ea se smucește, aproape împiedicându-se de scaunul de lângă mine.

O privesc plecând. Și, când mă întorc, mă trezesc față în față cu Nora.

— Tu ești blestematul ăla de gagi. Tu ești fostul iubit, tocilarul din Michigan.

Vocea îi e plată, neimpresionată, doar un pic jenată. Mă ridic în picioare.

Fostul iubit, tocilarul? Asta crede Dakota despre mine?

Așa vorbește Dakota despre mine? Așa mă descrie noilor prietene pe care și le-a făcut în orașul ăsta?

Mă uit după Dakota și-i zăresc părul exact când deschide ușa și dispăre.

Nu-mi pot imagina ce simte. Crede că sunt combinat cu Nora și că am mințit-o mai devreme când i-am spus că învăț.

De-asta nu mint eu niciodată. Nu știu de ce mi s-a părut o idee bună să mint, trebuia să știu că se va întoarce împotriva mea, dintr-o minciună nu iese niciodată nimic bun. În afară de câteva ocazii când mă prefăceam că știu despre ce vorbește când de fapt habar n-aveam, n-a fost nevoie s-o mint niciodată.

Simt o mână pe umăr și mă răsucesc. Sunt din nou față în față cu Nora și văd cum mă pune la încercare, obligându-mă să aleg. Are sprânceana ridicată și ochii pătrunzători, ochii aceia în care credeam că m-aș putea uita noaptea întreagă. Credeam că o s-o cunosc mai bine pe tipa asta care e atât de încrezătoare în sine, care strălucește atât de puternic, încât luminează tot orașul.

Dar cum pot să aleg? De-abia o cunosc.

Nora a amuțit și a încremenit; numai ochii ei vorbesc. Dacă plec cu Dakota, oare va mai vorbi cu mine vreodată?

De ce mă deranjează atât de mult gândul acesta?

Dar nu pot s-o las pe Dakota să plece de-aici de una singură, în inima nopții. E supărată și am senzația că nu știu de fapt cât de sensibilă poate fi. Autodistrugerea e cel mai mare dușman al său.

— Îmi pare rău, e singurul lucru pe care mai am timp să i-l spun Norei înainte de o urma pe Dakota în bezna nopții.

Când ies din bar, o găsesc pe Dakota pe trotuar, făcând semne ca să oprească un taxi. Alerg până la ea și-i las mâna în jos.

— Nu mă atinge, șuieră ea și un nor de abur îi iese din gură, din cauza aerului rece de toamnă.

Cobor brațul și mă postez în fața ei. Își ține mâinile încrucișate în dreptul pieptului, ca și cum ar vrea să se protejeze. Încep imediat să-i explic. Sau măcar să încerc.

— Nu e ceea ce crezi, spun eu precipitat.

Dakota se întoarce cu spatele la mine. N-o să mă lase să-i explic. Niciodată nu m-a lăsat.

O prind ușor de braț, dar ea își smucește întregul corp de parcă i-aș fi dat foc. Ignor privirile critice ale oamenilor care trec pe lângă noi și mă duc din nou în fața ei.

— *Rahat!* țipă ea. Îți bați joc de mine, Landon?

Alcoolul din respirația ei și ochii ei injectați îmi spun că a băut cam mult. De când a început să bea așa? De când a început, de fapt, să bea?

În mintea mea, are din nou 16 ani și părul cârlionțat prins într-un coc. Poartă pantaloni scurți de sport și șosete până la genunchi, genul acela cu dungii roșii, și stă cu picioarele încrucișate la ea pe pat. Răsfoim cererile de înscriere la facultate și mâncăm pizza. La ea în casă e liniște, măcar o dată. Tatăl ei e plecat. Carter e prin oraș cu Jules. Ea îmi spune că nu s-a îmbătat niciodată, dar vrea să se îmbete.

Primul ei experiment n-a mers așa cum se aștepta; alcoolul nu e atât de bun la gust cum îl fac să pară personajele din *Gossip Girl*. Zece minute mai târziu, după trei înghițituri de vodcă tare, luase toaleta în brațe, iar eu îi țineam părul, în vreme ce se jura că nu va mai bea niciodată. Înainte să pun sticla la loc în congelatorul aglomerat al tatălui său, am aruncat jumătate din conținutul ei și am pus în loc apă, imaginându-mi, în naivitatea mea, că dacă alcoolul este diluat, și temperamentul acestuia se va mai domoli.

Se pare însă că vodca nu îngheață, dar apa da. Și, a doua zi de dimineață, Carter a venit la școală cu un ochi învinețit și lovit în coaste din cauza greșelii mele.

N-am repetat greșeala aceea niciodată.

— E prietena Tessei, spun. De-abia o cunosc. Știu cum par lucrurile...

Dakota mă întrerupe, deși nici măcar nu se uită la mine.

— Vorbește despre tine de săptămâni întregi!

Vorbește tare, iar vocea ei izbește ca o cravașă.

— *E atât de dulce*, îngână ea, imitând o voce feminină siropoasă.

Trecătorii de pe trotuar se holbează la noi în timp ce eu încerc s-o calmez. Un tip cu căciuliță, care se plimbă cu iubita lui, îmi aruncă o privire, de parcă ar vrea să-mi spună „Frate, te-aș salva dacă aș putea”. Prietena lui tace și nu pare să-l urască. Ce noroc pe el!

Încerc să mă apăr, dar nu iese decât o bâlbâială.

— Nu știu ce ți-a spus ea, dar eu nu am...

Dakota înalță o mână în dreptul feței mele, făcându-mi semn să tac. Rochia i s-a ridicat pe umeri, lăsând la vedere marginea colanților de pe dedesubt. Cu cât se mișcă mai mult, plimbându-se în sus

și în jos pe trotuar, cu atât rochia i se ridică mai mult. Dar nici măcar nu observă, continuând să fiarbă de furie.

După alte câteva secunde de agitație, se întoarce spre mine, cu ochii aprinși, de parcă și-ar fi adus ceva aminte.

— O, Doamne! Te-a sărutat! Ne-a spus!

Face câțiva pași pe trotuar și se ciocnește de un bărbat care plimbă un Saint Bernard.

— Despre tine vorbea! Tu ai fost în tot timpul ăsta nenorocit.

Iisuse, Nora i-a povestit Dakotei fiecare întâlnire a noastră pas cu pas?

Dakota ridică din nou mâna pentru a chema un taxi.

— Lasă-mă-n pace, mă avertizează ea când o prind de cot ca să nu se mai împleticească.

N-am zis nimic și știu că trebuie să fiu atent cum abordez problema. Nu mă așteptam ca ele două să împărtășească povești despre mine. Nu credeam că Nora mă place atât de mult, încât să le povestească prietenelor sale despre mine și, chiar dacă ar fi făcut-o, nu mi-aș fi imaginat niciodată că Dakota e una dintre colegele ei de cameră. Cum de e lumea atât de mică?

— Vin cu tine. Cât de mult ai băut? o întreb.

Mă săgetează cu privirea; deja are ochii extrem de roșii. Nu primesc niciun răspuns. Nici nu mă așteptam să primesc.

Cum taxiurile obișnuite sunt destul de rare prin partea aceasta a cartierului Brooklyn, spun:

— O să comand un Uber. O să-l rog să te lase la tine acasă.

Bag mâna în buzunar ca să scot telefonul. Ea nu se împotrivește, ceea ce e un semn bun. Cât suntem în mașină, îmi propun să-mi țin gura. Dakota nu va fi foarte rezonabilă până nu ne îndepărtăm de mulțime. Toată chestia asta e o mare neînțelegere și am nevoie de un pic de timp singur cu ea și de un strop de liniște ca să am ocazia să-i explic.

După trei minute de tăcere completă, Daniel, șoferul de pe Prius-ul albastru, care are un rating de cinci stele, se oprește lângă

noi, iar eu îmi așez mâinile pe umerii Dakotei ca s-o conduc înspre mașină. Se smucește și coboară de pe trotuar poticnindu-se, îndreptându-se spre cealaltă portieră. O mașină trece în același timp și mă duc repede spre ea, trăgând-o de pe carosabil și ghidând-o spre vehiculul nostru. Ea mormăie, bombăne să n-o mai ating, iar eu mă întorc și mă urc în mașină pe partea cealaltă.

O să fie o noaptea grea. Adaug adresa în aplicație, dar nu adresa ei, pentru că sunt sigur că nu are chef s-o vadă pe Nora. Sunt destul de convins că se va supăra și din cauza asta.

— Cum vă simțiți în seara asta? întreabă Daniel.

Dakota îl ignoră, își sprijină obrazul în palmă și se reazemă de geam.

— Bine, mint eu.

Nu are sens să-l implic în porcăria asta; pare un tip de treabă și mașina lui miroase ca o caramela.

— Mă bucur să aud asta, se face cam răcoare afară. Am niște sticle cu apă în spate dacă vă e sete și am și încărcătoare, spune el.

Acum înțeleg de ce are rating perfect, de cinci stele.

Mă uit la Dakota, crezând că vrea să bea apă, dar ea nu pare interesată de nimic în acest moment.

— Suntem bine... mulțumim, răspund eu.

Șoferul nostru se uită în oglinda retrovizoare și pare să priceapă aluzia. Dă muzica un pic mai tare și conduce în tăcere tot restul drumului. O să primească și de la mine cinci stele.

— Unde l-ai pus să ne ducă?

Dakota se hotărăște într-un final să-mi vorbească, după câteva minute. Mă holbez pe geam. Suntem la jumătatea drumului spre apartamentul meu, de-abia am trecut de Grind.

— La mine acasă. Nici măcar nu știu unde locuiești tu, îi reamintesc.

Motivul pentru care eu nu știu unde stă este că nu prea a păstrat legătura cu mine de când ne-am mutat aici și, cu siguranță, nu m-a invitat acolo niciodată. Chiar are vreun drept să fie supărată pe mine

pentru că mă întâlnesc cu Nora — dacă asta se poate numi „întâlnire”? Chiar dacă mi se pare că Dakota e total irațională, mă întreb dacă merit cu adevărat tăcerea asta rece.

Ea pufnește, dar nu se ceartă cu mine din cauza asta. Presupun că am avut dreptate și că nu are chef de Nora sau de celelalte colege de cameră care au asistat la scena penibilă de la bar. Am sentimentul că aranjamentul lor este o relație bazată pe o prietenie ipocrită, pe care Tessa mi-a explicat-o odată când ne uitam la *Pretty Little Liars*.

Tessa. Ah, am lăsat-o pur și simplu acolo! Scot telefonul și-i trimit un mesaj, prin care-mi cer scuze. Dakota mă privește cu coada ochiului, crezând fără îndoială că-i scriu Norei. Îi zic timid:

— Voiam doar s-o anunț pe Tessa că am plecat...

Daniel cel de cinci stele oprește lângă clădirea mea și-mi aruncă încă o privire înțelegătoare înainte să ies din mașină. Scot repede portofelul și îi întind o bancnotă de cinci dolari. Dakota coboară repede și trânteste ușa în timp ce eu pășesc pe trotuar.

— Dă-mi voie să te ajut.

Întind mâna după geanta imensă cu care se luptă. Curelele genții sunt încolăcite pe umărul Dakotei ca o încurcătură de piele maronie. Ea ridică din umeri și stă într-un loc, lăsându-mă s-o ajut. Descurc repede curelele, încercând să n-o ating. Reușesc s-o descolăcesc și îi car eu geanta. Nu cred că e de acord, dar se sprijină de mine și mergem împreună înspre intrarea în clădire. Mușchiul crescut pe zidurile de cărămidă pare mai gros în seara aceasta, mai sufocant.

Dakota se desprinde de mine și se împleticește până la intrare. Îi deschid ușa, iar ea oftează când intrăm în holul încălzit. Clădirea nu are portar și nici sisteme sofisticate de securitate, dar e mereu curat și holurile miros de obicei a chimicale. Nu sunt sigur că ăsta e un lucru bun, dar e mai bine decât alte variante.

Mergem în tăcere pe hol și-mi dau seama că ea n-a mai fost aici niciodată. Când m-am mutat în Brooklyn, trebuia să ne întâlnim într-o seară la cină, la mine acasă, ca să mai vorbim, dar ea a anulat cu o oră înainte. Pregătisem patru feluri de mâncare — cu ajutorul

Tesei, desigur. Căutasem în fiecare magazin din Brooklyn băutura preferată a Dakotei, suc de Curacao la sticlă, găsind-o în cele din urmă după vreo oră. A trebuit să mă abțin să nu beau din cele șase sticle înainte de venirea ei. Bine, am băut două, dar i-am păstrat ei patru.

Balerinii Dakotei scârțâie pe podea și nu cred că drumul până la apartament a durat vreodată atât de mult. Liftul pare să facă o veșnicie până sus. Când ajungem, într-un final, la ușa mea, o descui, iar Dakota trece pe lângă mine și intră în casă. Îi pun geanta pe masă și mă descalt. Ea mai face câțiva pași și ajunge în mijlocul camerei.

Cu ea aici, livingul pare mai mic decât e în realitate. E ca o furtună minunată, furioasă și involburată. Inspiră adânc, iar pieptul i se ridică și coboară, într-un ritm lent. Mă duc direct spre ea. Nu mai știu cum să mă apropii de ea. Nu mai știu exact cum trebuie să-i vorbesc ca s-o calmez.

De fapt, știu.

Îmi amintesc cum să mă apropii încet de ea și să-i cuprind talia cu brațele. Când fac asta o protejez, încerc s-o apăr de toate relele. În cazul acesta, de mine însumi. Degetele mele ar fi trebuit poate să uite cum îi ridicam bărbia încăpățânată și cum mă uitam în ochii ei. Dar n-au uitat, n-au cum să uite.

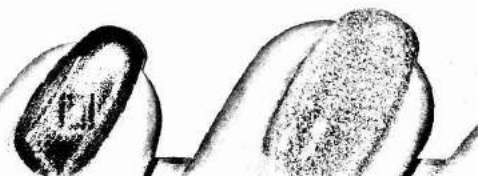
— Trebuie să discutăm despre asta, șoptesc eu în atmosfera încărcată din jurul nostru.

Dakota inspiră și încearcă să-și smulgă privirea de la mine. Îmi îndoii genunchii ca să ajung la înălțimea ei. Se uită din nou în altă parte, dar eu refuz să cedez până nu mă ascultă.

— Am cunoscut-o pe Nora cu ceva timp în urmă, în Washington, încep să-i explic.

— În *Washington*? De atunci vă vedeți?

Sughite la finalul fiecărei întrebări și se desprinde din îmbrățișarea mea. Mă întreb dacă ar trebui să-i ofer ceva de băut. Nu cred că e cel mai bun moment, dar când o persoană beată sughite înseamnă uneori că o să i se facă rău, nu-i așa?

Unde am auzit oare chestia asta?

Este unul dintre acele momente când mi-aș dori să știu mai multe despre alcool și despre efectele pe care le are asupra organismului. Dakota se împiedică de un teanc de manuale de pe podea și face câțiva pași nesiguri spre canapea. O să-i aduc niște apă, ca să fie totul în regulă.

Scutur din cap.

— Nu, nu, nu. A trecut pe la noi de câteva ori pentru că părinții ei sunt vecini cu mama și cu Ken.

Știu că pare o minciună, dar nu e.

— De-abia o cunosc. A ajutat-o pe mama la bucătărie și acum e prietenă cu Tessa...

— Mama ta? A cunoscut-o pe *mama ta*? Țipă Dakota.

Tot ce spun pare să însemne o lopată de pământ în plus din groapa pe care mi-o sap de unul singur.

— Nu... mă rog, ba da, oftez eu. După cum am spus, părinții ei sunt vecini cu ai mei. N-am invitat-o la cina cu familia sau ceva de genul ăsta.

Sper să revină la realitate și să-și dea seama că toată povestea asta nu e ceea ce pare. Dakota se răsuțește și studiază livingul din priviri. O privesc îndreptându-se spre canapea și așezându-se pe partea mai apropiată de ușă. Îmi scot sacoul și-l așez pe spătarul scaunului. Întind mâna după jacheta Dakotei, dar îmi dau seama că nu are așa ceva. Cum de n-am remarcat? Îmi amintesc că m-am uitat la colanții ei, la linia sutienului său prin rochia subțire de bumbac. Nu sunt obișnuit s-o văd îmbrăcată așa, în haine atât de mulate.

Asta e scuza mea că am devenit un pervers care nici măcar n-a observat că nu are sacou? Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să i-l ofer pe al meu — ce se întâmplă cu mine?

Cât timp aștept răspunsul ei, mă duc la termostat și dau căldura mai tare. Dacă avem noroc, asta o s-o amețească. Mă duc la bucătărie și torn un pahar de apă pentru fiecare. Când revin, ea scutură din cap și se uită pe lângă mine; îmi dau seama că duce o luptă cu ea însăși.

— Nu știu de ce, dar te cred. Dar oare ar trebui s-o fac? Adică atât de repede? Așa, pur și simplu?

Își sprijină bărbia cu brațul și se uită fix.

— Nu credeam c-o să mă doară atât de tare dacă o să aflu că te întâlnești cu cineva, recunoaște ea.

Cuvintele ei mă iau prin surprindere și, cât timp le rumez, ceva se schimbă în gândirea mea. Credeam că începutul aceluia conflict între fete însemna că era ofțicată pe Nora, dar, dintr-un motiv anume, mi-am dat seama că era și mai supărată pe mine, pentru că o mințisem în privința programului meu din această seară. În ciuda celor întâmplare nu mi-a trecut deloc prin cap că se va simți ciudat când mă va vedea cu altcineva — deși, de fapt, eu nu sunt cu nimeni. Ea s-a despărțit de mine acum mai bine șase luni și aproape că nu m-a băgat deloc în seamă de-atunci.

Pe de o parte, vreau să urlu la ea: *Care e logica în povestea asta!?*, dar pe de altă parte, îmi reamintesc că și ea crede că are, într-un fel, dreptate. Mă străduiesc din răspuțeri să văd problema din punctul ei de vedere înainte să spun sau să fac ceva, pentru că știu că dacă vorbesc chiar acum, cuvintele mele vor face mai mult rău decât bine. Mai ales dacă privesc situația numai din perspectiva mea. Cu toate acestea, și eu sunt supărat. Ea crede, după șase luni, că poate țipa la mine pentru că ies cu altcineva, când nici măcar nu ies? Vreau să-i spun asta, vreau să-i spun că greșește — și că eu am dreptate — și că sunt și eu ofțicat! Dar asta e problema cu genul ăsta de furie pe termen scurt: dacă îi dau frâu liber, îmi va fi bine doar pentru câteva momente, dar apoi mă voi simți ca naiba. Furia nu oferă de cele mai multe ori nicio soluție, ci creează și mai multe probleme.

Totuși, o parte din mine vrea să spună ceva. Iau mai bine o gură mare de apă.

Cunosc furia.

Genul de furie despre care știu că nu e ceva neînsemnat care apare când îți vezi fostul iubit după șase luni ieșind în oraș cu altcineva. Experiența mea în privința furiei nu înseamnă să te enervezi

pentru că vecinul ți-a lovit mașina. Furia pe care o cunosc eu te izbește când vezi cum prietenul tău cel mai bun se alege cu ochiul aproape scos pentru că tatăl lui a auzit pe cineva spunând la bar că băiatul s-a uitat puțin prea insistent la un alt tip.

Furia pe care o cunosc pătrunde în tine și te transformă într-un strat de lavă, care arde ușor în timp ce se rostogolește la vale și acoperă întregul oraș. E atunci când vânătăile prietenului tău au forma unui pumn strâns, iar tu nu poți face nimic în privința asta fără să produci distrugerii și mai grave.

Când ai simțit acest gen de furie, e foarte, foarte greu să-ți mai pierzi cumpătul în privința lucrurilor mărunte. N-am fost niciodată persoana care să toarne gaz peste foc. Eu am fost apa care stinge flăcările, balsamul care alină arsurile.

Probleme mici vin și pleacă și am evitat întotdeauna confruntările cu orice preț, dar uneori lucrurile devin prea apăsătoare ca să fie suportate sau ignorate. Nu mă pricep deloc la ceartă, nu pot să alimentez un conflict nici dacă asta îmi salvează viața. Mama a spus mereu că m-am născut cu un dar: cu o cantitate enormă de empatie. Și că asta se poate transforma iute dintr-o virtute într-un defect.

Nu mă pot abține... nu suport să-i văd pe alții suferind, chiar dacă asta-mi provoacă *mie* suferință.

Mă chinui să înțeleg furia Dakotei când, în cele din urmă, ea sparge tăcerea.

— Nu spun că nu poți ieși cu altcineva, zice ea.

Mă așez pe brațul opus al canapelei.

— Doar că nu atât de repede. Nu sunt pregătită pentru asta, pentru întâlnirile tale, adaugă ea și ia o înghițitură mare de apă.

Atât de repede? Au trecut șase luni.

Îmi dau seama după expresia ei că vorbește de-a dreptul serios și nu știu dacă s-o combat sau să nu dau importanță spuselor sale. E destul de beată și știu cât de stresată a fost în ultima vreme cu academia și cu restul lucrurilor. Știu să-mi aleg bătăliile cu înțelepciune și nu cred că aceasta trebuie transformată într-un război în toată puterea cuvântului.

Ce-mi cere ea nu e deloc corect și mă simt frustrat că mi-am permis să capăt din nou acest rol pasiv. Îi permit multe... dar oare acest lucru este atât de rău? Comunicăm. Nimeni nu țipă. Nimeni nu-și pierde cumpătul. Vreau ca discuția asta să meargă mai departe. Dacă e dispusă să împărtășească niște secrete, eu sunt dispus să le ascult.

— Și când o să fi pregătită pentru o nouă relație de-a mea? o întreb încet.

Se îndreaptă de spate, dintr-odată defensivă. Știam că așa va fi. Mă uit fix la ea, spunându-i din priviri că n-are de ce să se enerveze, discutăm doar. Nu judecăm pe nimeni. Umerii i se destind.

— Nu știu. Nu m-am gândit prea mult la asta, zice ea, ridicând din umeri. Presupuneam doar că o să treacă mai multă vreme ca să mă uiți.

— Să te uit? întreb, făcându-mi griji brusc pentru sănătatea mintală a femeii ăsteia.

Ce-a făcut-o să presupună că *pot* s-o uit? Sărutul meu cu Nora? Fata asta nu m-ar fi lăsat niciodată s-o uit. Dar, frate, chiar îmi doresc să nu fi aflat despre sărut. Nu pentru că vreau să-l ascund, ci pentru că e mai bine ca unele lucruri să rămână neștiute. Păstrez totuși distanța, lăsând două perne în spațiul dintre noi.

— Nu te-am uitat, îi spun calm, dar nu mi-ai dat de ales, Dakota. De-abia ai vorbit cu mine de când te-ai mutat. Tu te-ai despărțit de mine, mai ții minte?

O privesc. Ea se uită în podea.

— Voiai să te concentrezi asupra propriei persoane când te-ai mutat și am înțeles asta. Te-am lăsat să ai propriul tău spațiu și tu n-ai făcut nimic ca să mă oprești. Nu m-ai căutat deloc. Nu m-ai sunat tu prima niciodată, nu mi-ai răspuns niciodată din prima când te-am căutat. Acum iată-ne aici și tu te porți de parcă eu sunt un ticălos pentru că am ieșit la o simplă întâlnire cu cineva.

Gata cu mușcatul limbii. Am spus tot ce simțeam.

Chiar nu vreau să mă cert cu ea. Vreau doar să comunicăm deschis și sincer.

Se uită urât la mine.

— Deci recunoști că ai ieșit cu ea.

E frustrant ca naiba că, după tot ce-am spus, ea a ales să audă numai asta. Încerc să găsesc un strop de logică în acuzațiile ei, dar nu reușesc, pentru că nu știu ce i-o fi povestit Nora. I-am repetat toată seara că eu și Nora nu suntem împreună, dar ea nu ascultă. Apoi are pretenția să nu mă combin cu cineva, pretenție pe care nu a enunțat-o niciodată până acum.

Dacă rolurile ar fi inversate, eu aș crede-o. O cunosc destul de bine ca să știu că nu m-ar minți. Ea doar complică lucrurile. De ce le complică?

— Nu mă mai minți!

Gesticulează cu mâinile în aer și brățările de metal de la încheieturi zăngăne, lovindu-se între ele.

— Am priceput, Landon, e frumoasă, mai mare, agresivă, iar bărbaților le plac tâmpeniile astea. Și ție îți plac și am fost din nou înlocuită.

Pot sta aici, enervându-mă că ea inventează propriile explicații pentru tot sau îmi pot mușca limba și-mi pot aminti că e beată, oftată și că în ultima vreme a avut destule necazuri. Oftez și mă mut de pe brațul canapelei. Îngenunchez pe carpeta din fața locului unde stă ea. Îi privesc expresia stoică.

— Nu te-aș minți niciodată într-o astfel de privință. Îți spun adevărul.

Îi prind mâinile la ea în poală. Are pielea rece și frisonul acesta îmi trezește o amintire. Îmi aduc aminte de o giugiuleală în curte, pe când aveam cincisprezece ani. Avea mâinile atât de reci și și le-a băgat pe sub tricoul meu, ca să și le încălzească pe burta mea. Ne-am tot sărutat și nu ne puteam opri. Când am intrat în casă eram deja înghețați, dar nouă nu ne păsa. Nu ne păsa deloc.

— Pot să te-ntreb ceva?

Are o voce moale și ceva se topește în sufletul meu.

Sunt un fraier când vine vorba de ea.

Sunt pierdut.

Așa am fost întotdeauna.

— Întotdeauna.

Dakota inspiră adânc, își desprinde una din mâini din palmele mele și-și dă părul după ureche. Îi întorc cealaltă mână cu fața în sus și îi mângâi liniile de pe piele, cicatricea de acolo. Tresare din instinct și simt durerea aprigă a acelei amintiri în spatele reacției sale.

— Ți-e dor de mine, Landon?

Are mâinile atât de moi și ușoare în mâinile mele!

Momentul acesta pare atât de cunoscut, dar și atât de străin. Cum se poate așa ceva?

Oare mi-e dor de ea?

Sigur că mi-e dor.

Mi-a fost dor de când m-am mutat la Washington. I-am spus cât de mult mi-a lipsit. I-am spus cât de dor mi-a fost de ea de mult mai multe ori decât am auzit asta venind din partea ei.

Mă sprijin de ea și-i strâng mâinile între ale mele, repetând întrebarea ei.

— Ție ți-e dor de mine?

Continui fără să-i dau răgaz să răspundă:

— Trebuie să aflu asta, Dakota. Cred că e mai mult decât evident că ți-am dus lipsa de când am plecat din Michigan. Mi-a fost dor de tine înainte și după ce m-ai vizitat în Washington. Aș spune că m-am mutat în celălalt capăt al țării ca să fiu cu tine și asta arată că mi-a fost dor de tine.

Ea pare să cântărească vorbele mele pentru o clipă. Mă privește preț de un minut și apoi se uită pe lângă mine. Ceasul de pe perete ticăie, bâzâind în tăcerea care s-a lăsat. În cele din urmă, ea deschide gura pentru a vorbi.

— Dar ți-a fost cu adevărat dor *de mine*? Sau doar de imaginea mea, de familiaritatea acestei imagini? Pentru că au existat momente în care, pur și simplu, am simțit că nu pot face nimic fără tine și uram chestia asta. Voiam să-mi demonstrez că pot avea grijă de

mine însămi. După moartea lui Carter m-am agățat de tine și atunci când m-ai părăsit nu mai aveam nimic. Tu reprezentai siguranța mea și când te-ai mutat, ai luat cu tine siguranța aceasta. Dar apoi, când ai spus că o să te muți la New York cu mine, am simțit că o să rămân blocată în locul ăsta sigur alături de tine. Că o să fiu un copil pentru totdeauna. Că n-o să mai am nicio șansă la aventură, că nu mi s-ar putea întâmpla nimic neașteptat dacă tu ești mereu în preajma mea să mă salvezi.

Vorbele ei mă ard în timp ce le rumeg. Îmi atacă partea cea mai nesigură din mine, micuța voce din mintea mea care se teme de ceea ce cred oamenii despre mine. Nu vreau să fiu băiatul de treabă. Am tot fost băiatul de treabă vreme de douăzeci de ani, chiar și când a fost foarte dificil, și tot nu înțeleg de ce femeile preferă drama în locul normalității.

Doar pentru că un bărbat nu-i sparge fața altuia pentru că i-a lovit iubita nu înseamnă că nu-i pasă de ea. Doar pentru că el îi ignoră geloziiile sau pentru că nu tresare când ea vorbește cu un alt reprezentant masculin al speciei nu înseamnă că nu-l interesează sau că e un om slab. Înseamnă numai că-și controlează foarte bine temperamentul, că e destul de matur și de plin de respect pentru a fi un membru funcțional al societății. Că înțelege că toată lumea are nevoie de intimitate și orice femeie are nevoie de șansa de a profita de independență.

N-o să pricep niciodată de ce băieții de treabă se ard atât de nasol.

Oricum, dacă ne gândim la asta, băieții de treabă sfârșesc prin a deveni soți. Femeile trec printr-o perioadă de probă și erori cu tipi sexy și nefaști, dar în cele din urmă majoritatea dintre ele vor să schimbe motocicleta pe un Prius.

Ăsta-s eu.

Versiunea umană a unui Prius.

Dakota ar putea fi un Range Rover, impunător și luxos, dar tot frumos.

Nora ar putea fi o Tesla, ageră, nouă și iute. Formele ei sunt rotunde și sigure...

— Până când m-am despărțit de tine... apoi a început aventura. Puteam explora de una singură orașul ăsta mare și toate belelele care veneau la pachet cu el, continuă Dakota.

Și eu ce mama dracului am?

Sunt aici, la câțiva centimetri distanță de Dakota, cu mâinile ei într-ale mele. N-ar trebui să mă gândesc la Nora. E cel mai prost moment cu putință ca să mă gândesc la Nora și la cât de greu îmi e să nu mă pierd în ochii ei, la felul în care buza de jos îi iese în afară mai mult decât cea de sus.

Și apoi îmi dau seama: să mă gândesc la Nora e mult mai puțin complicat decât să încerc să pricep logica emoțiilor Dakotei. N-am nici cea mai vagă idee ce-ar trebui să-i spun acum fostei mele iubite. Ea îmi zice că am făcut prea multe pentru ea, că într-un fel am împiedicat-o să se descurce de una singură și mi-e prea teamă că o s-o enervez dacă o să spun ceva decent ca replică. Cu siguranță nu pot să-i demonstrez că *n-am închis-o* într-o cutie. Că am fost un spațiu sigur, nu o închisoare. Că nu i-am distrus libertatea în mod intenționat. Că tot ce mi-am dorit vreodată a fost s-o ajut în toate felurile posibile... pe ea și pe fratele ei, Carter.

Dakota se foiește pe canapea și-și vâra picioarele sub ea, ținându-mă încă de mână și așteptând reacția mea. Tot ce pot face e să-i spun adevărul, cu cât mai puțină furie posibilă.

— Nu poți să te aștepți să-mi cer scuze pentru că m-am purtat frumos cu tine.

Mâinile ei sunt încă în ale mele. Își retrage una dintre ele și-și dă din nou părul după ureche, înainte de a se uita la mine.

— Nu mă aștept la asta.

Oftează și-și umezește buzele cu limba.

— Spun doar că la vremea respectivă aveam nevoie de o pauză în relația noastră.

Mișcă din mâinile noastre unite între mine și ea.

La vremea respectivă? Vorbește la timpul trecut, de parcă despărțirea noastră e ceva peste care... trebuie să trecem? Despre care trebuie să uităm?

Ridic privirea ca să mă uit în ochii ei.

— Ce vrei să spui? Că nu mai ai nevoie de pauza asta?

Se mușcă ușor de buza de jos și pare a se gândi serios la întrebarea mea.

Cea mai ciudată parte din toată povestea asta e că nu știu ce simt exact. Acum o săptămână, dacă discuția noastră ar fi decurs cum decurge acum, aș fi simțit cu totul altceva. N-aș fi fost atât de reticent dacă ar fi venit vorba de a lăsa la o parte trecutul. Aș fi fost entuziasmat, recunoscător, fericit. Acum însă mi se pare ciudat. Lucrurile nu se așază acum așa cum ar trebui.

Dakota nu mi-a răspuns încă, iar cuvintele ei par cumva deja nefirești în vreme ce ea cercetează încăperea din priviri și pieptul i se umple cu o răsuflare prea profundă ca să fie de bun augur.

— Poți să-mi mai aduci puțină apă? întreabă ea, păstrând pentru ea răspunsul la întrebarea mea.

Dau din cap și mă ridic, privind-o din nou în ochi, în așteptarea unui răspuns. O parte a minții mele îmi spune că ar trebui s-o mai întreb o dată, că ar trebui să mă asigur că nu vrea să schimbăm starea actuală a acestei relații. Oare am reveni cu ușurință la vechile noastre obiceiuri? Câte zile ar dura până când mi-ar cădea din nou în brațe fără niciun efort, uitând de dorința ei de independență și de aventură?

Îi iau paharul și, când ajung în bucătărie, deschid un sertar mic, de lângă frigider, unde avem Tylenol. Dacă sughițul și pașii împlețiți arată cu adevărat cât de tare s-a îmbătat, măcar n-o să facă febră mâine dimineață. Deschid recipientul și îmi pun trei pastile în palmă, apoi îi umplu paharul cu apă. În chiuvetă e o tavă pentru desert. Pe blatul de lângă ea, elaborata prăjitură în straturi, cu glazură violet și flori, pe care Nora și Tessa au făcut-o mai devreme.

Nora și-a lăsat urmele peste tot în apartamentul meu.

Mă întreb dacă merită să mănânc o felie înainte să mă întorc în living ca să rezolv problema cu Dakota. Sau aş putea să tai o bucată pentru fiecare. Mă îndoiesc că ea o va mânca totuși, cu dieta ei strictă și așa mai departe. Ridic colțul foliei de plastic și-mi vâr degetul în glazură. Dakota intră în bucătărie exact când îmi înfig degetul în gură.

Rahat.

— Pe bune, Landon?

Zâmbește, iar eu mă sprijin de blat și mă uit la ea. Ea privește prăjitura, apoi ridică ochii la mine din nou. Nu pot să fac altceva decât să înalț din umeri și să surâd. Iau paharul cu apă și i-l întind. Îl studiază preț de un moment, gândindu-se să spună ceva, sunt sigur de asta. Buzele Dakotei se lipesc de gura paharului, iar eu revin la delicioasa prăjitură.

— Mereu ți-au plăcut dulciurile.

Vocea ei e caldă și delicioasă precum glazura de pe limba mea.

— Erau irezistibile pentru tine, continuă ea.

— Sunt multe lucruri cărora n-aș putea să le rezist niciodată.

Mă uit la Dakota, iar ea își privește picioarele desculțe. Rup cu degetele un colț mic de prăjitură. Firimiturile se împrăstie și o bucată de glazură cade pe blat. O privesc pe Dakota și încerc să învioriez conversația.

— Măcar acum mă duc la sală, glumesc eu.

Am fost un copil dolofan, întotdeauna mai grasuț printre ceilalți puștani. Dau vina pe prăjiturile mamei și pe propria lene când venea vorba să ies afară și să mă joc. Îmi amintesc că voiam să stau în casă, doream să petrec weekendurile înăuntru, cu mama. Mâncam o grămadă de dulciuri și nu eram atât de activ pe cât trebuia să fiu la vârsta aceea și, când doctorul a avertizat-o pe mama în legătură cu greutatea mea, m-am simțit stânjenit și în acea clipă mi-am dat seama că nu mai vreau să aud niciodată o astfel de discuție. Încă mâncam ce voiam, dar am devenit mai activ decât înainte. Mi-a fost un pic rușine când am rugat-o pe mătușa Reese să mă ajute, dar după ce am făcut asta, ea a venit a doua zi cu o bicicletă medicinală în

portbagaj și cu niște gantere mici în mână. Îmi aduc aminte cât am râs de costumul ei de aerobic din anii '80, roz cu galben, cu cotiere asortate.

În ciuda exercițiilor noastre care arătau absurd, amândoi am devenit mai sănătoși. Ni s-a alăturat și mama, de dragul distracției, deși era mereu în formă bună. Reese a fost mereu mai plinuță decât mama, dar s-a transformat într-un robot și am slăbit împreună. Mătușa mea era fericită că, în cele din urmă, încăpea în niște haine pe care le ochise de vreun an într-un magazin scump, iar eu mă bucuram că nu mai aveam kilograme în plus de care să mă jenez.

M-am simțit minunat o vreme și Dakota a început să observe că băiatul dolofan din vecini nu mai era atât de dolofan. Problema era că scăderea mea în greutate nu era suficientă pentru colegii mei. Am slăbit prea mult și n-am pus niciun strop de mușchi pe mine, așa că „Landon Grasu” s-a transformat în „Landon Slăbănoșu”.

Mai întâi eram prea gras, apoi prea scheletic. Nimic nu le era pe plac nemernicilor același abuzivi. Și când am încetat să mai încerc să le cânt în strună, viața mea a devenit mai ușoară.

— La ce te gândești? întrebă Dakota; are mâna caldă acum și mă prinde de încheietură, lăsându-mi brațul în jos.

Își lipește trupul de al meu și-și sprijină capul de pieptul meu. Mai ia o gură de apă și așază paharul pe blat.

N-am dat niciun răspuns, îmi dau seama de asta. Chiar nu știu ce să spun, în afară de a-i pune din nou întrebarea dacă vrea să ne împăcăm.

Oare să repet întrebarea sau să aștept și să văd unde duce ea conversația?

Iau o sorbitură din paharul meu și mă hotărăsc să aștept. N-ar trebui să am încredere în instinctul meu, pentru că probabil o să spun o tâmpenie. Nu m-am priceput niciodată ce să spun, când să spun. Nu sunt tipul acela relaxat care se poate rezema de masă și care poate spune *ah, chiar mă gândeam c-o să ne împăcăm, c-o să dispărem la asfințit și c-o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți, draga mea.*

Ah, până și fantezia asta a mea ironică e jalnică.

Nu știu cum să păstrez contactul vizual pentru că am atâtea emoții legate de răspunsul ei. Pur și simplu, nu mă pricep să fiu acel tip.

Desigur, ăsta e unul dintre lucrurile pentru care-l pot învinovăți pe tatăl meu. Am așteptat răbdător unul dintre momentele în care să-mi vină apa la moară și să-l pot condamna că a murit prea devreme și că nu m-a învățat cum să fiu un bărbat adevărat. Dar exact când îmi trece asta prin minte îmi dau seama că e irațional și neadevărat. Lipsa mea de reacție nu a fost vina lui și nu e nici acum, dar simt nevoia să dau vina pe altcineva în afară de mine însumi.

Dacă aș fi avut un bărbat care să mă ajute să trec de anii adolescenței, să-mi explice cum să vorbesc cu femeile, aș fi știut ce să spun. E vina lui că gândesc totul la modul exagerat.

— Landon, spune Dakota cu o răsufare ușoară, de parcă ar fi ajuns la o concluzie.

Iar eu stau pur și simplu acolo, dezamăgit de mine însumi și blocat în acest joc al vinovăției.

— Dakota, îi răspund, iar ea își întoarce obrazul.

Îi netezesc ușor părul, mângâindu-i bucele dese cu degetele. Am petrecut ore întregi, poate chiar zile întregi din viața mea mângâind acești cârlionți, consolând-o pe fata asta. Părul a fost unul dintre lucrurile mele preferate la ea. Mă prinde cu degetele de spatele tricoului și practic aud foșnetul materialului apretat. N-o să-mi mai calc niciodată tricourile sub stricta supraveghere a Tessei. A exagerat puțin cu apretul în ziua aceea.

Dakota mă strânge și mai tare, iar eu îmi aplec capul ca s-o sărut pe creștet. Ea oftează, topindu-se la pieptul meu, și spune cu o voce moale:

— Am făcut o superscenă.

Îmi țin o mână pe blat ca să ne sprijinim și cu cealaltă o cuprind peste spate.

— O, Doamne, ce jenant! Sigur că tu și Nora nu ieșiți împreună.

Brațul mi se tensionează. Ceva din felul în care spune asta îmi pică prost. Oare presupune că de vreme ce-o îmbrățișez pe ea la mine în bucătărie, nu pot ieși cu Nora, pentru că eu pur și simplu nu sunt în stare de așa ceva? Sau că ideea ca o persoană încuiată ca mine să iasă cu cineva ca Nora e imposibilă și caraghioasă?

Oricum ar fi, îmi reamintesc că n-ar trebui să-mi pese. Nu ies cu Nora și sunt destul de sigur că nici ea n-are niciun chef să iasă cu mine, de fapt. Mănâncă tipi ca mine la micul dejun. Trebuie să încetez să mă gândesc la ea. Am încetat deja.

Dakota își ridică obrazul de la pieptul meu doar cât să zică:

— Mă simt ca naiba.

— Pentru că ai băut prea mult sau pentru că ai făcut o scenă?

— Ah, mormăie ea la pieptul meu. Amândouă?

O bat ușor cu mâna pe spate. Îmi dau seama că e epuizată. Are mâinile pe spinarea mea, la talia jeansilor. Se întinde și-mi scoate cămașa din pantaloni. Are mâinile un pic reci pe pielea mea. Înțepătura familiară pe care o simt când vârful degetelor ei se mișcă în cercuri se combină cu mirosul de cocos al părului ei și dintr-odată devin obsedat.

Am mai trecut prin asta, înecat în parfumul ei, în atingerea ei. Îi simt degetele apăsându-mi mijlocul și mă topesc în trupul ei. Sunt atât de obișnuit cu asta. Cu ea. E absolut firesc să mă reîntorc la obiceiul acesta. Când mă atinge o văd numai pe ea.

— Hai să mergem la tine-n cameră, spune ea și-și lipește buzele de ale mele.

Le ține acolo, ușor presate de gura mea.

— Nu e nimeni aici, corect?

Tessa e plecată. Asta e bine.

Preț de o clipă simt o înțepătură de vinovăție, căci Tessa e plecată pentru că eu am uitat-o undeva. Dar când Dakota mă sărută din nou, mai apăsător, toată vinovăția mea dispare într-un val de dorință.

În sfârșit, nu mai trebuie să ne furișăm ca atunci când eram puștani. N-am avut niciodată ocazia să i-o trag iubirii vieții mele

în intimitatea unei case goale. Toate întâlnirile noastre amoroase au însemnat sărutări înăbușite, gemete înfrânate, mâini grăbite și limbi împreunate neglijent. N-am avut niciodată ocazia de a-i devora lent trupul, așa cum visam. Vreau să-mi trec limba peste fiecare centimetru al pielii sale de caramel și să poposesc mai mult acolo unde-și dorește ea mai mult. Vreau s-o gust toată, să aud fiecare sunet pe care-l scoate.

Acum, că am propria mea casă, o pot duce în pat și pot face tot ce-am tânjit să fac de când eram adolescenți. Îmi amintesc cât de uluit am fost când și-a lipit prima oară buzele în jurul penisului meu. Mă gândesc la numeroasele ocazii când voia să încerce lucruri noi. Totul părea atât de experimental pe atunci, părea excitant, supranatural, iar lista noastră de lucruri favorite pe care le puteam face repede a devenit pur sexuală. Numai asta am făcut pentru o vreme, numai asta ne doream să facem.

Mâinile Dakotei se mută în fața mea, mângâindu-mi buricul, iar vârfurile degetelor ei se strecoară în elasticul chiloților mei. Penisul mi se scoală sub atingerea ei, e de acum tare și nu mă mai împotriesc. E doar biologie, la urma urmelor. Nu m-a atins nimeni, în afara unui sărut și a câtorva mângâieri din partea Norei, de luni întregi. Dakota dovedește că încă-și amintește trupul meu când își trece arătătorul peste pielea sensibilă de pe pelvisul meu. Mă retrag pentru că mă gădilă, iar ea râde, trăgându-mă mai aproape de ea.

E într-o dispoziție mult mai bună acum, dar asta mi se pare că seamănă cu un foc întezit. În cele din urmă, se va stinge la fel de repede cum s-a aprins.

În cele din urmă, dar nu chiar acum.

Dakota mă prinde de mâini și mă trage afară din bucătărie. O urmez ca un cățel rătăcit ce sunt.

— Nu-ți uita apa, îi reamintesc.

Se încruntă la mine, dar eu îi arăt apa de pe blat. Chiar o să aibă nevoie de ea.

Cu un oftat, își ridică mâinile de pe mine și se întoarce să-și ia paharul. În acest timp, eu iau telecomanda și aprind televizorul pentru Tessa, lăsându-l fără volum. Mă asigur mereu că are o lumină când vine acasă mai târziu ca mine, iar veioza de pe măsuta noastră are un bec ars pe care mi-am tot propus să-l schimb.

Dar când las telecomanda la loc pe canapea, aud sunetul unor voci cunoscute și zăngănitul unor chei.

Yala se descuie în cele din urmă și ușa se deschide. Intră Tessa...
... cu Nora.

Rămân acolo oarecum uluit, în timp ce Tessa își scoate căciulița violet și închide ușa în urma ei. Nora își dă jos jacheta și sânii aproape că i se revarsă din decolteu când își scutură părul.

Apoi amândouă se uită la mine și la Dakota, dându-și dintr-odată seama că nu sunt singure.

Te rog, Doamne dragă, fă-o pe Nora să creadă măcar că mă uitam la fața ei.

Și, mai important, unde e portalul acela nenorocit?

— Landon? face Tessa.

— Hei, nu știam..., începe Nora, dar se oprește când Dakota apare din bucătărie, nepărând s-o observe.

Dakota se apropie de mine și, mergând printre mine, Tessa și Nora, mă prinde de mână. În vreme ce degetele ei se joacă printre ale mele, ochii Norei rămân fixați pe mine. Nu se uită în jos la mâinile mele și ale Dakotei unite, deși am senzația că asta și-ar dori să facă.

— Hai să mergem în pat, spune Dakota, trăgându-mă cu ea înspre dormitor, fără să se uite la niciuna dintre ele.

Când ridic din nou privirea, ochii Norei sunt ațintiți pe mâinile noastre prinse, iar Tessa se holbează mușcându-și buzele și căscând ochii.

Mă răsucesc spre Dakota. Ea îmi aruncă acea privire. Cea care spune: *Sper că nu te oprești la discuții cu fata asta în loc să vii cu mine-n dormitor.*

Mă uit din nou la Nora, apoi la Tessa. Sunt derutat și, parcă fără voia mea, mă trezesc spunând:

— Ăă, da. Noapte bună, oameni buni.

O urmez pe Dakota în cameră, iar ea închide ușa în urma noastră. Când se întoarce cu fața la mine, ea scoate fum pe nas.

— Fata asta are *ceva tupeu!* răbufnește ea.

Își azvârle mâinile în aer și și le lipește de tâmple. Mă duc spre ea și-i acopăr gura cu mâna.

— Hei, poartă-te frumos.

Dakota vorbește de sub mâna mea, iar eu îi pun cealaltă mână pe gât. Îmi desfac larg degetele și-i acopăr umărul. Îi masez mușchii tensionați și ea se oprește din vorbit.

— A știut cine ești în tot acest timp, șoptește ea. Știu că așa a fost. Trebuia să-și amintească numele tău.

Încerc să fiu vocea rațiunii. Poate că a știut, dar, sincer, părea la fel de neștiutoare de relația mea cu Dakota ca restul fetelor. Ridic din umeri.

— Ești sigură că mi-ai rostit numele? Ai poze cu noi pe undeva? Tresar după ultima întrebare; într-un fel, nu-mi doresc să aflu răspunsul.

N-o cunosc foarte bine pe Nora, dar n-o văd drept genul de persoană care ar încerca să se combine în mod intenționat cu fostul iubit al colegei de cameră, știind că asta se va afla, mai devreme sau mai târziu. În plus, mai sunt vreo trei milioane de alți tipi în oraș care s-ar bucura instantaneu dacă le-ar arăta vreo urmă de interes.

Dakota pufnește. Rochia gri pe care o poartă îi cade de pe umăr și pare atât de mică pe lângă mine.

— Nu știu... poate că nu ți-am rostit niciodată numele, exact.

Se uită de jurîmprejur prin dormitor. Ochii îi cad pe poza noastră de pe dulap.

— Și nici nu am pus poze cu noi la vedere.

Pare vinovată când spune asta. Nu mă așteptam să construiască un altar în cinstea mea sau ceva de genul ăsta, dar e posibil să nu-mi fi pomenit nici măcar numele în fața colegelor ei de cameră? Nici măcar o dată?

— Deloc? o întreb.

Își mișcă mâna și mă trage de tricou. Degetele ei se străduie să tragă de material, apoi se mută la nasturii jeansilor mei. Îi îndrept la loc, prinzându-i mâinile și lipindu-i-le de piept.

— Nu în seara asta, îi spun lângă obraz.

Cu un mârâit îmbufnat, ea își vără mâna liberă în pantalonii mei. Gem când mă prinde de penis și începe să-și miște mâna în sus și în jos.

Gândește logic, îmi reamintesc.

Trebuie să gândesc logic și nu pot face asta cât timp Dakota mă chinuie așa. Îi prind mâna și îi desprind degetele de pe mine. Mă privește derutată.

— Ai băut prea mult, spun eu și o conduc spre pat, ținând-o de cot.

Ea amuțește în timp ce eu mă întind să-i desfac fermoarul rochiei. Își ridică părul și-l ține așa ca să-mi ofere acces la materialul rochiei. Când aceasta începe să cadă, și-o prinde la piept, iar eu îi dau jos colanții de-a lungul picioarelor ei frumoase. Iese din ei și îi lasă pe podea. Nu poartă sutien.

Să mă ia naiba, nu poartă sutien.

În mod evident, în seara asta mă împiedic de o mie de ispite. Are pe ea o pereche de bikini roșii de dantelă. Fundul ei arată atât de bine în ei, micuț și tonifiat. Se întoarce cu fața la mine, cu un zâmbet diabolic.

— Nu-mi amintesc de ăștia, o tachinez.

Îmi strecor degetul în chiloții ei, iar ea geme când dantela o plesnește înapoi peste pielea ei maronie. Mă îndepărtez, iar ea se uită urât la mine.

— Ești rău, spune ea, scoțând limba și scuturând un pic din fund.

Acum e într-o dispoziție jucăușă și îmi dau seama că m-aș băga. Dar nu mă poate convinge să mă culc cu ea în seara asta, indiferent de cât de sexy arată, stând aici în chiloți. Nu ne-am atins de câteva luni și nici nu ieșim împreună. Nu e momentul potrivit să schimbăm asta. Nu când ea e beată și amândoi confuzi.

O să înțeleagă mâine dimineață. O cuprind cu mâinile pe după umeri.

— Hai să te culci.

Le aud pe Tessa și pe Nora vorbind în living, dar nu-mi dau seama exact ce spun. Dakota ia fotografia de pe dulap și se uită la ea.

— Ce nerozi eram!

Râde, trecându-și degetul peste cămașa hidoasă cadrilată pe care o purtam în poză. Sâni ei dezgoliți mă distrag, dar mă concentrez

și-i scot un tricou din sertar. Mă întind pe lângă ea și scot ceva la întâmplare — e un tricou de alergare de la Adrian High School.

Sigur că asta e, pentru că suntem prinși într-un tărâm mistic în care nu putem scăpa de trecut, indiferent ce-am face. Dakota mi-l smulge din mâini și și-l duce la piept. Îl ridică, mirosind materialul uzat.

— Tricoul ăsta, Doamne Dumnezeule!

Pare sincer bucuroasă și nu cred că observă că pălăvrăgeala din living amuțește din nou. Eu însă observ.

— Ne-am distrat atât de bine în tricoul ăsta, șoptește ea, trecându-și limba peste buze.

Îmi desprind privirea de la trupul ei fremătător.

— Curmă-mi suferința și îmbracă-te, te rog, o implor eu.

Se hlizește, savurându-mi din plin complimentele și admirația față de trupul ei de dansatoare, așa cum e normal. Ar trebui să se simtă mereu așa, frumoasă, puternică. E în continuare un pic beată, dar strălucește la auzul vorbelor mele. Ceea ce mă împinge să mă dezlănțui un pic.

— Ești atât de frumoasă, știi asta? Îi spun, dorind să se scalde în cuvintele mele, s-o înconjur cu vorbele plăcute pe care merită să le audă.

Îmi păstrez o mutră neutră, experimentând.

— Arăți bine de tot și dacă nu te-ai fi îmbătăt ți-aș fi făcut praf fundulețul ăla în seara asta.

Vorbesc ca un idiot, dar, potrivit celor mai multe romane erotice, fetelor le place asta.

Dakota izbucnește în râs. Ridică o mână și mă privește.

— Mi-ai face fundulețul praf?

Moare de râs. Are ochii închiși, și încep să râd și eu.

— Hei!

Încerc să râsuflu, dar mă doare burta de atâta râs.

— Am citit asta într-o carte și voiam să văd cum sună când o spun.

Dakota se oprește și se străduie să se abțină din râs.

— Hai să rămânem la chestiile simple la care te pricepi și să lăsăm lucrurile sexy în cărți.

Își acoperă gura și înclină capul, hohotind și mai tare.

Chestiile simple la care mă pricep? Hei, știu că n-am experimentat multe lucruri, dar asta nu pentru că nu mi-aș fi dorit. Nu a deschis niciodată subiectul și, odată, după ce am încercat să vorbesc cu ea despre pornografie, s-a despărțit de mine timp de trei zile. Așa că dacă lucrurile la care mă pricep sunt „simple“, nu e pentru că n-aș fi încercat să le condimentez.

— Nu sunt atât de simplu, ripostez eu, apărându-mi talentele, dar asigurându-mă că nu ridic vocea.

Nu vreau ca Tessa sau Nora să audă asta.

Mă așez pe pat. Dakota se apropie, încă zâmbind. Se mușcă de colțul gurii.

— Ăă, poate acum nu ești, dar cu mine așa erai.

Poate că sunt eu mai sensibil, dar simt că nesocotește fiecare moment intim pe care l-am petrecut împreună. Am făcut sex de adolescenți, pe grabă și pe mutește, deși eram îndrăgostit la culme de ea. Nu puteam să i-o trag cum aș fi dorit, când Carter era în camera de alături sau când tatăl ei dormea la parter. Nu m-am simțit niciodată păcălit cu ea și nu-mi amintesc să ne fi lipsit ceva din viața sexuală. Credeam că suntem activi, fericiți și satisfăcuți.

Se pare că nu.

Dakota se așază pe pat lângă mine și-și încrucișează picioarele. Își pune o pereche de șosete de-ale mele, râzând de mine și luându-mă la mișto. Își drege glasul.

— Cu câte fete ai fost de când ne-am despărțit?

Când mă uit la ea, observ cum își răsuțește o șuviță de păr între degetul cel mare și arătător.

— Cu câte? Cu niciuna, mă strâmb eu, încercând să râd fără să par penibil.

Ridică din sprânceană și-și înclină capul într-o parte.

— Pe bune? Haide, că știu eu...

— Tu cu câți ai fost? o întrerup.

Dacă e atât de surprinsă că nu m-am culcat cu nimeni, oare cu câți tipi s-a culcat ea?

Dakota scutură din cap.

— Nu. Cu niciunul, doar am presupus că tu ai făcut-o.

— De ce să presupui așa ceva?

Și uite așa, stând acolo în inima nopții, discutând despre toate aceste lucruri, încep să mă gândesc că femeia asta nu mă cunoaște deloc. Dakota nu spune nimic, doar ridică din umeri și se întinde cu capul sprijinit de tăblia patului. Se holbează în tavan înainte de a spune, în cele din urmă:

— Azi n-a fost distractiv.

Ar trebui să schimb vorba. Am băgat-o în sfârșit în pat și e calmă și în mare parte trează.

— E-n regulă, s-a terminat oricum. Cred că e deja două dimineața, îi spun.

Ea zâmbește, iar eu mă întind în pat și sting veioza.

— Mulțumesc pentru tot, Landon. Tu ești mereu siguranța mea, șoptește ea în întuneric.

Îi simt privirea ațintită asupra mea chiar dacă nu-i văd ochii.

— Întotdeauna, răspund și o strâng ușor de mână.

Azi chiar *n-a fost* distractiv, are dreptate. Azi a fost o zi stresantă.

Am început ziua gândindu-mă că ies la o primă întâlnire cu Nora, dar am terminat-o cu o Dakota beată la mine în pat și cu Nora la mine în living, trăgând probabil cu urechea la fiecare cuvânt stânjenitor pe care l-am schimbat cu Dakota. Holul e micuț și pereții subțiri.

Mai rău de-atât, mă simt vinovat că am lăsat-o la cârciumă. N-am știut ce altceva să fac. Pe Dakota o cunosc dintotdeauna. Am trecut cu ea prin etapele oribile ale iubirii timpurii. Împreună am trecut prin etapa sexului adolescentin și stânjenitor, când nu știi unde s-o bagi și îți dai drumul imediat după ce reușești. Ne-am obișnuit unul

cu toanele celuilalt și ne-am aflat reciproc poveștile. Nu avem secrete, nu spunem minciuni. Am împărtășit aceeași tragedie. Mi-am mărturisit mereu iubirea față de Dakota și s-o iau de la capăt ar fi ceva intimidant. Mai ales dacă ei chiar i-a fost dor de mine, așa cum spune.

Chiar când cred că Dakota a adormit, ea-și smucește mâna din mâna mea și și-o duce la față. Atunci o aud cum plânge.

Mă ridic în capul oaselor. Mâinile mele o zgâlțâie ușor de umeri și o întreb la nesfârșit ce s-a întâmplat. Ea scutură din cap și încearcă să-și recapete suflul. Nu mă grăbesc să aprind lumina, știind că adevărul se spune mai lesne pe întuneric.

— Eu..., spune ea plângând, m-am culcat cu doi tipi.

Vorbele ei mă lovesc așa cum plânsetul ei mă zdrobește în întuneric și, brusc, nu-mi mai doresc să fiu lângă ea, de parcă m-ar arde.

Instinctul îmi spune să fug. Să alerg departe, cât se poate de departe.

Mă doare stomacul, iar ea plânge din nou, încercând să-și acopere gura. Se întinde după o pernă și și-o apasă peste față ca să se calmeze. Dincolo de suferința mea, nu suport s-o văd în halul ăsta. Așa că fac ce fac eu întotdeauna. Îmi pun sentimentele în așteptare. Las furia la o parte. Îi spun dorinței să fugă fără mine. Întind mâna și-i iau perna de pe față. O arunc la podea, apoi o iau în brațe și ne întindem împreună, o pereche încolăcită.

— Îmi pare atât de rău, hohotește ea.

Are obrazii uzi de lacrimi, iar eu i le șterg cu degetul, prinzându-le înainte de a i se rostogoli pe chip. Umerii îi tremură și îi simt suferința sau poate vinovăția, sau poate povestea noastră pierdută și asta mă roade pe dinăuntru. O mângâi ușor pe umeri ca s-o liniștesc și-i duc mâna la frunte. Îi dau părul la o parte și îi alint blând șuvițele, masându-i pielea capului.

— Șșșș, spun eu.

— Ziua de azi s-a sfârșit, îi spun.

— O să ne ocupăm de chestia asta mâine, îi spun. Odihnește-te puțin.

Continui să-i masez capul până când adoarme.

Dacă vrea s-o scoatem la capăt, sunt dornic să o ascult. Trebuie să existe o explicație care să aibă logică, iar acum, că mi-a spus adevărul, o să-mi poată povesti fără probleme ce s-a întâmplat. După ce se va trezi, îmi va explica totul.

Doar că n-a fost așa.

Când s-a trezit, s-a strecurat afară din apartamentul meu și a dispărut fără niciun cuvânt.

Când ies din camera mea, nu fac zgomot, ca să n-o trezesc pe Tessa. Știu că o să vrea să discutăm despre ce s-a întâmplat aseară, dar am nevoie de cafea înainte de a încerca așa ceva.

Mă furișez pe hol și mă holbez la fotografiile înrămate cu care Tessa a petrecut ore întregi, agățându-le perfect paralel între ele de-a lungul coridorului. În fiecare poză e câte o mătă vârată în diverse feluri de pălării. Cea mai apropiată de mine e una tărcată, iar pălăria ei panameză cenușie are dungi negre și maronii, ca să se asorteze cu blana modelului. O pană mare și albă se ițește în partea din față.

Nu prea am fost atent la aceste portrete până acum, dar în tonul ciudat al acestei dimineți simt nevoia să le studiez și mi se par destul de distractive. Observasem că sunt cu pisici, dar nimic mai mult de-atât. Următoarea pisică e tot tărcată, dar în loc de negru și cenușiu e colorată în portocaliu și crem. Asta e grasă și mă sparg de râs când văd jobenul pe care-l poartă. O pisică în frac prezintă această pălărie elegantă, desigur. Pozele sunt destul de istețe și aș vrea să-l felicit pe cel care le-a creat pentru că a transformat ceva atât de simplu

în ceva atât de ciudat, care mi-a oferit distracția matinală perfectă. Mă holbez la restul pozelor și păstrez cât pot tăcerea când ajung la capătul holului.

Sunt un pic surprins când o găsesc pe Nora dormind pe canapea. Credeam că se dusesese acasă când și-a dat seama că eu și Dakota n-am terminat de discutat.

Dar ea e aici, cu brațul atârnat peste marginea pernei și cu vârful degetelor atingând ușor podeaua de lemn. Are părul castaniu prins în vârful capului, genunchii strânși și buzele întredeschise ușor, ca și cum ar ofta. Are ochii închiși strâns. Merg în vârful degetelor de la picioare; ciorapii mei moi nu scot niciun sunet când trec înspre bucătărie.

După ce mi-am dat seama că Dakota a plecat înainte să răsară soarele, m-am culcat la loc pentru o vreme. De fapt, n-am fost surprins că a plecat. Am rămas însă dezamăgit că o parte din mine mai credea că mă voi trezi lângă ea. S-a purtat aiurea aseară, devenind acea persoană căreia-i plăcea să fie în preajma mea, fetița prostituată pe care am iubit-o aproape toată viața. Acum soarele a răsărit, iar ea a dispărut din patul meu, luând cu ea toată lumina.

Cred că vântul s-a întetit pe timpul nopții și se aude răsunând prin fereastra de la bucătărie, făcând draperia galbenă să fluture lipită de geam. Pot auzi ploaia curgând când mă apropii. Și când mă uit pe fereastră, pe trotuar, văd o puzderie de umbrele prin ploaia torențială. Cea cu buline verzi și albe merge mai repede ca aceea cu kaki și arămiu, iar aceea roșie e cea mai lentă dintre toate. Umbrelele arată de-aici ca niște flori și sunt surprins de aglomerația de pe trotuare, chiar dacă plouă.

Mă uit la Nora și închid încet fereastra, înainte ca zgomotul ploii și al vântului s-o trezească. Voiam să pregătesc ceva de mâncare pentru micul dejun, dar aș face prea multă gălăgie, așa că probabil o să cobor și-o să-mi cumpăr un covrig de la magazinul din colț.

Deși... dacă plec acum, s-ar putea să nu fiu aici când ea se va trezi și mi-ar plăcea să discut cu ea despre seara trecută. Vreau să-mi cer

scuze că am plecat atât de repede cu Dakota, fără să-i ofer o explicație satisfăcătoare. Chiar nu e genul de femeie geloasă; am auzit-o trăn-cănind despre emisiuni ca *Burlacul* și pretinzând că ea ar rămâne cu siguranță ultima concurentă din competiție, pentru că nu e geloasă. Nu că mi-aș dori s-o văd clocotind de gelozie, dar n-aș vrea să cred că n-a contat deloc pentru ea că Dakota ne-a stricat întâlnirea, iar eu m-am transformat într-un dobitoc și am lăsat-o acolo.

Pe de altă parte, desigur, nu vreau să se simtă îndurerată sau jenată în preajma mea și vreau să mă asigur că nu e supărată din cauza serii trecute. A fost o mare neînțelegere și sunt sigur că va pricepe.

Dar oare eu pricep?

De fapt, nu cred că pricep nimic din ce s-a întâmplat între mine și aceste două femei în ultimele douăzeci și patru de ore... în acest moment ar trebui să ucid pe cineva pentru ca amândouă să-mi explice situația în termeni profani. Nu înțeleg relațiile în acest oraș în ciuda faptului că aud mereu că bărbații au aici un fel de avantaj.

Încerc să-mi alung toate astea din minte în timp ce mă holbez la draperia de un galben strălucitor care acoperă fereastra.

Unu, Nora mi-a atins abdomenul când m-a găsit la duș, apoi m-a sărutat, apoi m-a invitat în oraș cu prietenele ei.

Doi, am plecat cu Dakota în mijlocul întâlnirii, în fața prietenelor ei; chiar dacă nu mă place cu adevărat, asta n-are cum să-i fi priit orgoliului ei.

Trei, a văzut cum Dakota intră la mine în cameră seara trecută, a auzit, cel mai probabil, o parte din conversația noastră și, cel mai probabil, a presupus că am făcut sex.

E atât de stânjenitor, la naiba! Nici măcar nu știu dacă Nora mă place — poate doar flirtează la greu.

Oftez, dorind să am cea mai vagă idee despre femei și mințile lor.

Deschid încet frigiderul și tresar când două sticle cu suc acidulat se ciocnesc pe sertarul instabil de pe ușiță. O prind pe cea mai apropiată de mine și o stabilizez, sprijinind ușa frigiderului cu șoldul.

Scot cutia cu mâncare la pachet veche de două zile, tăieței cu un fel de sos de alune și cu bucățele de pui, cel mai probabil, și închid frigiderul la loc.

Când mă întorc, Nora e acolo, cu ochii somnoroși și cu părul răvășit. Sar cât colo surprins și aproape că scap resturile din mână, dar ea îmi zâmbește, pur și simplu. Surâsul ei e unul leneș, iar rimelul i s-a întins în jurul ochilor.

— M-ai trezit, spune ea și-mi ridică mânecile hanoracului pe antebrate.

Șortul ei negru e atât de scurt încât, atunci când se răsucește și se duce spre frigider, îi pot vedea rotunjimile fundului, acolo unde se unește cu coapsele. Se trage de șort, încercând să-și ascundă mai mult din trup, dar pur și simplu nu are destul material la dispoziție.

Nu mă pot plânge.

Mă uit în altă parte când deschide frigiderul și se apleacă. Cred că jumătate din fund îi iese din șortul acela minuscul și trebuie să mă forțez să rămân încremenit aici, și să n-o prind cu toată mâna de fese. Asta e ceva nou pentru mine, nevoia aceasta, zvâcnirea aceasta copleșitoare, din capul pieptului până în vintre. Ea scoate un Gatorade roșu, iar eu ridic din sprânceană. Arăt cu degetul spre ea.

Nora zâmbește, ia o mutră serioasă și acoperă eticheta sticlei cu mâna.

— Două ch-chestii, încep eu, dregându-mi jenat glasul.

Acum că s-a trezit nu-mi mai pasă prea tare de liniște. Tessa probabil zace trează la ea în pat de la șapte, ca de obicei. Arunc cutia cu resturi slinoase la gunoi și deschid din nou frigiderul. Iau o cutie cu ouă și o sticlă de lapte și le așez pe blat.

— Trei, mai bine, mă corectez. Vrei o omletă?

Deschid cutia cu ouă și mă uit la Nora. Ea aruncă o privire spre living, apoi înapoi spre mine, ca și cum ar căuta pe cineva din ochi.

— S-a dus acasă, îi spun.

Cel puțin, așa presupun, că s-a dus acasă. Nu e aici și nici nu prea are unde să meargă. Dar cum nu fac parte din noua ei viață, probabil

că există o serie întreagă de lucruri pe care nu le cunosc. De pildă, ar putea să tănuiască și un hipogrif⁹ la ea în apartament și eu n-aș avea habar — pentru că nici măcar nu am văzut clădirea în care locuiește, darămite să intru în ea.

— Ah, spune Nora, părând surprinsă. Aseară..., începe ea, dar eu vreau să-mi termin cele trei chestii pe care le am de spus, ca să nu le uit mai târziu.

— Stai puțin!

Ridic un deget între noi. Ea zâmbeste și închide teatral gura.

— Mai întâi. Vrei omletă?

Mă întind spre dulapul din fața mea și iau tigiua cu o mână, în timp ce cu cealaltă aprind aragazul. Sincer, e cea mai marfă și coordonată mișcare pe care am făcut-o în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Da, te rog, răspunde Nora, cu un glas somnoros.

Nici nu-mi pot imagina cum e să te trezești lângă femeia asta în fiecare dimineață. Ar avea părul ciufulit și probabil strâns în creștetul capului. Picioarele i-ar fi moi și bronzate și fac pariu că nici măcar nu are părți de trup nevăzute de soare.

— Dar sunt vegetariană, să știi. Deci numai cu brânză pentru mine.

— Vrei și ceapă, și ardei gras? o întreb.

Ea dă din cap, zâmbindu-mi impresionată.

— Nu-mi vorbi vulgar așa de dimineață!

Zâmbetul ei e molipsitor și mă bucur că am făcut-o să râdă cu umorul meu culinar. Deși omleta mea din două ouă nu e vreo faptă de vitejie, va fi una reușită și, ca maestru cofetar, îi plac bărbații care se descurcă în bucătărie. Sau așa îmi place să cred.

Sparg două ouă într-un castron mic.

— Acum, a doua chestie.

Mă uit la ea ca să mă asigur că e atentă.

⁹ Ființă legendară, jumătate vultur, jumătate cal. (N.tr.)

Mă privește în timp ce-și lasă părul în jos. Acesta i se revărsă în bucle dese castanii pe umeri și, când își scutură capul, sunt convins că am aterizat într-o reclamă la șampon.

Ar fi ciudat să spun asta? O să par oare tipul care se străduie prea mult?

Aleg să nu spun nimic. Comparăția cu reclama la șampon nu poate fi un compliment normal și nu am nevoie de motive suplimentare ca să creadă că sunt bătut în cap. În loc să mă transform într-un ciudat, plonjez direct în grămada de lucruri pe care vreau să le lămuresc.

— Nu știam că voi două sunteți colege de cameră, încep eu să explic. Nu știam că Dakota va fi la bar. Îmi pare rău că te-am lăsat acolo, jenată, în fața prietenelor tale. De-abia așteptam să...

Am gâtul uscat și îmi vine să tușesc în mijlocul propoziției, dar continui.

— ...să-mi petrec timpul cu tine. Nu știu cât de multe știi despre mine și despre Dakota, dar...

Nora ridică o mână. Eu tac și torn câțiva stropi de lapte în castronul cu ouă bătute, apoi deschid din nou frigiderul. Nora se duce la aragaz și închide focul. Probabil e o idee bună. Se uită în podea, apoi la mine.

— Știu că nu știai. Iar eu n-aveam nici cea mai vagă idee că tu erai tipul despre care vorbea. Nu ne-a povestit niciodată nimic despre tine, nimic care să mă facă să cred că ai vreo legătură cu ea. Nici măcar nu ți-a pomenit numele.

Și când spune asta e ceva în tonul ei pe care nu sunt sigur că vreau să-l deșlășesc. Se ridică pe blat, la câțiva centimetri distanță de mine. Picioarele îi flutură deasupra dulapurilor de lemn.

— Dar nu sunt supărată sau ceva de genul ăsta.

Are tonul plat, inexpressiv.

— Deci nu-ți face griji. Înțeleg și e în regulă.

Nora e incredibil de înțelegătoare, dar are în continuare privirea aceea fixă și asta mă derutează. Pare atât de plictisită, încât ar putea

începe să-și jupoaie oja de pe unghii. Ah, ca să vezi, iat-o, cu degetul cel mare jumulindu-și celălalt deget, încercând să îndepărteze oja neagră.

— Nu ne-am împăcat, îi spun.

Înțepătura confesiunii Dakotei încă mă doare, mă deranjează. Nora zâmbește, ridicându-și privirea de la mâini.

— N-ar fi treaba mea dacă vă împăcați.

Ridică din umeri ca și cum tocmai i-aș fi spus că văzduhul e albastru, iar eu înclin capul într-o parte. Ouăle se prăjesc, șuierând din tigaia încinsă, iar brânza e aproape topită, așa că iau legumele și o felie de șuncă din punga cu cumpărături.

— Carne.

Nora se strâmbă dezgustată.

— Carne de gătit, cum ar veni. Începusem să fiu un pic cam prea impresionată. E bine că le-ai cumpărat de la Hillshire Farms.

Ea râde și îmi dau seama că nu cred că vreau s-o las să schimbe subiectul. Vreau să aflu de ce consideră că relația mea nu e treaba ei.

N-am ieșit împreună în oraș aseară? Totul a fost perfect preț de vreo cinci minute, înainte să înceapă nebunia. Totuși, carnea aceasta nu e o carne obișnuită de gătit. Este de la magazinul de delicatese. Am plătit trei dolari în plus pe kilogram pentru această deosebire scrisă cu roșu pe eticheta galbenă — și asta merită subliniat.

— Așa te menții deci în formă?

Arăt către trupul ei cu spatula pe care tocmai am folosit-o să întorc omleta.

— Nu mănânci carne de gătit procesată?

Ea dă din cap, ridicând din umeri. Se apropie un pic de mine.

— Nu, nu mănânc carne, dar tot trebuie să am grijă ce mănânc. Aș putea înfuleca toată punga cu brânză fără probleme și exact asta am chef să fac, spune ea, arătând către brânza de pe blat.

Termin de făcut omleta, apoi i-o așez pe o farfurie de carton și încep s-o prepar pe a mea. În acest timp, observ cum ea mă notează în mintea ei pe foaia de scor, acea listă pe care femeile o fac în creierul lor când întâlnesc un tip.

Drăgălășenie: 8 puncte. (Realist vorbind, oriunde între 6 și 10. Aș spune că sunt un 7,5 fără probleme.)

Înălțime: 8 puncte. (Nu știu exact de ce, dar la 1,80 metri primesc opt puncte.)

Talent culinar: 5 puncte.

Folosirea cărnii de gătit la omletă: -2.

Farfurii de carton: -1.

Aleg să ignor faptul că am pierdut zece puncte pentru seara trecută. Cel mai probabil, acum mă apropii de o medie de două puncte.

— Dar pe măsură ce am crescut mi-am dat seama că, dacă vreau să mă mențin în formă, trebuie să mă chinui mai mult decât majoritatea oamenilor.

Își atinge ușor piciorul, iar eu rămân uluit de un mic pistrui aflat pe coapsa ei. Are pantalonii atât de scurți, iar ochii mei rămân ațintiți asupra pistruiului, apoi dau de altul și de altul, mai sus. Micile pete maronii s-au aliniat perfect, formând o urmă care urcă spre marginea șortului ei. Să urmezi punctele stă în natura umană.

Se răsucește ușor și se uită la propriul fund și coapse.

— Dar unele lucruri vreau să rămână așa cum sunt.

Transpir. S-ar putea să leșin pentru că temperatura a crescut brusc când și-a împins fundul în afară, subtil. Și pentru că acum mă holbez la partea din spate a pulpelor ei. Ea se prinde zdravăn de fund și se uită la mine.

Eu îmi mut privirea în altă parte, n-am încotro.

Ar trebui să spun ceva.

Ar trebui să-i spun și eu ceva mișto.

Problema e că nu-mi vine în cap nimic mișto de spus și nu vreau să creadă că mă gândesc că se gândește...

La naiba, iar gândesc prea mult.

— Mai ales când gătesc, ca să-mi câștig existența și ca hobby, continuă ea firesc, de parcă nu tocmai și-ar fi bătut joc de mintea mea. M-aș descurca mai degrabă fără Wi-Fi decât fără dulciuri.

Se întoarce la mine și nu știu cum reușesc să nu mă mai holbez la pistruii de pe partea din față a pulpelor ei.

Vorbește cât se poate de serios și-mi dau seama, după felul în care cască ochii și-și strânge buzele, că nu glumește deloc.

Aproape că-mi vine să mă prefac că sunt unul dintre acei oameni moderni și ultratehnologizați care cer imediat parola de Wi-Fi oriunde se duc, dar după seara trecută nu mai am deloc energie să mă prefac.

— Faci să pară o problemă de viață și de moarte, o tachinez eu.

Ea îmi zâmbește însuflețită... iar eu sucesc total conversația:

— Al doilea subiect, secțiunea B: dacă vrei să vorbim despre Dakota, putem face asta.

Nora mă privește enervată. Eu o ignor. Vreau să aflu că nu sunt unul dintre acei indivizi care nu spun ce au pe suflet și te obligă să ghicești și, la momentul când îți dai seama ce voiau să zică, ai uitat deja care era problema de la bun început. Eu nu sunt așa.

Eu am fost crescut de o mamă singură și talentul meu de a comunica este meritul ei.

Eu nu halesc jumătăți de adevăr și nici nu le servesc altora. N-aș putea pleca alături de fosta mea iubită fără să încerc să-i explic totul fetei cu care ieșisem, de fapt, în oraș. Nu vreau să-și creeze propria versiune asupra situației, așa cum crede ea de cuviință. Vreau să-și bazeze opinia pe fapte și pe experiențe pozitive.

Dar până acum nu prea i-am dovedit că sunt un om integru. Șterg tigaia și o ung cu spray-ul antiadeziv. Niciun produs nu funcționează de fapt cu adevărat, totuși numai jumătate din felurile de mâncare gătite mi se lipesc de fundul tigăii. E o victorie, la cum îmi merg mie lucrurile.

— Haide, îi spun, încercând s-o atrag în discuție.

Nora mă privește bănuitoare.

— Pentru că am senzația că n-o să renunți, o să spun că e o nebunie că ea e colega mea de cameră și tu ești colegul de cameră al Tessei. E o lume foarte mică, naiba s-o ia.

Își dă capul pe spate și-l scutură.

E o lume extrem de mică — *prea mică*, dacă mă întrebați pe mine. Sunt atât de curios cum a fost posibil ca fosta mea iubită să ajungă colegă de apartament cu... prietena mea, Nora.

— Cum ai cunoscut-o? Dacă ea e la academia de balet și tu ești cofetar...

Nora întinde gâtul și ridică mâna.

— Nu sunt cofetar. Sunt chef.

Tonul ei îmi spune că aude frecvent greșeala asta și nu-i plac generalizările. Uuups.

— În fine, continuă Nora, vechea mea colegă de cameră, Maggy, a postat un anunț online pentru a treia colegă. Dakota a apărut într-o bună zi cu o geantă pe umăr și cu un tupeu pe care cu greu mi l-aș fi imaginat.

Îmi dau seama după mutra ei că regretă că a spus așa ceva în fața mea.

— Fără supărare, adaugă ea șovăitor.

— Nu mă supăr.

Simt că ar trebui s-o apăr pe Dakota, dar nu vreau deocamdată. Nora are dreptul la propria opinie, și nu e locul meu să-i fiu apărător. Cine sunt ăia doi cu care s-a culcat? Îi cunosc? Cel mai probabil, nu. Cunosc doar câțiva tipi la New York, iar ea a fost singură de când locuiește aici. Nu vreau să mă gândesc că s-a culcat cu cineva pe care-l cunoșteam din Michigan.

— În fine, cât de norocos sunt că am încercat să ies la o întâlnire cu colega de cameră a fostei mele iubite! Îmi pare rău, zic eu râzând, în încercarea de a însenina atmosfera.

Nora se încruntă și ridică din nou din umeri.

— E-n regulă. N-a fost cine știe ce întâlnire. Eu, de fapt, nu prea am timp să ies cu cineva. Deci care era al treilea subiect? E omleta, stânjenitoarea întâlnire ne-întâlnire, și mai era ceva.

Fac pauză o secundă ca să-mi aduc aminte, iar ea se întinde și mă atinge pe obraz. Inima îmi sare din piept.

— Care. Era. Al. Treilea. Lucru?

Se lasă pe spate și-și sprijină capul de dulap, apoi deschide capacul sticlei de Gatorade și ia o sorbitură. Perfectă sincronizare.

— Asta! fac eu, arătând spre dovada roșie din mâna ei.

Nora închide gura, cu obrajii umflați de Gatorade, și cascadează ochii.

— Ieri-alaltăieri o urai și acum bei din ea!

Bat ușor sticla cu degetele, iar ea înghite o sorbitură enormă. Un strop i se prelinge pe bărbie. Izbucnesc în râs, apropiindu-mă de ea. Pulpele i se desfac și nu se ferește în timp ce eu iau prosopul de pe blat și îi șterg ușor colțul gurii.

Sunt între coapsele ei acum și tot trupul meu e conștient de lucrul ăsta. Ea înghite în sec, apoi se întinde și mă prinde cu ambele mâini de antebraț. Degetele ei mi se înfig în carne și mă apropii și mai mult. Piepturile noastre se ating și gleznele ei mi se încolăcesc în jurul picioarelor. Sunt atât de atras de ea încât mă doare. Fizic și mental, în orice loc care putea dura, mă înjunghie — dorința și nevoia se combină într-un cocktail de confuzie.

Nu mai e fata prostuță și hlizită care stă sprijinită de blat, dându-și ochii peste cap la mine. E o femeie seducătoare și senzuală care mă prinde cu brațele de gât, lăsându-și unghiile să zgârie în urma vârfulor degetelor sale fine. Pielea mi se înfioară și sunt sigur că a observat că tremur și că n-o să las asta să mă deranjeze deloc când o am așa încolăcită pe mine. Sunt doar puțin mai înalt decât ea când se așază pe blat, și o privesc cum gâfâie și închide ochii, cu genele-i întunecate lipindu-i-se de obraji.

Îi duc mâna la bărbie, ridicându-i ușor capul până când ajunge să mă privească în ochi. Se apropie și mai mult. Îi simt răsuflarea în gură și o prind cu mâinile de coapse din instinct. Numai că n-ar trebui să se numească instinct, pentru că n-am mai atins-o pe femeia asta decât o dată. Totuși, nu-mi pot convinge trupul de contrariu. Trupul meu are voință proprie și nu sunt în stare să-l opresc.

Îmi șoptește numele, iar eu savurez felul în care limba ei pare să se fi înmuiat în miere. Îmi mut mâinile mai sus, până când ajung

acolo unde coapsele i se unesc cu fundul. În urma mâinilor mele rămân urme roșii care-i întinează pielea delicată. Respirația i se accelerează din nou când își privește coapsele, apoi se uită în ochii mei. Îi mângâi ușor obrazul cu barba mea și ea întoarce capul. Îi ating delicat gâtul cu buzele, sărutând-o de multe ori, plin de admirație și dorință.

Ea geme; picioarele i se strâng în jurul taliei mele, apoi se întinde și-mi prinde mâna. Își freacă trupul de al meu, iar eu îmi duc gura la urechea sa, leșinat de dorință. Dorința care mă învăluie și mă copleșește.

Îmi ia mâinile și le lipește de picioarele ei, apoi le apropie și mai tare de punctul de unire a coapselor sale și șiretul pantalonilor mei se freacă de acestea. Geme din nou și-și înfige unghiile în mâinile mele, iar eu sunt uluit. Femeia asta pe care aproape n-o cunosc mă face să i-o trag la rece pe blatul din bucătărie, cu Tessa acasă, la ea în dormitor, după ce Dakota s-a furișat de lângă mine dis-de-dimineată și, în ciuda tuturor acestor lucruri, mă simt total la mâna ei. De parcă aș inhala gaz ilariant, de parcă nu mai disting negrul de alb și nici atingerea inocente de avansurile sexuale. Sărutul e atât de puternic, încât mă poate zdrobi. Pare un înger întunecat prin ochii mei semi-închiși și, deși n-am fost niciodată o persoană religioasă, simt cum încep s-o venerez pe Nora.

N-ar trebui să fac asta și nici ea n-ar trebui s-o facă, dar vreau să continui, îmi doresc asta. Mi-o doresc, am nevoie s-o fac. Pe blat, pe masa de la bucătărie, chiar pe podea.

Simt cum se desprinde de mine când îi trec dinții peste ureche.

— Asta... e ceva..., găfâie ea. E rău pentru mine. Pentru amândoi.

Mă împinge cu mâna în piept și eu mă retrag.

— Doamne Dumnezeule!

Își duce degetele la piept și inspiră profund de câteva ori.

— Ești atât de rău pentru mine. Iar eu pentru tine sunt și mai rea.

Sare de pe blat și se trage de pantaloni cu disperare ca să-și ascundă trupul de ochii mei. Încerc să nu mă zgâiesc, știind că fiecare

clipă care trece îi aduce un plus de îndoială, completând lista motivelor pentru care prietenul ratat al Tessei nu e suficient de bun pentru ea. Încearcă să-mi spună ceva, iar eu mă holbez la ea, ca orice bărbat, în loc să ascult ce vrea să-mi transmită.

Doar că eu nu sunt așa. Încerc să rămân cu picioarele pe pământ și să pricep ce se întâmplă între noi. Mă bucur că nu sunt total aerian și sunt perfect capabil să mă uit din nou în ochii ei și să ascult lista motivelor pentru care nu ne-o tragem ca disperării de câte ori rămânem singuri în bucătărie.

— Bucătăria e de vină, adaug eu când ea enunță și cel de-al treilea motiv pentru care nu ne putem culca împreună.

Am ratat primele două motive pe care le-a adus în discuție pentru că eram unul din acei tipi care se zgâiesc la nesfârșit, categorie din care credeam că mă exclud. În apărarea mea, ea debita niște scuze în timp ce-și îndrepta sutienul. Era greu să nu te holbezi la sânii ei moi care-mpungeau ba într-o parte, ba în alta.

— Bucătăria ne tâmpește de cap, spun eu, apoi mă răsucesc și sparg două ouă în castron, pe care le amestec cu o lingură.

Dacă nu vrea s-o sărut, n-o s-o sărut. Felul în care trupul meu tânjește după ea poate fi ignorat.

Poate.

Sunt destul de sigur.

Nora mă privește, încântată de faptul că eu continui să pregătesc micul dejun. Mă întind și după cel de-al treilea ou. În timp ce ung tigaia cu ulei, ea se apropie și ia carafa cu lapte de pe blat. Toarnă cel puțin o jumătate de ceașcă în plus în castron și-mi deschide

sertarul cu tacâmuri. Scoate o furculiță și amestecă ouăle cu aceasta. Mișcările ei de furculiță sunt mai rapide decât ale mele cu lingura, iar eu mă retrag, înclinându-mă în fața talentelor ei culinare.

Ea îmi apreciază gestul și izbucnește în râs, deși ploaia de afară aproape că acoperă acest sunet. Aș vrea ca ploaia să se oprească, să-i pot auzi râsul drăgălaș.

Nora deschide capacul unuia dintre recipientele de plastic cu legume mărunțite. Adaugă niște ceapă în tigaie, apoi ardei și așteaptă să pună și ouăle. În vreme ce mă întrece fără efort în bucătărie, se sprijină de blat și mă privește fix.

— Tessa e prietena mea și dacă lucrurile o iau razna, chestia asta se poate strica.

— Asta era motivul numărul patru? Sau poate cinci?

— Avem prea multe bagaje amândoi, adaugă ea.

— Șapte, poate chiar opt, dacă ținem socoteala separat.

— Câte motive ai pe listă, *zece*? spun eu relaxat. Sau vrei să ieși la alergare cu mine ca să-ți poți epuiza motivele pentru care nu putem fi prieteni?

— N-am spus că nu putem fi prieteni. Vorbeam despre altceva, zice ea și gesticulează din mâini în fața sa.

Îmi imaginez cum ar fi să alerge lângă mine, prezentându-mi toate motivele, cuvânt cu cuvânt. Am și eu câteva; doar că nu sunt atât de nerăbdător ca ea să i le spun. Încă gesticulează. Mă hotărâsc să râd puțin de ea.

— Aerul? Adică nitrogen și oxigen...

Ea întinde mâna liberă, îmi acoperă gura și-mi aruncă o privire care-mi spune *taci naibii, ticălos adorabil* și care mă străpunge ca săgeata lui Cupidon.

Vai, bine că n-am spus-o cu voce tare.

— Mă refeream la giugiuleală. La mângâieri.

Îmi privește fix buzele, rămânând cu ochii pe ele.

— Nu pricep de ce mângâiatul animalelor e o problemă... încep eu, dar mâna ei îmi acoperă din nou gura.

— Nu putem face asta la nesfârșit, fără să pierdem controlul. Fosta ta iubită e colega mea de cameră, locuiește cu mine, știe unde dorm.

Zâmbește, iar eu mă gândesc că, de fapt, vorbește la modul serios.

— Eu mă gândeam că putem să ne ajutăm reciproc să uităm de trecut — Tessa mi-a povestit despre despărțirea voastră.

Ochii i se umplu de milă...

Iar eu nu suport când oamenilor le pare rău de mine.

Dar aprob.

— Înțeleg. Nu știam sigur ce crezi, ce simți și încercam să trec peste Dakota, îi explic.

Ea dă din cap.

— Mă bucur că asta făceai. Dar hai să fim doar prieteni. Fără atingeri, fără săruturi... vocea îi încetinește și privirea i se îndepărtează de mine — și în mod clar fără pipăială pe pulpe... Și fără ronțait de urechi, și fără limbi pe gât...

Își drege glasul și-și îndreaptă spatele. Mi-l dreg și eu și caut un prosop pe care să-mi șterg palmele transpirate.

Mă trezesc vrăjit de cuvintele ei și trimis înapoi în timp acum două minute, când eram posedat de unul dintre tipii din romanele de dragoste. Era la un geamăt distanță de a mă face să spun chestii de genul *Pun eu mâna pe tine*, cu o voce seducătoare.

Îmi vin în minte câteva titluri de comedii romantice.

— Următorul pas al acestei înțelegeri este să propui o relație de genul prieteni cu avantaje și apoi să ne certăm preț de vreo treizeci de secunde înainte să batem palma, îi spun. Peste o lună, unul dintre noi se va îndrăgosti și asta va însemna o problemă. Peste încă o lună, o să avem fie o relație perfectă, fie un dezastru total. Cale de mijloc nu există. Este un fapt incontestabil dovedit în filme.

Îmi place faptul că în preajma ei pot vorbi fără filtre. M-am făcut de râs în nenumărate ocazii, așa că ar trebui să fie obișnuită până acum. Nu avem trecut comun, nu are ce anume să aștepte de la mine.

Ea râde și dă din cap. Omleta i s-a rumenit de-acum, iar în bucătăria mea miroase senzațional. O așază pe farfurie și suflă în aburul ușor care se ridică din farfurie.

— De acord.

Nora își dă o șuviță rebelă după ureche.

— Putem evita cu ușurință toată harababura asta acum și putem fi prieteni. N-am timp de păruieli în restaurante, cu fete de douăzeci de ani care nici n-ar trebui să bea în public de la bun început.

Cumva, felul în care spune asta o face să pară mai matură, iar eu mă simt ca un copil pe care-l ceartă maică-sa.

— Eu îmi clădesc o carieră într-un oraș feroce și nu vreau s-o dau în bară din pricina unui puști drăguțel de la facultate.

Când folosește cuvântul *puști* îmi înjunghie orgoliul deja rănit. Am aproape 21 de ani și am mai multe lucruri în comun cu oamenii de vârsta părinților mei decât cu „puștii“ de facultate. Am fost oprit deja de două ori în campus de niște studenți care credeau că sunt profesor; am mutra asta matură. E adevărat — și mama o spune.

Ah. O folosesc pe mama drept standard — poate că *sunt*, de fapt, doar un puști. Asta mă doare un pic.

Nu m-aș fi gândit că Nora m-ar putea vedea altcumva decât un individ egal, dar aparent în ochii ei sunt doar un puștan de la facultate care o distrează.

— Prieteni, atunci.

Reușesc să-i zâmbesc, iar ea dă din cap. De acum înainte, voi fi doar prieten cu Nora și Dakota.

N-o să las lucrurile s-o ia razna.

Nicio șansă.

Au trecut două săptămâni de când nu mai știu nimic de Dakota. Nu m-a căutat nici măcar o dată de când a dispărut din patul meu în inima nopții și nici nu a răspuns la apelurile mele sau la cele două mesaje pe care i le-am trimis. Poate că am exagerat, insistând prea mult când era evident că nu avea chef să discute, dar vreau să mă asigur că e în regulă. Nu are nicio importanță de câte ori încerc să-mi reamintesc că asta nu mai e treaba mea, mintea mea nu mă ascultă. Sau poate că inima nu mă ascultă, sau poate amândouă. O cunosc pe Dakota suficient de bine ca să știu că atunci când are nevoie de spațiu va dispărea și nimeni nu poate schimba asta.

Partea bizară este că acum sunt eu cel față de care vrea să ia distanță. De când am stabilit că vom fi prieteni, am văzut-o pe Nora de două ori, dar am vorbit cu ea numai o dată. Prieteni fără sărutări. Prietenii nu se sărută și cu siguranță nici măcar nu se gândesc la sărutat.

La partea asta încă am de lucrat. N-a început să vină pe la noi mai rar; doar pleacă mai devreme, iar eu vin acasă mai târziu decât înainte. Am stat mai mult la muncă în ultima vreme ca s-o ajut pe

Posey să închidă. A preluat de curând atât de multe dintre turele lui Jane, încât am senzația că are nevoie de ajutor. Pare copleșită. Nu vreau să fiu prea insistent și să mă bag prea mult în viața ei, dar m-am priceput întotdeauna să-i citesc pe oameni. Am devenit oarecum prieteni în timpul numeroaselor noastre schimburi împreună, iar ea mi-a povestit din ce în ce mai multe din viața ei, în timp ce spălam vasele sau curățam cafeaua din fiecare cotlon de la Grind.

Îmi convin orele suplimentare și compania ei. Sunt singuratic și absorb discuțiile noastre ca un burete, de parcă detaliile vieții ei mă fac cumva mai implicat în lumea din jurul meu. Ea s-a născut și a crescut aici — e newyorkeză get-beget, ceva ce câteva milioane de oameni din acest oraș se chinuie să imite. Familia ei a trăit în Queens și, când ea a împlinit cincisprezece ani, mama ei a murit, iar Lila și Posey s-au mutat în Brooklyn cu bunica lor.

E plăcut să ai pe cineva cu care să vorbești despre lucruri la întâmplare. E plăcut să ascult amănunte despre viața altcuiva, păreri și gânduri când nu vreau să-mi bat capul cu ale mele.

Nu vreau să mă gândesc la Dakota și nu vreau să-mi fie dor de Nora. Sunt un om rău pentru că-mi plac două persoane?

Deși, sincer, nu știi dacă de Nora îmi place sau doar sunt atras de ea. Nu știi suficiente lucruri despre ea ca să-mi compar sentimentele pe care le am față de Nora...

Adică, față de *Dakota*.

Rahat, sunt amețit rău de tot.

Oare sunt prea dur cu mine însumi păstrând distanța față de amândouă? Pe Dakota am iubit-o ani întregi; o cunosc pe dinafară. E familia mea. Deține jumătate din inima mea.

Cu Nora e altă poveste; e alunecoasă, caldă și rece în același timp, irezistibil de sexy și dornică de flirt. Sunt și atras, și curios în privința ei, și trebuie să-mi reamintesc că am ucis o eventuală relație între noi înainte să aibă șansa de a înflori. Așa că n-are rost să suspin pentru că am pierdut ceva ce n-a fost al meu de la bun început.

Așa au trecut două săptămâni în care le-am evitat pe ambele tipe în chestiune: am stat în ture târzii la serviciu, m-am înscris în mai multe grupuri de studiu sau am stat acasă, uitându-mă la emisiuni culinare, cu Tessa. E obsedată de acestea în ultima vreme, iar emisiunile sunt un fond sonor bun când îmi fac temele. Le pot acorda un strop de atenție, dar nu-mi pasă de ele cât să mă absoarbă complet — și cred că Tessa face, de fapt, același lucru.

Într-o seară, în timpul emisiunii *Cupcake Wars*, telefonul îmi bâzâie pe canapeaua de piele, iar numele lui Hardin apare luminos pe ecran. Ochii Tessei urmăresc sunetul și se aprind la vederea numelui lui Hardin. Își îndreaptă din nou privirea spre ecran și se mușcă bosumflată de buza de jos.

E total nefericită și urăsc chestia asta. Hardin e la fel de nefericit și o merită, dar tot detest această situație. Nu știu ce fel de munți va trebui să mute Hardin ca să-i obțină iertarea, dar știu foarte bine că o să facă pe dracu-n patru și o să construiască propriul munte — un lanț întreg cu chipul ei sculptat în piatră — înainte de a accepta să-și trăiască viața fără ea.

Genul ăsta de disperare, de dorință, genul ăsta de iubire coplesitoare — eu n-am cunoscut-o niciodată.

Am iubit-o pe Dakota lent și profund... era — încă este — genul de iubire statornică. Aveam și noi complicațiile și certurile noastre, dar, în nouă din zece cazuri, eram eu și ea versus restul lumii. Eu scoteam sabia și armam tunul, gata să înfrunt orice inamic care trecea linia frontului. Cel mai des personajul negativ era tatăl ei, cel mai mare și mai nesuferit căpcăun dintre toți. Mi-am petrecut nenumărate seri salvându-mi prințesa din spatele zidurilor îngălbenite și al draperiilor uzate cu Cenușăreasa pe care le avea la geamurile casei. Mă cocoțam pe peretele murdar și scorojit de soare, deschideam fereastra acoperită de praf și o duceam la adăpostul fursecurilor cu ciocolată și al glasului blând al mamei mele.

O ducea rău la ea acasă și, când Carter a murit, nici măcar cele mai bune fursecuri, cele mai blânde glasuri și cele mai strânse

îmbrățișări n-o puteau consola pe Dakota. Împărțeam suferința și plăcerea, dar cu cât mă gândesc mai mult și o compar cu relațiile pe care le văd în jurul meu și cu cele despre care citesc în cărțile mele, cu atât îmi dau seama că în vremea în care Dakota și cu mine eram ca o familie, nu eram altceva decât niște copii.

Oare cineva e obligat să-și petreacă toată viața alături de persoana care-l ajută să crească? Sau persoana respectivă e doar o oprire de-a lungul drumului devenirii lor, iar rolul acesteia se va încheia înainte de următoarea oprire? Odinioară simțeam că Dakota însemna călătoria și destinația mea, dar acum încep să cred că n-am fost pentru ea decât o oprire de-a lungul drumului.

Oare știi eu, Landon Gibson, Participant Amator la Relații, despre ce mama naibii vorbesc aici?

Iau telefonul exact când intră căsuța vocală. Îl sun pe Hardin imediat, iar el răspunde la primul apel.

— Hei, spun eu, privind cum Tessa își trage pătura până la gât, de parcă ar vrea să se protejeze de ceva.

— Vreau să-mi rezerv biletele de avion. Pentru luna viitoare, zice el, suficient de tare ca Tessa să-l audă.

Și cu fiecare cuvânt pe care-l rostește Hardin, ea tremură vizibil.

Se ridică în picioare și se duce în camera ei, fără o vorbă. Șoptesc ca să nu mă audă:

— Nu știi dacă e o idee bună...

— De ce? mă întrerupe el. Ce se-ntâmplă, unde-i Tess?

— Tocmai s-a dus la ea în cameră. A început să tremure ca varga în clipa-n care ți-a auzit vocea.

E nasol s-o spun așa direct, știi, dar e adevărul adevărat. Hardin scoate un oftat care mă îndurerează.

— Dacă ar vrea să discute cu mine... urăsc porcăria asta, să-mi bag picioarele!

Oftez. Știi că urăște chestia asta. Și ea o urăște. Și eu o urăsc. Dar Hardin și-a făcut-o cu mâna lui, i-a făcut și ei rău, și nu e corect s-o împing în brațele lui dacă ea nu vrea să se ducă.

— Încearcă să-i pasezi telefonul, îmi cere el.

— Știi că nu pot face asta.

— Futu-i, omule!

Mi-l imaginez trecându-și degetele prin păr. Închide telefonul, iar eu nu-l sun din nou.

Aștept câteva minute și bat la ușa Tessei. Ea îmi deschide aproape imediat, iar eu fac un pas în spate pe hol. Mă uit la poza cu pisica tărcată și mă întreb din nou cum am reușit să trec cu vederea până acum fotografiile astea ciudate.

— Te simți bine? o întreb pe prietena mea.

Își privește picioarele, apoi ridică ochii la mine.

— Da.

— Ești o mincinoasă îngrozitoare, îi zic.

Ea intră la loc în cameră și lasă ușa deschisă, făcându-mi semn să intru. Se așază pe marginea patului, iar eu arunc o privire prin cameră. E imaculată ca de obicei și a mai decorat-o un pic de când am fost aici ultima dată. Televizorul ei nu mai e pe dulap; în locul lui a pus niște teancuri de cărți, aranjate după numele de familie al auto-ului. Îmi atrag atenția trei exemplare uzate ale romanului *Mândrie și prejudecată*.

Tessa se întinde pe spate în pat și se holbează în tavan.

— Chiar n-am nimic împotriva să vină-n vizită. E familia ta și n-o să-ți interzic să te vezi cu el.

— Și tu ești familia mea, îi reamintesc.

Mă așez pe cealaltă parte a patului, lângă tăblia albastră tapițată. Culoarea se asortează cu cea a perdelelor și nu văd nici măcar un fir de praf pe pervaz.

— Aștept și aștept și nu știu cum să mă opresc...

Are vocea plată, detașată.

— Ce anume aștepți?

— Aștept să nu-mi mai poată face niciun rău. Chiar și auzul vocii sale...

Fac o pauză ca s-o las să-și recapete suflul, apoi spun:

— O să mai dureze un timp, presupun.

Îmi doresc să-l fi urât și eu, ca să-i pot spune cât de îngrozitor e pentru ea, că-i e mai bine fără el, dar nu pot. Nu pot și n-o să mă prefac că nu sunt niște persoane mai bune când sunt împreună.

— Pot să-ți spun ceva?

Glasul Tessei e moale.

— Desigur.

Îmi sui picioarele în pat și sper să nu observe că mi-am pus șoselele murdare pe cuvertura ei albă.

— Tu cum ai trecut peste treaba cu Dakota? Mă simt ca naiba știind că și tu te-ai confruntat cu situația asta și eu nu te-am consolată aproape deloc. Eram atât de consumată de propriile probleme, încât n-am crezut niciodată că te-ai simțit așa cum mă simt eu acum. Îmi cer scuze că sunt o prietenă atât de nasoală.

Râd încetșor.

— Nu ești nasoală. Situația mea era foarte diferită de a voastră.

— Mă așteptam să spui asta. Știam c-o să-mi zici că nu sunt o prietenă nasoală.

Zâmbește și nici nu-mi amintesc când am văzut-o zâmbind ultima oară.

— Dar, serios, ai reușit să treci peste despărțirea de ea? Te mai roade când o vezi?

E o întrebare bună. Cum am trecut peste despărțirea de ea?

Nu știu cum să răspund la o astfel de întrebare. Nu vreau să recunosc, dar nu cred că m-am simțit vreodată atât de deprimat cum se simte Tessa acum. M-a durut când Dakota mi-a dat papucii, mai ales felul în care a făcut-o, dar nu m-am scufundat în propria nefericire. Am ținut capul sus, am încercat s-o sprijin cât am putut și mi-am continuat viața.

— A fost altceva. Dakota și cu mine de-abia ne mai văzuserăm în ultimii doi ani, așa că nu eram pe lângă ea așa cum erai tu mereu în preajma lui Hardin. N-am locuit niciodată împreună și cred că mă obișnuisem oricum cu singurătatea.

Tessa se rostogolește și-și sprijină bărbia în palmă.

— Te-ai simțit vreodată singur când erați împreună?

Dau din cap.

— Locuia în celălalt capăt al țării, nu mai știi?

Tessa aprobă.

— Ba da, dar tot n-ar fi trebuit să te simți singur.

Nu știu ce să spun. Mă simțeam singur, chiar și atunci când vorbeam cu Dakota în fiecare zi. Nu știu ce spune asta despre mine sau despre relația noastră.

— Acum te simți singur? întreabă Tessa, cu ochii ei cenușii ațintiți asupra mea.

— Da, îi răspund cu sinceritate.

Se rostogolește la loc pe spate și se uită din nou în tavan.

— Și eu.

Cursurile de azi mi s-au părut nesfârșite. Mă rog, așa mi s-au părut toată săptămâna. Nu m-am putut concentra după tot ce s-a întâmplat cu Dakota. Și apoi Hardin care a sunat să-mi spună că vine weekendul următor...

Weekendul următor...

Asta nu-mi oferă un răgaz suficient s-o obișnuiesc pe Tessa cu ideea că el va fi aici, în spațiul ei.

Când a sunat din nou în seara aceea, nu i-am mai răspuns. Era pentru prima oară de mult timp când Tessa și cu mine comunicam cu adevărat și eram prea ocupați cu propria singurătate. Era trist să stau acolo cu ea, dar și plăcut în același timp.

Și, minunea minunilor, în loc să mă sune de câteva ori la rând, Hardin mi-a lăsat un mesaj vocal. Uluitor, pe bune. Dar, dacă mă gândesc mai bine, mi-am amintit că Hardin susținea că trebuie să vină pentru că are o întâlnire în New York pe care „n-o poate rata”.

Cred că-și caută serviciu aici — ce alt motiv ar putea avea pentru o întâlnire importantă aici, la New York? Trebuie să fie un loc de muncă la mijloc...

Sau s-a săturat să stea departe de Tessa. Nu poate sta prea mult la distanță de ea; are nevoie de ea.

Când ajung la blocul meu, văd un camion zgomotos de transport care stă în mijlocul străzii. Magazinul de delicatese de la parter primește livrări la toate orele nopții. Vocile și zgomotul greoi al ușilor care se închid și se deschid, apoi se închid din nou mă scoteau din minți la început pentru că eram obișnuit cu liniștea din suburbiile statului Washington, în castelul familiei Scott, din vârful colinei. Încă îmi amintesc cât de mare mi se părea casa aceea când m-am dat jos din furgoneta mamei. Aleseserăm să călătorim în cel mai ieftin mod, cu mașina de-a lungul țării, în ciuda numeroaselor încercări ale lui Ken de a ne cumpăra bilete de avion și de a angaja o firmă de transport pentru lucrurile noastre. Privind în urmă, cred că mama era prea mândră ca să-l lase să creadă că-l vrea lângă ea și din alte motive în afară de dragoste.

Îmi amintesc prima oară când i-am auzit râsul în fața lui. Era un fel nou de râs — care i-a schimbat chipul și glasul. Colțurile ochilor i s-au ridicat și bucuria părea să-i vină din interior, umplând camera cu lumină și aer curat. Simțeam că e o versiune diferită, mai fericită, a mamei pe care o cunoșteam și o iubeam.

Desigur, când vorbesc acum cu ea, spune mereu că e îngrijorată din cauza mea. Cum ar fi: somnul meu de când m-am mutat la New York. Mă tot întreabă când o să-mi găsesc un doctor care să mă consulte, dar eu nu sunt pregătit pentru multe fațete ale existenței într-un oraș nou. Să merg la medic și să-mi iau carnetul de conducere sunt lucruri care mai pot aștepta. În plus, nu vreau să conduc în orașul ăsta și, în ceea ce mă privește, problema reală pe care o am chiar acum sunt camioanele de gunoi de la 3 dimineața.

Așa că în loc de o vizită la medic mi-am cumpărat aparatul de zgomot alb. M-a ajutat enorm. Tessei îi place gălăgia, dar ea a spus că a crescut lângă șinele de tren și îi era dor de zgomotul făcut noaptea de trenuri. În ultima vreme, amândoi dăm senzația că ne e dor de ceva care ne amintește de acasă. Impresia mea e că în New York casa

e cu adevărat fortăreața ta personală sau cel puțin o grotă pe care o poți controla. Se pare că, și pentru Tessa, și pentru mine, senzația de control asupra sunetelor pe care le auzim ne ajută să simțim că putem controla orice, doar că în sensuri diferite.

Înăuntru, coridoarele clădirii mele sunt goale și mute. Când ies din lift pe holul etajului meu, miroase a zahăr și condimente. Probabil că Nora e aici, iar ea cu Tessa fac ceva dulce și plin de făină în bucătărie.

Se aude muzică; vocea răsunătoare a unei fete supărate, care vorbește în numele tineretului dezorientat care reprezintă New Americana¹⁰, umple apartamentul când deschid ușa. Îmi scot pantofii și-i las la intrare. Când intru în bucătărie, pun sticla cu lapte pe care am cumpărat-o pe blat, lângă Tessa, dar Nora e prima care-mi mulțumește.

— Pentru nimic, îi răspund, scoțându-mi jacheta.

Trebuie să fac ceva pentru Ellen de ziua ei de naștere. Părea demoralizată de tot azi, când am întrebat-o despre ziua importantă de săptămâna asta.

— Eram chiar lângă magazin când mi-a dat Tessa mesaj, adaug eu.

Nora încă-mi zâmbeste.

Doamne, e chiar mai frumoasă decât țineam eu minte și n-a trecut decât o săptămână de când am văzut-o ultima oară.

Nora ia laptele și se duce către frigider.

— Ai ratat cel mai mare eșec culinar. Tessa a pus frișcă în loc de smântână la rețeta de fursecuri.

— Parcă am stabilit că trebuia să rămână secret, protestează Tessa în joacă.

Se uită la mine.

— S-a înmuiat coca.

— Da. Și biscuiții s-au ars, aruncă Nora peste umăr.

¹⁰ New Americana, melodie a artistei Halsey. (N.tr.)

Îmi place că pare că se simte în largul ei aici. Îmi place că se plimbă în voie prin bucătărie, cu spatele drept și râzând relaxată, cu buzele ei pline. Deschide frigiderul și pune laptele înăuntru. Mă uit în altă parte când se apleacă să ia o carafă plină cu apă rece de pe raftul de jos. Încerc să nu mă gândesc prea mult la pantalonii ei albi și strâmți. Nu sunt chiar pantaloni de trening, dar nici de yoga. Nu-mi pasă ce sunt de fapt: fundul ei arată incredibil în materialul mulat, accentuându-i forma de pepene.

Poartă o bluză cu mânecă lungă, ca de baseball, cu brațele și trunchiul colorate diferit. Mânecele bleumarin îi sunt suflecate până la cot. Părul des și castaniu îi este prins într-o coadă în creștetul capului, iar șosetele îi sunt imprimare cu desene în formă de șuncu-liță și ouă. I se vede pielea de pe abdomen, dar refuz să mă uit, știind că n-o să mă mai pot opri.

Nora se duce înspre aragaz și scoate o tavă de biscuiți sau poate de fursecuri? Probabil, fursecuri. Nu prea-mi pasă ce sunt; Grind vinde numai fursecuri incredibil de sănătoase, care au gust de cereale și ulei de măsline, coapte în ovăz. Nu mă dau în vânt după ele.

Talentele culinare avansate ale mamei mi-au răpit cheful de a mai mânca prăjiturile sau torturile făcute de altcineva. Casa noastră era mereu plină de dulciuri, probabil de aceea am fost un puști dolofan. Trebuie să mă chinui mai mult decât alții să nu mă îngraș când mănânc dulciuri. Mi-a luat multă vreme până mi-am dat seama, dar mă bucur că am făcut-o. Îmi amintesc cât de bine m-am simțit când nemernicii de la mine din liceu n-au mai avut motiv să-și bată joc de greutatea mea — nu că n-ar fi putut găsi alt motiv să mă trateze ca pe un gunoi. Mă simțeam mai ușor, și fizic, și psihic, și am început să prind o încredere în mine pe care nu o avusesem niciodată.

Tessa și Nora au stat în bucătărie în fiecare zi săptămâna aceasta, dar eu m-am ascuns în camera mea, încercând să-mi fac temele și prăbușindu-mă direct după muncă. Chiar și în vis aud vocile clienților nemulțumiți care se holbează la meniul scris pe o tablă de pe perete.

— *Ăă, aveți ceva gen Frappuccinos aici? Ca la Starbucks?*

— *De ce n-aveți lapte de caju?*

— *Care e diferența dintre cappuccino și latte?*

În seara asta am lucrat doar trei ore, dar săptămâna asta m-a surmenat. Așa obosit cum sunt, totuși nu cred că vreau să mă refugiez în camera mea. Vreau să vorbesc cu Tessa, chiar și cu Nora. Nu-mi place cum mi se strânge inima când mă privește, cum se uită mereu direct în ochii mei. Aleg să fiu sociabil în seara asta. Mă bucur să am de-a face cu oameni, chiar dacă nu sunt decât doi.

Nora scoate fursecuri din tigaia încinsă și o așază pe un suport de răcit. Miros a afine. Mă așez la măsuța de trei persoane și o privesc pe Nora care se mișcă prin încăpere. Ia o pungă de plastic plină cu o substanță galbenă și lipicioasă și o strânge de capăt, formând un triunghi cremos de glazură. Pune un mic vârful de metal la capătul ascuțit și stoarce glazura pe fiecare fursec în parte.

Nora zice că glazura face fursecurile mai bune sau ceva de genul ăsta, dar eu mă concentrez să nu mă holbez prea mult la fundul ei ca să nu fiu acuzat că-i acord atenție. În același timp mă întreb dacă ar trebui sau nu să stau aici cu ele, de fapt. Nu vreau să le încurc.

— *Cum a fost la muncă? întrebă Tessa.*

Își înfige degetul în bolul cu compoziție groasă, plin de bucățele albastrii. Poate afine? Întredeschide buzele și-și vâără degetul în gură. Eu mă uit la Nora, care-și suflecă din nou mânecile. Ceea ce mă face să observ cum arată materialul de la marginea tricoului. Arată de parcă ar fi fost tăiat cu foarfeca pentru a-i da la iveală zece centimetri de abdomen.

De obicei, așa ceva nu m-ar deranja. Nici măcar un pic. Nu știu pe cine ar putea deranja, cu condiția să nu fie chinuit de ispita care e Nora și de gândul că nimic bun nu poate ieși din asta.

Are pielea cu câteva tonuri mai închisă decât a mea și nu-mi dau seama de originile ei dintr-o simplă privire. Știu totuși că e o combinație de frumusețe și unicitate. Nu știu exact ce fel de trăsături are, dar forma migdalată a ochilor e izbitoare, la fel sprâncenele ei închise

la culoare și genele ei dese, care-i umbresc pomeții înalți. Tricoul pe care-l poartă îi stă perfect, ca toate ținutele trendy în care am văzut-o îmbrăcată. Are șoldurile pline, și felul în care pantalonii de bumbac i se mulează pe fund îmi atrage atenția ca un magnet.

Am mai spus asta?

Îmi iau un răgaz de câteva secunde ca s-o privesc cu adevărat. N-o să-mi strice să mă zgâiesc preț de o clipă sau două... nu-i așa?

Ea nu-și dă seama că o privesc, că tânjesc să-mi trec degetele peste pielea goală a spinării sale. Gândurile mă poartă într-o lume în care Nora stă întinsă lângă mine, iar eu îmi plimb degetele peste pielea ei bronzată. Mi-ar plăcea la nebunie s-o văd când iese proaspătă de sub duș. Ar avea părul ud, ondulat la capete, și pielea jilavă. Ar avea genele și mai întunecate decât de obicei atunci când clipește...

— Așa-i de rău, ha? întreabă Nora.

Scutur din cap. Eram atât de pierdut în propriile gânduri, încât nu i-am răspuns Tessei la întrebarea despre serviciu. Îi zic că a fost ca de obicei, aglomerat și haotic. Primele săptămâni de facultate sunt o perioadă ocupată pentru cafenele, chiar și peste pod, în Brooklyn.

Nu le plictisesc cu detalii despre furtunul de la chiuvetă care s-a stricat, stropindu-l pe Aiden din cap până-n picioare. Nu pot spune că n-am râs când el nu se uita — era atât de ofțicat că i s-a stricat freza. Era cu atât mai caraghios cu cât el se jucase de la bun început cu furtunul, pretinzând că știe cum să repare spărtura.

Draco... luat din nou prin surprindere.

Tessa îmi spune că și-a aranjat să lucreze în următoarele două weekenduri și știu că, dacă pomenește de programul de muncă, vrea de fapt să afle când vine Hardin, ca să se poată ține departe de el. Ar trebui să-i spun că vine weekendul viitor și chiar vreau să fac asta, dar o să aștept să plece Nora, pentru ca Tessa să aibă timp să se obișnuiască de una singură cu ideea și să-și dea seama cum trebuie să se pregătească.

Am văzut cum lumina din ochii Tessei dispare cu fiecare zi petrecută în New York, singură, auzind cum Hardin înflorește sub

influența noului său grup de prieteni și consilierea terapeutului său. Chiar cred că devine o persoană mai bună și că această despărțire îi este necesară, chiar dacă lui nu-i convine asta.

Dacă ăștia doi n-or să sfârșească soț și soție, cu o turmă de copii lăptoși și încăpățânați, o să-mi pierd toată credința în iubire.

Urăsc cuvântul *terapeut*. Aducă un stigmat cuiva care-și petrece viața încercând să-i vindece pe alții.

Cumva nu se cade să vorbești despre terapeutul tău lângă frigiderul de apă de la serviciu, dar bârfa despre viețile colegilor e perfect acceptabilă. Uneori prioritățile oamenilor sunt date peste cap bine de tot.

— Ai vreo veste de la mama ta? mă întreabă Tessa.

Nora se plimbă netulburată prin bucătărie. Spală suporturile de răcit și udă un burete ca să șteargă blaturile. În acest timp, eu îi explic Tessei că surioara mea joacă fotbal în burta mamei.

— Poate să jure că micuța Abby va fi prima aleasă la superselecția de jucătoare din MLS¹¹, le spun eu.

Mama spune că o doare corpul toată noaptea, făcând loc bebelușului care crește înăuntru. Nu se plânge totuși — e vrăjită și fascinată de schimbările prin care trece trupul ei la vârsta aceasta și se bucură enorm de sarcina aceasta sănătoasă, dar neprogramată.

— M-ai pierdut la super-nu-știu-ce din MLD, ciripește Nora, strâmbând din buze amuzată.

Ușor amuzată. În ochii ei am citit mereu o nuanță de plictiseală, de parcă viața ei anterioară era mult mai palpitantă.

— Vorbeam despre fotbal. Nu te uiți la niciun sport? întreb eu.

Știu că Tessa nu se uită. Nora scutură din cap.

— Nu. Mai degrabă mi-aș scoate ochii și i-aș hali cu ketchup.

Râd la replica ei foarte detaliată și extrem de morbidă.

— Bine atunci.

Mă întind după un fursec pe care l-a umplut deja cu glazură, iar ea mă prinde de mână înainte să-l iau.

¹¹ Major League Soccer — liga profesionistă de fotbal din Statele Unite și Canada. (N.tr.)

— Trebuie să lași glazura să se răcească, explică ea, cu mâna încă pe mâna mea.

— Vreo trei minute, adaugă Tessa.

Mâna Norei e atât de caldă.

De ce nu-mi dai drumul?

Și de ce nu-mi doresc să-mi dea drumul?

Trebuia să las deoparte orice fel de atracție față de ea. Trebuia să mă obișnuiesc cu locul meu din zona neutră a prieteniei. Pare illogic să-mi tot pun întrebări stupide, de ce simt aia, de ce simt ailaltă, dar încerc să câștig mai multă încredere în mine, iar întrebările par o cale inteligentă de a face asta.

Trebuie să-mi amintesc în mod constant să rămân prietenul ei. E greu să fac asta când ea stă aici, uitându-se la mine în felul acesta, atingându-mă în felul acesta, purtând hainele astea.

Mă uit la mâinile noastre înlănțuite, ale ei mai închise la culoare decât ale mele și, când o privesc în ochi, își amintește că n-ar trebui să mă țină așa de mână; prietenii nu se țin de mână.

Tesei îi sună telefonul și Nora sare în sus. Obrajii i se aprind și vreau s-o ating din nou, dar nu pot.

— E șeful meu. Trebuie să răspund, spune Tessa.

Face pauză un moment și ne privește pe amândoi, întrebându-ne în tăcere dacă suntem OK dacă rămânem singuri. Nora îi zâmbește ușor, transmițând ce gura ei — sau a mea — nu poate rosti.

Cu fiecare paș pe care Tessa îl face pe hol, atmosfera dintre noi devine din ce în ce mai tensionată. Nora își face de lucru luând o tigaie de pe blat și aruncând-o în chiuvetă. Dă drumul la apă, ia recipientul cu detergent de spălat vasele și începe să frece. Nu știu dacă ar trebui să stau aici ca un ciudat în timp ce ea spală tigaia sau ar trebui pur și simplu să mă duc în camera mea și să-mi petrec acolo seara singur, din nou.

Îmi scot telefonul și citesc ultimele câteva mesaje pe care le-am primit. Am unul de la Posey, o glumă cu specialiștii în cafele. Mă cutremură un hohot de râs și Nora se întoarce puțin spre mine. Pare

să se oprească înainte de a se răsuci complet. Ia sticla de detergent și o stoarce din nou. Mici balonașe furioase plutesc în jurul ei și atunci remarcă că freacă aceeași tigaie.

Fac în tăcere un pas spre ea și mă uit în chiuvetă. Tigaia e curată, n-are resturi de prăjitură pe ea, suprafața strălucește, deși are un strat gros și complet nenecesar de spumă. Mâinile ei muncesc la tigaia deja curățată și mai fac un pas spre ea. Mă împiedic de un picior al scaunelor de lemn, iar ea sare când aude zgomotul.

— Deci ce-ai mai făcut? Ceva noutăți? întreb eu, de parcă n-aș mai fi vorbit cu ea niciodată și de parcă nu m-aș fi împiedicat de niciun scaun.

Umerii Norei se ridică, cu o răsuflare profundă, și fata scutură din cap, iar coada ei castanie se leagănă înainte și înapoi.

— Nu chiar, e tot ce spune ea și începe să frece din nou tigaia.

În cele din urmă, o clătește și o lasă la uscat pe suportul de lângă chiuvetă.

Unde e Tessa? Aș dori să se întoarcă și să spulbere stânjeneala din bucătăria asta.

— Cum merge treaba? Încă îți place acolo?

Pur și simplu, nu pot să tac dracului din gură. Nora își ridică din nou umerii și mi se pare că o aud zicând:

— E-n regulă.

— Ești supărată pe mine sau ceva de genul ăsta? mă trezesc spunând.

Supărată pe mine? Am cinci ani, ca atunci când îl întrebam pe Carter dacă s-a supărat că mama a trecut din greșeală cu mașina peste jucăria lui de pe alee?

Înainte să mă poticnesc mai departe și să fac lucrurile dintre noi și mai jenante, Nora se întoarce cu fața la mine. Vena de la gât pare să-i pulseze, pieptul i se ridică și-i coboară într-o zvâcnire lentă. Pieptul meu a luat foc, o senzație ciudată care nu are ce căuta acolo, în niciun caz din cauza unei străine.

— Supărată pe tine? Pentru ce?

I se citește sinceritatea în priviri când îmi vorbește; are buzele bosumflate și așteaptă un răspuns care e cumva mai greu de dat decât ar trebui să fie. Mă masez pe ceafă, gândind, gândind, gândind, mereu gândind.

— Pentru tot? Pentru faza cu Dakota, sărutul...

Când Nora deschide gura ca să spună ceva, mă opresc în mijlocul frazei ca să-i dau voie să vorbească. Ea-și sprijină cotul de blat și-și ațintește ochii asupra mea. Se uită fix și, în acest moment, îmi doresc s-o cunosc suficient de bine ca să știu ce anume gândește, ce anume simte. N-o pot citi, indiferent cât de mult mi-aș dori.

De obicei, mă pricep să-i citesc pe oameni și să le deslușesc comportamentul. De obicei, îmi dau seama când cineva simte ceva, chiar dacă încearcă din răputeri să se ascundă. Mutarea rapidă a privirii spre cealaltă parte a camerei sau schimbarea subtilă a greutateii de pe un picior pe altul... sunt un milion de feluri de a citi pe cineva.

— Nu sunt deloc supărată pe tine. A fost un pic de aiureală, da, zice ea, și ceva din felul în care vocea i se pierde pe finalul replicii mă neliniștește.

Nu voiam nimic mai mult decât să aflu o mică parte din detaliile pe care le ține ascunse. Toată ființa ei îmi evocă un soi de secret, un mister important al vieții, dificil de dezlegat, dar care te chinuie cu perspectiva unei soluții.

— Landon, motivul pentru care...

Dar se întrerupe când pe gresie se aude scârțâitul unor teniși. Mă întorc. Încălțările albe care ating podeaua aparțin unor picioare îmbrăcate în colanți. Trupul e unul subțire și acoperit cu un tutu sclipitor și un body negru.

Dakota o cercetează pe Nora din priviri, la câțiva centimetri distanță de mine, și pare să se transforme în ceva mai mare, în ceva mai întunecat și mai puternic. Își îndreaptă umerii și-și umflă pieptul, cerând atenție.

— Dakota...

Fac un pas, apropiindu-mă de ea și îndepărtându-mă de Nora.

— Deci aici ai venit? spune ea.

Sunt derutat preț de o clipă înainte de a-mi da seama că nu cu mine vorbește. Ci cu Nora.

Nora se uită în ochii mei.

— Nu, eram aici cu Tessa...

Dakota o întrerupe în mijlocul frazei.

— Ți-am spus să dispari, nu să vii în fugă la el.

Sunt atât de derutat de ceea ce se întâmplă. Vocea Dakotei se înalță ca un val furios, gata să-mi înghită micul apartament din Brooklyn.

— Ți-am spui să stai departe de el, zice Dakota. Nu e de nasul tău. Am stabilit.

Ochii Dakotei se îngustează, iar ai Norei se cască largi; încă pare șocată s-o vadă pe Dakota în bucătărie.

— Mai bine plec.

Nora ia cârpa de vase de pe blat ca să-și șteargă mâinile. Se mișcă foarte repede, iar Dakota și cu mine rămânem muți în timp ce ea pleacă din bucătărie fără să se uite la niciunul dintre noi. Ușa de la intrare se deschide și se închide în mai puțin de douăzeci de secunde. Nora a plecat fără să-și ia măcar la revedere de la Tessa.

E atât de rapidă, iar eu sunt atât de șocat, încât n-am nicio șansă să mă țin după ea.

Mă întreb în treacăt ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi făcut asta și cum ar fi reacționat Dakota.

Dakota stă în picioare în bucătărie, privindu-mă încruntată și furioasă. Are părul liber și cărlionții sălbatici îi acoperă umerii. Își jupoaie unghiile și nu-mi place deloc cum se poartă, de parcă am fi în liceu.

Nu în liceu, mai degrabă în școala generală. Iar tutu-ul pe care-l poartă n-o ajută deloc să arate ca un adult.

— Ce-a fost asta? Ce se-ntâmplă cu tine? o întreb.

În fine, a ieșit mai mult ca o rugămintă, dar am nevoie de niște răspunsuri. Nimic din toată povestea asta nu are sens.

Și desigur că ea devine imediat defensivă, privindu-mă de parcă eu sunt cel care se poartă ca un copil gelos. Dakota nu spune nimic, doar mă fixează, și dintr-odată privirea i se domolește. Își țuguie buzele și se sprijină relaxată de blatul de gătit ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Sunt însă hotărât să n-o las să scape cu una, cu două.

— De ce-ai alungat-o pe prietena Tessei din casa noastră?

Dakota nu se uită la mine. Își folosește tăcerea ca să câștige timp și să fie atentă la ce spune. În cele din urmă, după câteva clipe, oftează și începe să vorbească.

— Pentru mine nu e doar prietena Tessei, Landon. E colega mea de cameră și nu vreau să se învârtă-n jurul tău. Nu e bună pentru tine. Și n-o s-o las să se agațe de tine.

Face o scurtă pauză, apoi adaugă:

— Refuz să las să se-ntâmples așa ceva.

Nu știu ce e mai rău: tonul ei sau gelozia și posesivitatea care-i dublează cuvintele, dar pielea mi se înfioară și adrenalina mi se adună în capul pieptului.

— OK, mai întâi, nu aveam nici cea mai vagă idee că erați colege de cameră — încă încerc să asimilez informația asta. Apoi nu ai tu dreptul să decizi ce e bine pentru mine, Dakota, spun eu.

Ea se albește la față de parcă aș fi pocnit-o.

— Deci chiar *îți place* de ea! se răstește ea, strâmbându-și gura.

Mă înfurie din ce în ce mai mult și simt cum tensiunea dintre noi crește cu fiecare mișcare în sus și în jos a pieptului ei.

— Nu. În fine, nu știu ce simt față de ea, sincer vorbind.

Am răspuns de parcă aș vrea să ocolesc adevărul, dar, sincer, *nu știu*.

Am fost întotdeauna sincer cu Dakota, în afară de acele momente rare când e mai bine ca adevărul să rămână nerostit.

Ceea ce știu e că Dakota n-are dreptul de a decide cine „se agață“ de mine și cine nu.

Dakota străbate bucătăria, venind înspre mine, iar tutu-ul strălucitor i se leagănă la fiecare pas.

— Atunci încearcă să-ți dai seama mai repede, pentru că nu vreau să fii confuz în privința sentimentelor pe care le ai față de mine.

Își dă ochii peste cap. Recunosc acest ton, prudența din el.

— Termină! Fii om, îi spun.

Știe exact ce vreau să spun.

Dakota se pricepe să-și supprime emoțiile și să se detașeze complet de pericolul de a suferi și, de-a lungul anilor, eu i-am reamintit să păstreze sentimentele la locul lor și să lase garda jos. Dar numai când e sigur să facă asta... Întotdeauna mi-am dorit să fie în siguranță.

Ea oftează, învinsă.

— M-am gândit mult la tine în ultima vreme.

— Ce-i cu mine? o întreb.

Dakota înghite în sec și se mușcă de buza de jos.

— Doar că te iubesc, Landon.

Rostește aceste cuvinte atât de lejer, de parcă ele n-ar dezlănțui ceva în mine, un nod legat atât de strâns, blocat sub coastele mele, așteptând-o pe ea să-l dezlege, să alunge durerea.

N-am mai auzit aceste cuvinte din gura ei dinainte de a mă muta la New York. Aceste două cuvinte erau ceva natural pentru auzul meu, ca propriul nume... dar nu și în ultima vreme.

Acum mă afectează, zguduind progresul pe care l-am făcut revenindu-mi din suferința și singurătatea care m-au copleșit când ea m-a părăsit.

Aceste două cuvinte amenință să dărâme deja fragila fortăreață pe care m-am străduit s-o construiesc de când a decis că nu mă mai vrea.

Aceste două cuvinte înseamnă pentru mine mai mult decât își poate da ea seama și simt cum inima o să-mi iasă furioasă din piept din clipă-n clipă.

Nu mă așteptam la o declarație de dragoste. Mă așteptam să-mi arunce vorbe pline de mânie, nu asta.

Nici nu știu ce m-ar fi durut mai rău, ca să fiu cinstit.

— Serios, Landon.

Vocea Dakotei sparge tăcerea și eu închid ochii.

— Te iubesc de când îmi aduc aminte și-mi pare rău că-ți tot provoc necazuri. Te-am făcut să suferi, știu, și-mi pare atât de rău...

Vocea îi tremură spre final și are ochii plini de lacrimi. Acum stă mai aproape, atât de aproape încât îi aud respirația.

— Am fost egoistă, încă sunt, și oricât de încâlcit sună asta, nu pot suporta să te văd cu altcineva. Nu sunt pregătită să te împart. Îmi amintesc prima oară când te-am văzut...

Deschid ochii și încerc să-mi recapăt suflul.

Ar trebui să n-o las să scoată la suprafață amintiri vechi, dar nu pot face asta. Vreau s-o aud depănându-le.

Am nevoie să le aud.

— Te plimbai cu bicicleta în sus și-n jos pe stradă. Te vedeam de la fereastra camerei mele. Carter tocmai ajunsese acasă din nu știu ce tabără și unul dintre părinți îl sunase pe tata cu o bârfă, ceva despre Carter care-ncercase să sărute un alt băiat.

Inima mi se oprește, cuvintele ei mă dor. Ea nu vorbește nicio dată despre Carter, nu așa de detaliat, nu în ultima vreme.

— Tata a venit val-vârtej pe hol, cu cureaua în mână.

Tremură când își aduce aminte. Și eu fac la fel.

— Totul era atât de zgomotos! Îmi amintesc că mă gândeam c-o să se prăbușească toată casa dacă nu se oprește.

Dakota se uită prin mine. Nu mai e la New York, ci s-a întors la Saginaw. Iar eu sunt acolo cu ea.

— Te plimbai pe stradă cu bicicleta și mama ta era acolo cu tine, făcând poze... poate chiar filmulețe, iar când Carter a-nceput să urle la fiecare lovitură de curea, eu v-am privit pe voi, pe tine și pe mama ta. Ea a căzut nu știu cum, s-a împiedicat sau ceva de genul ăsta, iar tu ai alergat spre ea de parcă tu erai părintele și ea copilul. Îmi amintesc că-mi doream să fiu puternică, așa ca tine, și să-l ajut pe Carter. Dar știam că nu pot.

Buza începe să-i tremure, iar eu simt o durere-n piept, o suferință care mă străbate ca o stea arzătoare.

— Știi cum era. Știi cât de rău era când încercam să-l ajut.

Știam. Am fost martor la câteva dintre abuzurile tatălui ei față de Carter. Mama a chemat poliția de două ori înainte de a-și da seama că sistemul era defect, atât de defect și mult mai complicat decât și-ar fi putut imagina vreodată doi puștani.

Îmi mișc picioarele și mă apropiu de Dakota fără permisiunea minții mele. Își ridică mâna mică, iar eu mă opresc în loc.

— Ascultă doar, nu încerca să repari nimic, mă roagă ea.

Fac tot ce pot ca să-i satisfac dorințele. Mă zgâiesc la cifrele verzi de pe aragaz și-mi duc mâinile la spate. E aproape ora nouă, ziua de

azi a zburat fără să-mi dau seama. Mă concentrez în continuare la cifre, iar ea vorbește mai departe.

— Îmi amintesc prima oară când ai stat de vorbă cu mine, prima oară când mi-ai spus că mă iubești. Tu îți amintești prima oară când mi-ai spus că mă iubești?

Sigur că-mi amintesc... cum aș putea uita acea zi?

Dakota fugise; Carter mi-a spus că lipsea de câteva ore. Tatăl ei, beat și aparent neimpresionat că fiica lui de cincisprezece ani era de negăsit, stătea pe scaunul lui pliant împuțit, cu o cutie de bere rece în mână. Avea ditamai burtoiu — toată tăria și berea trebuiau să se ducă și ele undeva. Nu se bărbierise de săptămâni întregi, firele de barbă erau de nestăvilit, crescute des și aspru pe porțiuni din fața sa.

Nu puteam obține niciun răspuns de la el, nu-l puteam face să-și ia ochii de la ecranul nenorocitului de televizor. Îmi aduc aminte că se uita la *CSI* și micul living era plin de fum și de gunoaie. Cutiile goale de bere acopereau masa și revistele necitite se îngrămădeau în teancuri pe podea.

— Unde e? l-am întrebat pentru a cincea oară.

Am vorbit atât de tare, încât eram speriat că va reacționa și mă va pocni, așa cum făcea cu fiul lui.

Totuși n-a făcut-o; doar stătea acolo leneș, holbându-se la ecran, și am renunțat repede, știind că e prea beat ca să-mi fie de vreun ajutor.

S-a mișcat și eu m-am dat puțin înapoi, dar mi-am alungat teama când am văzut că se întinde după pachetul de țigări Basic. Când a luat scrumiera, mucerile de țigară și cenușa s-au risipit pe covorul maroniu. N-a părut să observe, așa cum n-a observat nici că stăteam acolo, întrebând unde era fiica lui.

M-am suit pe bicicletă și am dat o tură prin cartier, oprindu-i pe toți trecătorii. Am început să mă panichez după ce Buddy, unul dintre bețivani care locuiau lângă pădure, mi-a spus că a văzut-o alergând într-acolo. Noi numeam locul acela plin de copaci și gunoaie Peticul și era locuit de oameni cu existențe pustii. Drogurile și alcoolul erau tot ce aveau și întinau pădurea cu ele.

Peticul nu era un loc sigur, și nici ea nu era în siguranță acolo. Mi-am lăsat bicicleta lângă niște vlăstari și am fugit în întuneric ca și cum viața mea depindea de asta. Într-un fel, chiar așa era.

Am ignorat vocile bețivilor și durerea musculară și am fugit spre centru. Peticul nu era foarte întins. Îl puteai străbate în fugă dintr-un capăt în celălalt în vreo cinci minute. Am găsit-o pe Dakota aproape de mijlocul aceluși loc, singură, nevătămată, cu spatele lipit de un copac.

Când am găsit-o, plămâni mă ardeau și de-abia mai puteam respira, dar ea era în siguranță și numai asta conta. Stătea cu picioarele încrucișate pe jos în pădure, în mijlocul noroiului, crengilor și frunzelor, și în clipa în care am dat cu ochii de ea am simțit cea mai mare ușurare din viața mea.

A ridicat privirea la mine și m-a văzut stând în fața ei, cu mâinile pe genunchi, încercând să-mi recapăt suflul.

— Landon?

Părea derutată.

— Ce cauți aici?

— Încercam să dau de tine! De ce ești aici? Știi bine cum e locul ăsta!

Țipam, ceea ce a făcut-o să se uite în jurul ei, cu ochii ei întunecați. O pătură atârna peste crengile rupte, sfâșiată și murdară, folosită pe post de cort improvizat. Sticlele de bere zăceau împrăștiate peste tot; plouase de curând și pământul nu se uscaser în unele locuri, rămânând plin de gunoi ud și băltoace noroioase. M-am îndreptat și i-am întins mâna.

— N-ar trebui să mai vii niciodată aici. Nu-i un loc sigur.

Părea că e în transă. Mi-a ignorat mâna întinsă și a spus:

— Aș putea să-l ucid. Știi? Aș fi achitată, cred.

Inima mi se oprește în piept și mă sprijin de copac, încolăcindu-mi degetele printre ale ei.

— M-am uitat la o grămadă de emisiuni cu crime și cum el bea și face mereu probleme... pot scăpa de acuzații. Aș putea lua banii

de pe casă și aș putea pleca din orașul ăsta de rahat. Eu, tu, Carter. Putem pleca, Landon. Putem.

Vocea ei era plină de o grabă dureroasă și mă omora să văd că se gândea oarecum serios la acest plan.

— Nimeni nu i-ar duce lipsa...

O parte din mine și-ar fi dorit să fie de acord cu asta, să-i alin durerea, chiar și pentru câteva momente, dar știam că dacă fac asta adevărul ne-ar fi ajuns din urmă pe amândoi mai devreme sau mai târziu și viața ne-ar fi fost mai grea decât era deja. M-am hotărât să-i abat atenția spunându-i direct că n-o să omoare pe nimeni. Dar trebuia să plece de-aici, fără doar și poate.

— Unde-ai vrea să mergem? am întrebat, știind cât de mult îi place să viseze.

— Putem merge la New York. Aș putea dansa acolo, iar tu ai putea preda. Am fi departe de locul ăsta și am avea și zăpadă.

În toată adolescența noastră, de fiecare dată când îi puneam Dakotei această întrebare, ea avea un răspuns diferit. Câteodată sugera să plecăm din țară. Din toate orașele pământului, favoritul ei era Parisul; visa să danseze la faimoasa operă de acolo. Dar traiul în Saginaw era o realitate și oricare alt loc era o fantezie nebunească.

— Am putea locui într-un zgârie-nori. Oriunde, dar nu aici, Landon, oriunde, dar nu aici.

Vocea ei era distantă, de parcă ar fi trăit deja într-un loc îndepărtat, tare îndepărtat. Când m-am uitat la ea, avea ochii închiși. Avea o dâră de noroi pe obraz și genunchiul julit. *O fi căzut*, mi-am spus.

— Aș merge oriunde cu tine. Știi asta, nu-i așa? am întrebat-o.

Și-a deschis ochii și a zâmbit ușor.

— Oriunde? a întrebat.

— Peste tot, i-am promis.

— Te iubesc, a spus ea atunci.

— Eu te-am iubit dintotdeauna, i-am mărturisit.

Mi-a strâns mâna și și-a sprijinit capul pe umărul meu. Am stat acolo până când a răsărit soarele, aducând liniște în casa ei tulburată.

Și acum, aici, în bucătăria apartamentului meu din Brooklyn, ne amintim de visurile noastre și de începutul iubirii noastre, iar Dakota spune cu un glas scăzut:

— Ai spus că m-ai iubit dintotdeauna.

— Te-am iubit, e tot ce pot să-i răspund.

Pentru că acesta e adevărul.

Ultimele treizeci de minute au fost derutante, asta ca să fiu blând. Nu știu cum să opresc atracția asta față de ea, nu știu nici măcar dacă ar trebui să încerc. Vorbele Dakotei înseamnă enorm pentru mine... cu toate astea, îmi scapă ceva și o mică parte din mine nu le crede în totalitate. Sunt oarecum precaut și nu sunt sigur că trebuie să mă arunc cu capul înainte când îmi spune ea.

Atracția asta mă influențează foarte mult și copleșește mica voce enervantă care-mi spune că-mi scapă ceva.

Nu vreau ca acest moment să se sfârșească.

Nu vreau să plece.

Vreau să rămână și să recuperez clipele când m-a abandonat, vreau să mă facă să mă simt din nou normal. E mai ușor să mă concentrez asupra altor oameni și să fac pe toată lumea fericită decât să mă împac cu faptul că poate sunt mai singur decât am chef să recunosc. E atât de simplu să revin la obiceiurile pe care le aveam alături de ea. Pe vremuri, credeam că eram menit s-o protejez, că fiecare atom din trupul meu fusese creat doar de dragul ei. Eram cel

mai fericit când o aveam pe ea, când aveam pe cineva care să mă facă să mă simt important, dorit, necesar.

Dakota a venit aici, în apartamentul meu — a alergat spre mine. Dar, mă întreb, asta înseamnă oare că nu va mai fugi de mine? Trupul ei e acum atât de aproape, încât pot să întind mâna și s-o trag la mine în brațe dacă vreau... și chiar vreau. Am nevoie de atingerea ei. Trebuie să aflu dacă fiorul acela bine cunoscut mi se va răspândi în tot trupul din vârful degetelor ei. Trebuie să văd dacă-mi poate umple golurile pe care mi le-a lăsat în tot corpul.

Mai fac un pas și-i cuprind silueta micuță cu brațul. Ea se sprijină de mine fără întârziere și buzele mele le caută precaute pe ale ei.

Gura ei e atât de moale; buzele-i sunt ca niște nori în care vreau să mă pierd, sus, deasupra lumii reale și departe de durerea noastră împărtășită. Vreau să plutesc în acest spațiu unde suntem numai noi doi. Fără despărțiri, fără tragedii, fără părinți de rahat sau examene, sau ore interminabile de muncă.

În clipa-n care îmi trec buzele peste ale ei, Dakota începe să găfâie și mă podidește un sentiment de ușurare. O sărut timid, atent să nu mă grăbesc prea tare. Limba îmi alunecă peste limba ei și ea se topește în mine, așa cum o făcea odinioară.

Îmi duc cealaltă mână pe mijlocul ei și o trag mai aproape. Materialul din care e făcut tutu-ul ei foșnește când se întâlnește cu pantalonii mei de trening și Dakota își folosește ambele mâini ca să-și scoată fustița strălucitoare, după care își lipește trupul de al meu. Are corpul mai ferm decât îmi aminteam; antrenamentele epuizante dau rezultate și îmi place senzația pe care mi-o dă acum, că e sigură pe ea și e a mea. Chiar e a mea, poate nu pentru totdeauna, dar acum este.

Gura Dakotei e oarecum leneșă, ca și cum ar fi uitat cum să mă sărute. O mângâi pe spate în timp ce ea încearcă să-și amintească buzele mele. Îi desenez mici cercuri pe spate cu degetele mari și ea oftează printre buzele mele. Sărutul ei e lent și gura ei are gust de lacrimi și nu știu dacă sunt ale mele sau ale ei. Își trage nasul și mă desprind de ea.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Am gâtul plin de melasă și vorbesc lent, de parcă vorbele mi s-au blocat în beregată.

— Te simți bine?

Ea dă din cap și eu îi privesc chipul, cu multă atenție. Ochii ei căprui sclipesc din cauza lacrimilor și buzele îi sunt ude, bosumflate. Se încruntă.

— Ce e?

— Sunt bine...

Își șterge ochii.

— Nu sunt tristă, sunt doar copleșită. Mi-a fost dor de tine.

Își trage din nou nasul și o singură lacrimă îi alunecă pe obraz. I-o șterg cu degetul mare, iar ea suspină din greu în palma mea care-i cuprinde obrazul.

— O să-mi lași un răgaz să-mi dau seama pe ce lume sunt? Te rog, Landon, știu că nu merit altă șansă, dar n-o să te mai rănesc niciodată. Îmi pare rău.

O trag lângă mine, în timp ce ușurarea și neliniștea mă cuprind în același timp. O strâng în brațe. Am așteptat luni întregi să aud aceste cuvinte, chiar dacă-mi oferă un da pe jumătate. Chiar dacă are nevoie de un răgaz să se lămurească, nu m-am așteptat niciodată la scuze sau la ceva asemănător cu o declarație de dragoste. Poate de-asta sună totul atât de străin? Mi-am dorit să aud aceste cuvinte de atât timp, încât simt că exact asta am dorit să se întâmple. O să fie o binecuvântare sau un blestem? Sau amândouă?

Mintea mea nu poate opri gândurile care dau năvală. Le alung și o liniștesc.

— Șșș, șoptesc și-mi sprijin bărbia de creștetul capului ei.

Trec câteva clipe, apoi ea se retrage puțin și ridică privirea la mine.

— Nu te merit, spune ea ușor.

Nu mă privește în ochi, dar continuă:

— Dar nu te-am dorit niciodată mai mult.

Își lasă capul pe pieptul meu și plânge. Are pumnii strânși, prinși de tricoul meu. Un țârâit slab răsună în tot apartamentul, iar Dakota reacționează repede, dezlipindu-și brusc capul de lângă mine.

Dacă tot vorbeam despre momente nepotrivite.

— În pare rău, e agentul meu, spune ea, repezindu-se în living. Mă rog, nu e agentul meu încă, dar ar putea deveni.

Agent?

De când are ea agent? Sau de când își dorește să aibă? Ce mama dracului face un agent pentru o studentă la balet? Știu că a tot susținut audiții pentru mici roluri în reclame deocamdată, dar poate s-a hotărât să devină actriță?

Din living, vocea ei zgomotoasă mă trezește din gânduri:

— Trebuie să plec!

Apoi Dakota bagă capul pe ușa bucătăriei.

— Îmi pare rău, dar e ceva important!

Lacrimile i s-au evaporat, iar expresia încruntată a fost înlocuită de un zâmbet strălucitor. Probabil că pe fața mea se citește confuzia pe care o simt, pentru că ea intră în bucătărie spunând:

— O să mă-ntorc mâine, bine?

Se înalță pe vârfuri și mă sărută ușor pe obraz. Mă strânge de mână și pare o altă persoană. E fericită, e ușoară ca fulgul. Nu-i cunoașteam această față și nu-mi dau seama dacă sunt dezamăgit că pleacă în mijlocul... chestiei ăsteia pe care o făceam noi aici sau entuziasmat de fiecare ocazie care i se oferă. Aleg să fiu fericit pentru ea și să nu-i pun motivele la îndoială.

— Mâine trebuie să muncesc, dar vineri o să fiu aici, toată seara, după cursuri, îi spun eu.

Dakota surâde.

— O să vin vineri!

Apoi adaugă:

— Și poate rămân peste noapte?

Se uită timid la mine, ca și cum n-ar mai fi rămas la mine nicio-dată. Își mușcă buzele și îmi tot amintesc ultima oară când a fost la

mine-n pat. În fine, nu chiar ultima oară, pentru că era beată și nu m-am atins de ea, ci înainte de asta.

Era frumoasă, iar pielea dezgolită îi strălucea în lumina subtilă a camerei mele din casa lui Ken. Mă trezise în inima nopții, cu buzele în jurul penisului. Avea gura atât de caldă, atât de umedă, iar mie mi se sculase și mă făcusem de râs dându-mi drumul după numai câteva mișcări ale buzelor ei de-a lungul penisului.

— Landon?

Dakota mă readuce la realitate.

— Da, sigur.

Simt cum tot sângele mi se duce în penis.

Hormonii sunt niște chestii înșelătoare și jenante.

— Sigur că vreau să rămâi.

— Bine. Ne vedem vineri, spune ea, sărutându-mă repede pe buze. Mă strânge de mână și zboară pe ușă.

Somnul nu-mi dă târcoale. Minte mea e blocată undeva în trecut.

Cum stau aici întins, holbându-mă la ventilatorul din tavan, am dintr-odată șaisprezece ani, scriindu-i Dakotei bilețele în clasă și sperând că n-o să fiu prins. Ea chicotește la cele scrise de mine, aluzii sexuale care știam că o s-o facă să zâmbească. Profesorul nostru nu-și dădea seama de obicei că ne pasam bilețele toată ora și nu ne-a prins niciodată. Până într-o zi când, spre nenorocul nostru, a observat. M-a prins cu mâța-n sac și m-a obligat să citesc bilețelul în fața întregii clase.

Obrajii îmi luaseră foc în timp ce-l citeam. Era ceva despre formele ei care au gust de căpșune cu ciocolată și cum de-abia aștept s-o devorez.

O, frate, jalnic mai eram!

Clasa se rânjea, dar Dakota stătea cu spatele drept, zâmbindu-mi. Nu părea niciun pic stânjenită, ci parcă de-abia aștepta să sară de la locul ei și să mi-o tragă.

Sincer, credeam că încercă doar să mă facă să mă simt mai puțin îngrozit, sfidând astfel un profesor care m-a obligat să dezvălui acel lucru tuturor.

Dar când mergeam spre casă, de fapt, m-a împins într-un colț al curții sale din spate și mi-a tras-o ca la carte.

E greu de crezut că eram doar niște adolescenți când eram împreună. Am trecut printr-atâtea, prin atâtea premiere, bune și rele. Ne era bine împreună și încă ne poate fi. Amintire după amintire mă inundă în dormitorul meu întunecat și patul meu nu mi s-a părut niciodată mai gol.

Ziua de vineri parcă nu mai vine odată.

Ziua de vineri a venit mai repede decât mă așteptam.

Ieri, după cursuri, am lucrat la Grind până la ora închiderii. Posey și Aiden erau amândoi acolo, dar Aiden era surprinzător de tăcut. Parcă nu era el. Părea concentrat la ceva undeva departe sau poate are un terapeut care i-a spus că miezul problemelor sale e faptul că e un dobitoc enervant. Nu știu care o fi fost motivul, dar m-am bucurat.

Dakota mi-a trimis ieri două mesaje și unul azi de dimineață, doar să-mi spună că de-abia așteaptă să mă vadă. Revenirea ei bruscă la sentimente afectuoase e în continuare un pic derutantă, dar cu fiecare strop de atenție pe care mi-l acordă, singurătatea mea se evaporă.

E un lucru atât de instinctiv, nevoia asta de a avea pe cineva alături! Nu m-am considerat niciodată o persoană care are nevoie de altcineva ca să mă simt complet și uneori mă întreb de ce sunt oamenii făcuți așa.

De ce încă din cele mai vechi timpuri tânjim după companie și ne chinuim să găsim dragostea adevărată? Scopul vieții, fie că ești religios sau nu, este să-ți găsești compania potrivită, prieteni sau iubiți.

Oamenii sunt niște creaturi care tânjesc după afecțiune, iar eu sunt foarte, foarte uman.

Acum este ora șapte și, pentru că n-am mai primit nicio veste de la Dakota de după-amiază, îi scriu un mesaj în care-i spun că de-abia aștept s-o văd. Ea îmi trimite un mesaj cu o fețișoară mulțumită. Nu știu cum să interpretez aceste emoji, așa că mă hotărâsc că e unul fericit, nu unul plictisit.

Sper că nu-mi dă țeapă.

Sper din tot sufletul să nu-mi dea țeapă.

Într-un fel, nu-mi place deloc că acum e atât de imprevizibilă. Mi-e tare dor de perioada în care făcea parte din viața mea. Eram cel mai bun prieten al ei, iubitul ei. Îmi împărtășea gândurile ei, speranțele, chiar și visurile ei. Visam împreună, râdeam împreună — îi știam fiecare gând, fiecare lacrimă pe care o vărsa.

Acum sunt pe dinafară, așteptând ca ea să se decidă să mă sune. Mi-e dor de zilele când nu se punea problema să nu aibă timp pentru mine.

De ce mă demoralizez în halul ăsta? Trebuie să mă înseninez și să nu mă mai gândesc la toate relele pământului când vine vorba

de ea. Sunt sigur că e pur și simplu ocupată și că o să mă sune sau o să-mi dea mesaj când o să poată.

Dacă avea de gând să-mi dea țeapă, putea să-mi spună.
Cred...

Stau întins în pat, uitându-mă la televizor, la un meci de hochei pe gheață. Mă uit la un jucător masiv, în echipament verzui, izbit de gheață. San Jose Sharks. Recunosc și echipamentul celor de la Sharks, și pe cel al adversarilor lor. Nu prea-mi pasă de niciuna dintre echipe, dar sunt din cale-afară de plictisit și nu știu ce altceva să fac decât să mă holbez la telefon, în așteptarea apelului de la Dakota.

— Landon... se aude o voce însoțită de o bătaie ușoară în ușa dormitorului meu.

E Tessa, nu Dakota, și încerc să nu fiu dezamăgit. I-aș spune să intre, dar trebuie să mă dau jos din pat. Nu pot să zac aici pur și simplu și s-o aștept pe Dakota. Cel puțin, pot să mă mișc până în living.

Da, știu că tot jalnic e, dar e mai puțin jalnic dacă stau pe canapea decât dacă zac în pat, nu-i așa?

Mă ridic și mă duc înspre ușă. O deschid și o găsesc pe Tessa stând în prag, îmbrăcată în uniforma de la restaurant. Cravata de culoarea lămâii verzi îi face ochii să pară mai deschiși la culoare și are părul blond împletit într-o coadă care-i atârnă pe umăr.

— Hei, spune ea.

— Hei.

Îmi trec mâna peste barba scurtă și trec pe lângă Tessa, ducându-mă în living. Tessa se așază la capătul celălalt al canapelei, iar eu îmi urc picioarele pe măsuța de cafea.

— Ce s-a întâmplat? Te simți bine? o întreb.

— Mda...

Face o pauză.

— Așa cred. Ți-l amintești pe tipul ăla pe nume Robert? Cel pe care l-am cunoscut când am fost la lac cu mama ta și cu Ken?

Încerc să-mi aduc aminte detaliile acelei excursii. Chiloții roșii plutind în jacuzzi, Tessa și Hardin de-abia schimbând două vorbe,

bruneta în rochie neagră, jocul de-a *Eu văd* cu Hardin și Tessa pe stradă.

Nu-mi amintesc pe nimeni pe nume Robert, poate în afara...
chelnerului?

Ah, la naiba, mi-l amintesc. L-a scos din miști pe Hardin.

— Da, chelnerul? întreb.

— Da, chelnerul. Deci ghici cine lucrează cu mine, începând de azi?

Ridic din sprânceană.

— Nu cred! Aici, în Brooklyn?

Ce coincidență bizară!

— *Ba da*, să crezi, spune ea glumind, dar îmi dau seama că nici ei nu i se pare foarte amuzant. A intrat și am fost atât de surprinsă să-l văd aici, în celălalt capăt al țării. Își începe pregătirea când o termin eu. E atât de ciudat, nu-i așa?

E ciudat, fără doar și poate.

— Puțin, da.

— Parcă universul mă pune la încercare sau ceva de genul ăsta.

Are vocea greoaie și epuizată.

— Crezi că e-n regulă să mă-mprietenesc cu el? Nu sunt nici pe departe pregătită să ies cu cineva.

Se uită în jurul ei.

— Dar mi-ar prinde bine să am mai mulți prieteni. E-n regulă, nu-i așa?

— Poftim? Mai mulți prieteni în afara mea? Cum poți face asta? o necăjesc eu.

Tessa încearcă să mă lovească cu piciorul, iar eu o prind de talpa cu șosetă roz, gădilând-o. Ea țipă și vrea să mă pocnească, dar e ușor de oprit. Ridic brațele și o cuprind, zădărniciindu-i astfel orice plan de răzbunare. Ea țipă și râsul ei răsună în tot apartamentul.

Doamne, cât îmi era dor de râsul ei.

— Frumoasă încercare, spun, râzând și gădilând-o.

Ea țipă din nou, zbatându-se ca un pește în cârlig.

— Landon! strigă teatral Tessa, încercând să se elibereze din strânsoarea mea.

Cred că așa merg lucrurile când ai o soră. De-abia aștept să vină pe lume micuța Abby. Trebuie să mă mențin în formă ca să țin pasul cu ea. Uneori îmi fac griji că diferența de vârstă dintre noi e prea mare și că n-o să fie prea apropiată de mine.

Tessa încă mă pocnește cu picioarele și îi dau încet drumul. E roșie la față și are părul ciufulit. Cravata verde îi e azvârlită peste umăr și nu mă pot abține. Izbucnesc în râs. Ea scoate limba la mine. Aud ceva și mă uit înspre hol.

Dakota stă în prag holbându-se, cu fața încremenită, la Tessa și la mine.

— Hei.

Îi zâmbesc, ușurat că nu mi-a dat țeapă.

— Bună.

— Hei, Dakota.

Tessa îi face cu mâna, încercând să-și aranjeze codița cu mâna cealaltă. Mă ridic de pe canapea și mă duc înspre Dakota. Poartă un tricou alb, cu un umăr dezgolit, care de-abia îi acoperă bustiera roz de dedesubt. Are niște pantaloni trei sferturi de sport, iar materialul negru i se mulează pe piele.

— Mă-ntorc la muncă. Dacă aveți nevoie de ceva cât sunt plecată, dați-mi un mesaj, spune Tessa.

Își ia geanta de pe masă și vâă cheile în buzunarul șorțului. N-am terminat discuția despre Robert, dar nu cred că s-ar simți în largul ei să vorbim cu Dakota prin preajmă. Totuși mi se pare ciudat că el e aici, locuind în Brooklyn. Dacă am fi fost într-o carte cu benzi desenate, aș fi putut jura că e un urmăritor sinistru sau un soi de spion.

Dacă ar fi spion ar fi mai interesant, desigur.

— Sigur, îi spun în timp ce se-ndreaptă spre ușă.

Mă întorc spre Dakota și observ că nu s-a clintit din locul în care stă de când a intrat.

— Ești foarte frumoasă, îi zic.

Ea zâmbește ușor.

— Tare frumoasă...

Mă duc la ea și o sărut pe obraz.

— Cum ți-a mers azi?

Se relaxează și nu-mi dau seama dacă e prost dispusă sau dacă are emoții pentru că e singură cu mine după atâta timp.

— Mi-a mers bine. Am mai avut o audiție, de-asta am întârziat. Am venit cât am putut de repede. Deși mi se pare că ți-a priit așteptarea, spune ea, cu o nuanță sarcastică.

— Da, discutam cu Tessa. Are o perioadă grea.

Ridic din umeri și o iau de mână, ducând-o spre canapea.

— Încă? Tot din cauza lui Hardin? întrebă ea.

— Da, mereu va fi din cauza lui Hardin.

Zâmbesc ușor, încercând să nu mă gândesc prea mult la vizita lui weekendul viitor și la faptul că sunt un mare laș și că nu i-am spus încă Tessei. Știe că vine, doar că nu atât de repede.

O să încerc să păstrez secretă deocamdată chestia cu chelnerul nou și vechi. Deși e doar o coincidență, Hardin va face din țânțar armăsar.

— În fine, mie mi se părea că se simte bine, spune Dakota, privind în jurul ei în living.

— S-a întâmplat ceva? o întreb. Pari supărată sau ceva de genul ăsta. Cum a mers audiția?

Ea scutură din cap, iar eu îi iau picioarele și i le așez la mine-n poală. Îi scot tenișii și încep să-i fac masaj. Dakota închide ochii și-și lasă capul pe spătarul canapelei.

— A fost bine. Nu cred că voi obține rolul. Coada la audiții se-ntindea dincolo de ușa de la intrare când am plecat. Eu am fost a treia — probabil că au și uitat de mine.

Nu-mi place când are o părere atât de proastă despre ea însăși. Nu știe cât e de talentată? Că nu poate fi uitată atât de ușor?

— Mă-ndoiesc. N-au cum să te uite.

— Tu ești subiectiv.

Îmi zâmbește ușor, iar eu îi întorc un surâs larg.

— Nu prea, mă strâmb eu. Tu ai văzut cum arăți?

Își dă ochii peste cap și tresare când o apăs ușor pe degetele de la picioare. Încerc să-i scot șosetele, dar ele se lipesc de piele.

— Țsta e cumva sânge? o întreb, scoțându-i ușor șosetele negre de bumbac.

— Probabil, spune ea, ca și cum n-ar fi mare scofală.

De parcă ar fi o tăietură într-o foaie de hârtie pe care de-abia a observat-o.

Dar e sânge. Degetele îi sunt pline de sânge uscat... am văzut ce pot face pantofii de balet picioarelor ei și înainte, când nu dansa non-stop. Rănile erau rele și atunci. Dar acum sunt mai rele decât le-am văzut vreodată.

— Doamne, Dakota!

Îi scot și celălalt ciorap.

— E-n regulă. Am poante noi și încă nu m-am obișnuit cu ele.

Încearcă să se îndepărteze de mine, dar eu îi pun mâna pe picior și o opresc.

— Stai aici.

Îi ridic picioarele de la mine din poală și mă scol de pe canapea.

— Aduc un prosop, îi spun.

Pare că vrea să spună ceva, dar tace.

Iau un prosop curat din dulapul din baie și-l ud cu apă caldă. Caut în dulap aspirină și scutur cutia. Desigur, e goală. Nu-mi pot imagina că Tessa a lăsat în urma ei o sticlă goală, așa că vina e a mea.

Mă uit în oglindă în timp ce prosopul se îmbibă de apă și încerc să-mi aranjez părul. Mi-a crescut prea mult în vârf. Trebuie să-l tai la spaté; începe să se onduleze pe ceafă și am nevoie urgent de un tuns, dacă nu vreau să încep să semăn cu Frodo.

Închid apa și storc surplusul de apă din prosop. E un pic cam fierbinte, dar se va răci până când ajung înapoi în living. Iau și un prosop uscat și mă întorc la Dakota.

Dar când mă apropii de ea, doarme dusă pe canapea. Are gura ușor întredeschisă și ochii strânși. Cred că e epuizată.

Mă așez la loc, atent să n-o trezesc, și-i trec cât pot de ușor prosopul peste rănila de la picioare. Ea nu se mișcă, ci doarme dusă cât timp îi curăță juliturile și îi curăță sângele uscat.

Muncește prea mult. Se vede asta de la picioarele însângerate până la epuizarea de pe chipul ei. Vreau să-mi petrec timpul cu ea, dar vreau să se și odihnească. Așa că strâng prosoapele pline de sânge, iau pătura de pe scaun și o învelesc.

Ce pot să fac cât timp ea doarme?

Tessa e la muncă, Posey e la muncă... și aici se încheie lunga listă a prietenilor mei.

Într-un final, aspirina și Gatorade-ul sunt prietenii la care decid să apelez, ceea ce înseamnă că trebuie să fac un drum până la magazinul de delicatese.

Ellen e la muncă și, pentru că mâine e ziua ei, am încercat s-o binedispun întrebând-o ce mai face (nu mare lucru) și ce cadou crede că-i vor lua părinții ei (din nou, nu mare lucru).

Ceea ce mi se pare oribil. Așa că o iscodesc ca să aflu ce-i place, pentru a-i aduce un cadou amuzant.

La întoarcere, o sun pe mama și vorbesc câteva minute cu ea și cu Ken.

Când mă întorc acasă, închid telefonul, auzind zgomot în living, și-mi imaginez că Dakota s-a trezit. Intru și o văd cum îmi aruncă o privire confuză, de genul unde-mama-naibii-ai-fost. Îmi așez telefonul pe masă cât pot de lent.

E un gest aproape comic, dar mă simt captiv într-o sală de interogatoriu sau ceva de genul ăsta. Cu diferența că aici există Cheez-It și câteva sticle de Gatorade. Deci poate că nu e o sală de interogatoriu.

Totuși... Dakota ar putea fi o polițistă cu fundul sexy. Îmi pot imagina trupul ei îmbrăcat într-o uniformă mulată, și pe mine dezbrăcând-o. Expresia de pe chipul ei acum însă îmi spune că, dacă ar fi polițistă, m-ar aresta. Și nu într-un fel sexy, ghiduș, gen leagă-mă-cu-cătușele-de-pat-și-joacă-te-cu-mine.

— Erau mama și Ken la telefon. Aveau programare azi pentru micuța Abby, îi spun cu un zâmbet oarecum fals.

Fals nu deoarece n-aș fi fericit de evoluția bebelușului sau nu m-aș bucura că Ken e încă îndrăgostit lulea de mama, ci pentru că brusc devin paranoic că Dakota m-a auzit vorbind cu mama despre Nora exact la finalul conversației.

Dar Nora e prietena mea, dacă nu cumva e mult spus. Totuși, dacă Dakota m-a auzit pomenindu-i numele ei mamei, o să devină și mai geloasă pe colega ei de apartament. E deja destul de încrâncenată și vreau să priceapă că nu are de ce să-și facă griji. Cu Nora n-am nicio șansă, chiar dacă aș încerca. Ar fi complicat din cauza prieteniei ei cu Tessa și oricum de-abia o cunosc — așa că de ce atâta supărare?

Dakota se ridică și-și întinde spatele.

— Deci ce mai face? întreabă ea. Abby. Cum se simte acolo înăuntru?

Răsuflu ușurat și intru în bucătărie cu sacoșa de cumpărături. Dakota vine în urma mea, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului meu și punându-și capul pe umărul meu. Părul îi miroase a cocos, iar bucele ei moi mi se lipesc de obraz.

— Bine se simte. Păreau un pic încordați, dar cred că-mi fac eu prea multe griji.

Simt pe gât răsuflarea caldă a Dakotei.

— *Prea multe griji? Tu?* Nu mai spune!

Chicotește, iar râsul ei e superb, exact ca ea. Ridic mâna și o strâng ușor de braț.

— Mă bucur că totul e în regulă. Dar tot e ciudat când mă gândesc că mama ta e gravidă la vârsta asta.

— Își dă seama că a sunat prost și se redresează repede, adăugând:
— Ciudat, dar nu în sensul rău al cuvântului. E cea mai bună mamă pe care am văzut-o vreodată, iar tu și Abby sunteți norocoși c-o aveți, la orice vârstă. Nu-l cunosc foarte bine pe Ken, dar, din câte îmi spui tu, va fi un tată minunat.

— Va fi, îi zic și o sărut pe braț, în timp ce așez gustările în dulap.

— Să sperăm că Abby va semăna mai mult cu tine și mai puțin cu Hardin.

Râde din nou și pielea mi se înfioară. Nu-mi place cum a spus chestia asta. Nu-mi place deloc.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Îi iau mâinile de pe mine și mă întorc ca s-o privesc. Dakota pare surprinsă de reacția mea. Oare exagerez? Nu prea cred.

— Glumeam și eu, Landon. Nu înseamnă nimic. Voi doi sunteți atât de diferiți, atâta tot.

— Toți suntem diferiți, Dakota. Nu ai niciun drept să-l judeci. Nici pe el, nici pe altcineva.

Ea oftează și se așază pe masa din bucătărie.

— Știu. Nici nu voiam să-l judec. Sunt ultima persoană care are dreptul de a judeca pe cineva.

Își coboară privirea.

— A fost o glumă de rahat pe care n-o s-o mai fac. Știu că ții mult la el.

Umerii mi se relaxează și încep să mă întreb de ce m-am enervat atât de repede. Parcă a venit de nicăieri, deși m-am săturat de oamenii care se iau de fratele meu vitreg.

Dakota pare că regretă... iar Hardin e într-adevăr o pastilă greu de înghițit. N-o pot condamna că are părerea asta proastă despre el. Îl știe drept tipul care a făcut praf dulapul cu vase pe care răposata mea bunică i le lăsase moștenire mamei. Și care a refuzat să-i spună pe numele ei adevărat.

Hardin se preface că nu știe numele niciunei femei în afară de Tessa. Așa că Dakota a devenit „Delilah“ de câte ori i se adresa.

Nu știu de ce face Hardin chestia asta și uneori mă întreb dacă nu cumva a uitat cu adevărat numele tuturor femeilor, cu excepția celui al Tessei.

Între cei doi s-au întâmplat lucruri ciudate.

Dar n-o să-mi petrec toată seara supărat pe Dakota din cauza unui simplu comentariu.

— Bine. Hai să vorbim despre altceva. Ceva mai ușurel, sugerez. Vreau să depășesc momentul, de vreme ce și-a cerut deja scuze și chiar nu voia să insinueze nimic cu remarcă ei. Vreau să vorbesc cu ea. Vreau să-mi povestească despre zilele ei și despre nopțile ei.

Vreau să stau lângă ea în pat și să-mi aduc aminte despre adolescența noastră nebună, când ne uitam la filme în serile din timpul săptămânii și făceam concurs de mâncat rulouri cu pizza pe canapeaua mea extensibilă. Mama nu m-a chestionat niciodată ce fac cu atâtea pungi de rulouri cu pizza pepperoni. A avut motiv să se întrebe ce se întâmpla când am început să cer combinații variate, pentru că știa că le urăsc. Dar nu m-a întrebat niciodată de ce Dakota mănâncă atât de mult de câte ori vine pe la noi. Cred că bănuia că, de vreme ce un carton de beri costa cât o pungă de rulouri cu pizza, șansele ca Dakota să găsească mâncare în frigiderul de acasă erau mici.

— Mulțumesc.

Dakota își lasă privirea în jos, iar eu îi zâmbesc și mă apropiu de ea.

— Vino-ncoace!

Mă aplec, o ridic în brațe și ea țipă. E ușoară, mai ușoară decât țineam eu minte, dar e o senzație minunată s-o țin în brațe.

Cei 22 de pași până la canapea nu-mi sunt suficienți ca să recuperez ultimele câteva luni în care n-am atins-o, dar o așez pe perne. Aterizează cu o bufnitură înfundată și trupul ei se leagănă în sus câțiva centimetri. Țipă din nou. Mă dau înapoi, iar ea se ridică imediat, fugind după mine, cu un zâmbet larg. Chicotește, cu fața roșie și cu părul răvășit.

Când se aruncă spre mine, mă dau la o parte din calea ei. Alunec pe covorul gros pe care trebuia să-l fixeze din ziua în care m-am mutat

aici și sar pe scaun, iar ea ratează să mă atingă la numai câțiva centimetri. Ceva se aude scârțâind sub mine.

Sper că n-o să rup scaunul ăsta nenorocit.

Sar de pe el și patinez pe podea cu ajutorul șosetelor. Îmi pierd echilibrul și mușchii nu mă ajută să mă redresez. Îmi dau seama că pantalonii mei sunt atât de strâmți, încât picioarele mi se sulesc într-un fel dureros și nefiresc. Cad la podea, mă sprijin într-un picior și-mi răsucesc trupul. Atunci Dakota năvălește peste mine. Pare îngrijorată când îmi pune o mână pe umeri și cu cealaltă îmi ridică bărbia, obligându-mă să mă uit la ea.

Râd de mă doare burta, dar piciorul nu mă doare deloc.

Panica Dakotei se transformă în amuzament și râsul ei e muzica mea preferată.

O prind de umeri și o trag la mine în poală. Îmi cuprinde gâtul cu mâinile și mă trage mai aproape, ca s-o sărut.

Buzele ei sunt mai delicate decât atingerea mea și, nu pentru prima oară, mă îndrăgostesc de ea ca un prost, împletindu-mi limba cu a ei.

Măinile Dakotei îmi alunecă de pe gât pe brațe, mângâindu-le. Le masează în sus și-n jos, zăbovind câteva clipe în plus pe bicepsii.

Nu pot să mă prefac că nu sunt mândru de corpul meu. În special după ce ani întregi l-am urât. Mă face să mă simt puternic și sexy pentru prima oară în viața mea și sunt în al nouălea cer când îi simt mâinile atingându-mă peste tot.

— Mi-a fost tare dor de tine.

Cuvintele Dakotei sunt rostite undeva între hohot de plâns și geamăt și mi se adresează mie, bărbatul care sunt acum, nu doar băiatului care eram când am cunoscut-o.

— Mie mi-a fost și mai mult, îi spun.

Ochii căprui ai Dakotei sunt aproape închiși, nici nu le mai deslușesc culoarea. Dar eu le știu culoarea; am învățat-o pe de rost cu mult timp înainte. I-am învățat pe de rost fiecare formă a trupului, de la fiecare milimetru al semnului din naștere de pe piciorul stâng până la culoarea ochilor. Sunt de un căprui deschis, iar dreptul are o nuanță mierie. Le povestea copiilor de la școală că micul semn de pe

față era de la o cicatrice căpătată într-o bătaie, în fosta ei școală, dar nu era adevărat. Spunea mereu povești care o făceau să pară mai intimidantă, pentru că acasă nu era deloc așa.

— Am nevoie de tine, Landon.

Vocea Dakotei e o șoaptă disperată în timp ce mă sărută.

Mâinile ei sunt pe spatele meu acum, trăgând de tricou. Îmi sărută linia gâtului și mâinile ei mici se căznesc să-mi scoată tricoul. Podeaua e rece, dar ea e atât de fierbinte și simt că am emoții și că sunt excitat și mintea mi-o ia razna.

— Ajută-mă, spune Dakota, trăgându-mă în continuare de tricou. Nu-l pot scoate așa, zice ea și mă linge pe gât.

Mă mișc repede, detestând faptul că trebuie să mă dezlipesc de ea, dar pregătit să-mi scot toate hainele — și pe ale ei.

Trag de tricoul cu emblema WCU și-l arunc cât colo... doar că se agață de lampă și rămâne acolo, făcând lumina din încăperea oarecum roșiatică.

Sunt atât de penibil, încât nici nu sunt în stare să arunc un tricou la modul sexy? Pe bune?

Sper că a observat că port roșu, culoarea ei preferată la mine, și pantaloni de trening, așa cum i-a plăcut întotdeauna. Odinioară mi se părea ciudat că-i plăceau atât de mult hainele mele de interior, dar, având în vedere pasiunea ei față de bustiere și pantaloni de yoga, acum înțeleg.

— Vino-ncoace, spune Dakota, cu un glas dulce.

Dulce și ispititor.

Mă întorc la ea și mă întreb dacă nu cumva ar trebui să mergem la mine în cameră. E ciudat să stăm pe jos în living și să ne scoatem hainele de pe noi?

Dakota răspunde la această întrebare în locul meu. Își scoate tricoul peste cap și cumva reușește să-și scoată și bustiera odată cu el. Cu sânii ei dezgoliți, cu buzele ei umede și cu felul în care se uită la mine, s-ar putea să mă inhib chiar înainte de a începe.

Cunosc acea privire. Cea cu ochii aproape închiși și cu buzele leneșe. Am văzut această expresie de atâtea ori și acum iat-o din nou.

E dorință pură, dată prin zahăr, și trebuie să gust din ea.

Mă apropii de ea, îi prind unul dintre sânii moi în palmă și pe celălalt în gură. Sfârcurile îi sunt ca niște pietricele tari sub atingerea limbii mele și, naiba să mă ia, mi-a fost dor de trupul ei.

Geme acum, iar mie mi se scoală imediat.

Mi-a fost dor de ea, aveam nevoie de ea. Dakota geme și-și lipește trupul de mine, ridicându-se în genunchi ca să se apropie și mai mult de mine. Îmi mut mâna de pe sân pe abdomenul ei, iar degetele mele îi găsesc vaginul, ud și fremătător. Îmi folosesc arătătorul ca să-i mângâi locul acela umed cu mișcări circulare.

Știu cât de mult o înnebunește chestia asta.

Trupul Dakotei a răspuns întotdeauna la mângâierile mele. De obicei își dă drumul sub atingerea mea, așa că asta nu mă surprinde. Ceea ce mă uimește este cât de clar gândesc când o ating. Îi sug sfârcurile, iar degetul meu descrie cercuri mici pe clitorisul ei, iar eu sunt conștient de fiecare amănunt. Sunt conștient de bucele care i se revarsă pe umeri și de mâna cu care mă trage de păr în timp ce spune gâfâind:

— Mai vreau, te rog, mai vreau.

Nu sunt obișnuit să fiu atât de prezent în timp ce o ating. Eram întotdeauna atât de pierdut în aceste senzații că de-abia puteam gândi normal.

Îmi trec vârful limbii peste sfârcurile ei tari, iar Dakota se smucește de lângă mine.

Mă retrag, îngrijorat că am făcut ceva greșit.

Se întinde și trage de pantalonii ei strâmți, dându-i jos de tot, anunțându-mă astfel că lucrurile merg de minune. Mă uit la trupul ei dezgolit și constat că nu poartă chiloți.

Doamne Dumnezeule mare, nu poartă chiloți și e udă leoarcă. E atât de umedă, încât o să-mi lase probabil o baltă pe podea, și eu sunt cel responsabil de asta.

Iar acest gând mă face să mă simt al naibii de bine.

— Fă dragoste cu mine, Landon.

Nu e o rugămintă, știu asta. O cunosc bine.

Se întinde pe spate și brusc îmi amintesc că a spus că viața noastră sexuală era „plictisitoare” și obrajii mi se aprind de stânjeneală.

Plictisitoare, ha?

Dakota e complet goală și ușa e încuiată și așteaptă să mă urc pe ea și să facem sex normal și „plictisitor”, așa cum făceam în trecut.

Doar că pentru mine nu era plictisitor.

Cu toate astea, am de gând să-i demonstrez că nu sunt plictisitor deloc. Am câțiva ași în mânecă.

M-am uitat la atâta pornografie, încât am devenit, practic, expert.

Dacă Dakota ar ști că mă uit pe site-uri porno, ar fi probabil oftată. S-a despărțit odată de mine când mi-a găsit o revistă *Playboy* sub saltea. Frate, adolescenții din ziua de azi nici nu știu ce viață ușoară au, cu pornografia pe care o pot accesa de pe telefon, fără grija că mamele pot afla când le fac curățenie prin cameră.

În fine, bat câmpii.

Trebuie să redevin aventuros și sexy și așa mai departe.

— Nu te mai mișca, îi spun, iar ea își ridică privirea către mine.

Dă din cap, dar pare derutată. Îmi scot pantalonii și boxerii. Nu mai încerc să-i arunc cât colo. Îi așez lângă noi și continui de parcă aș avea un plan.

Dar nu am niciun plan.

Vreau s-o las cu gura căscată.

Vreau să-și amintească de mine și să nu mă uite niciodată și să nu poată trăi fără mine, toate într-o atingere de-a mea de o secundă.

Mi-am propus multe, dar o voi ului...

— Te simți bine? întreabă ea și nerăbdarea îi răzbate din glas.

Dau din cap și mă târăsc spre ea, gol, excitat și emoționat. Îi ating coapsele cu mâinile, iar ea tremură când îmi trec vârful degetelor peste pielea ei catifelată. Pielea ei cafenie se înfioară și e atât de frumoasă, ca un soare care mă mistuie.

Îi ating ușor genunchii și-i desfac coapsele. Dă semne că ar vrea să se ridice, dar îi fac semn cu mâna să se oprească.

— Lasă-mă să-ncerc ceva!

Mă dau în spate și-mi apropii gura de trupul ei. Are pielea sărată, iar eu am penisul atât de tare, încât mă doare.

Îi sărut pielea, de la buric la sânii obraznici și înapoi. Ea tremură sub mine și găfâie atât de tare, încât mă face să tremur de dorință. Trebuie să am răbdare, să-i arăt că o pot satisface, nu că sunt „plictisitor“...

Gura mea coboară și mai mult și lasă în urma ei o urmă de săruturi pe tot trupul ei. Pe șolduri și jos, între coapse. Geme când limba mea îi atinge clitorisul. Penisul îmi zvâcnește și palmele probabil că îmi transpiră.

Oare mă pricep la asta?

Încerc să-mi alung toate îndoielile din minte și-mi trec limba peste trupul ei. Îmi șoptește numele când o ating acolo, lingându-i umezeala și sugându-i clitorisul excitat. Degetele ei mi se înfig în umeri și-mi rostește numele la nesfârșit. Înseamnă că mă pricep. Picioarele i se încordează, iar eu îmi mișc limba și mai repede, savurându-i dulceața.

Când își pune picioarele în jurul gâtului meu, îi duc o mână la sânii și cealaltă între coapse. Îi ating încet vaginul cu degetul, iar ea geme, ascultătoare și înfierbântată. Mă simt ca un rege.

— Nu mai pot aștepta.

Mă trage de păr, apoi de umeri, iar eu o mai ling o dată și-mi ridic trupul ca s-o pătrund.

— Te rog, mă imploră ea, iar eu îmi așez vârful penisului între picioarele ei.

Ea geme și eu de-abia aștept să fiu înăuntrul ei.

Încerc să o sărut, dar ea își ferește capul, lipindu-se cu gâtul de buzele mele.

Îi sug pielea, suficient cât s-o înnebunesc, dar nu cât să-i las urme.

Îmi fac curaj și mă împing în ea, prinzând-o de fund... dar nu se întâmplă nimic.

Îmi iau penisul în mână și mă fac mic.

Mic e cuvântul potrivit... De ce nu mi se scoală?

Asta e vreo farsă crudă pe care mi-o joacă universul?

Îmi mișc mâna în sus și-n jos, privind din nou la trupul sexy al Dakotei. Părul ei ondulat îi încadrează chipul frumos și buzele pline, de parcă ar fi o operă de artă. Îi privesc sânii cu sfârcurile încă tari.

Ce mama naibii am pățit? E atât de sexy, atât de pregătită, iar eu m-am înmuiat?

Mă masturbez în continuare, rugându-mă să mi se scoale la loc. Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

De ce, Doamne, de ce mi se întâmplă acum?

— Care-i problema? întrebă Dakota, dându-și seama că e ceva în neregulă cu mine.

Scutur din cap și-mi blestem trupul trădător.

— Nimic, doar că... am niște dificultăți.

Trebuie să recunosc asta și jena pe care o resimt acum nu se compară cu nimic din ce am simțit înainte, dar chiar nu sunt în situația să mint. E o problemă pur și simplu imposibil de ascuns.

Da, n-am fost în viața mea mai stânjenit. Nici măcar atunci când mama ne-a prins făcând sex la mine-n cameră, deși trebuia să fie la muncă. Nici măcar atunci când Josh Slackey mi-a dat pantalonii jos în fața clasei, într-a cincea.

Nici măcar atunci când am căzut în baie masturbându-mă și Nora a venit în fugă să mă ajute.

Și asta din urmă era în topul celor mai stânjenitoare situații.

— Dificultăți? insistă Dakota.

Se ridică, iar mie-mi vine să intru în pământ de rușine. Într-o gaură neagră și întunecată unde să nu mă poată găsi nimeni.

— Ăă, da, e tot ce sunt în stare să spun.

— Nu ți se scoală? ghicește ea, iar eu îmi doresc din tot sufletul să dispar.

Ridic mâinile și mă ridic în genunchi.

— Era tare mai devreme. Nu știu de ce...

Dakota ridică și ea mâna.

— Nu pricep. Cum poate să nu ți se scoale?

Privirea i se mută asupra penisului meu moale și mă simt de parcă aș avea cinci centimetri.

— Îmi pare rău. Nu știu ce mama naibii mi se-ntâmplă.

Îmi trec repede mâna prin păr, sperând să-mi urmeze mișcarea cu privirea și să nu se mai uite acolo jos.

— Poate încercăm altceva?

Dakota dă din cap. Dar nu mai pare deloc înfierbântată, așa cum era acum câteva clipe. Nu mai pare o sălbăticiune gata să mă devo-reze. Pare derutată și stingherită și sper să nu creadă că asta are vreo legătură cu ea sau cu înfățișarea ei.

E atât de frumoasă, atât de sexy, și oricare bărbat ar fi un tâmpit dacă n-ar crede asta. Nu știu ce mama dracului mi se întâmplă, dar sunt convins că nu e vina ei.

— Nu... hai să-ncercăm așa, spune ea, coborându-și gura la penisul meu.

Mi-l ia în gură și încerc să mă concentrez la senzația aceea de căldură, la felul în care-și trece limba peste capul penisului meu. Exact așa cum îmi doresc.

Dar tot nu se întâmplă nimic.

Se oprește după câteva secunde și se retrage. Are chipul încremenit și mă privește, apoi se uită repede în altă parte.

— Îmi pare foarte rău, îi explic. Nu știu ce naiba se-ntâmplă cu mine, dar nu e deloc vina ta și n-are de-a face cu sentimentele mele față de tine.

Dakota se uită în altă parte și simt cum se închide.

— Pot să...

Nu știu cum să exprim în cuvinte ce vreau să-i spun.

— Pot să te termin, știi tu, cu gura? îi zic.

Ea își sucește capul, iar privirea pe care mi-o aruncă este una extrem de aprigă. E clar că nu-i place deloc ideea asta.

— Pe cuvânt că-mi pare rău, îi spun din nou.

— Nu mai vorbi! Te rog!

Se ridică și-și adună hainele.

Nu mă țin după ea când străbate holul și ajunge la baie, e mai bine așa.

Când trănțește ușa, mi se pare că vibrația mă străbate din cap până-n picioare, dar rămân neclintit.

Mă simt ca un dobitoc și habar n-am cum să repar asta. Habar n-am cum să tratez o astfel de situație și o cunosc suficient de bine pe Dakota ca să știu că atunci când se închide în ea nu mai ai ce-i face. Asta e. Am pus-o într-o situație jenantă și nu voiam să se întâmple așa, chiar nu voiam.

Îmi iau pantalonii de pe jos și mi-i trag pe mine.

Nu-mi vine să cred că după atâta timp în care m-am gândit și am visat la ea, nu mi s-a sculat când a trebuit. Mă uit în jos la penisul meu necooperant.

— Bravo ție!

Încerc să gândesc... *Gândește, Landon!*

Mă holbez la pisicuțele cu pălării de pe peretele holului, în speranța că mă pot ajuta. Dar pozele astea ciudate nu-mi dau niciun sfat. Ca să vezi!

Stau la ușa băii și încerc să mă gândesc ce să spun, cum să-mi cer scuze ca să priceapă cât de rău îmi pare c-am făcut-o să se simtă ca și cum n-ar fi destul de bună pentru mine.

E mai mult de-atât, e tot ce mi-am dorit vreodată.

E singura femeie cu care am fost vreodată.

A fost prima mea iubire, singura mea iubire.

— Dakota!

Bat cu degetele în ușă.

Ea nu zice nimic. Peste câteva clipe, dă drumul apei de la chiuvetă, iar eu aștept.

Timpul pare să treacă incredibil de lent când te-ai făcut de râs, pe tine și încă pe cineva, dintr-o singură mișcare. Bat din nou la ușă, dar ea nu răspunde. Apa curge în continuare și asta a făcut în ultimele trei minute. Bat iar. Ea nu răspunde.

— Dakota, te simți bine? spun de dincolo de ușa băii.

Apa care curge e singurul zgomot pe care-l aud când îmi lipsesc urechea de ușa.

Se simte bine? De ce curge apa la nesfârșit?

Din instinct, rotesc mânerul și deschid ușa.

— Îmi pare rău..., încep din nou, dar când mă uit mai bine în baia micuță, constat că e goală.

Fereastra e deschisă.

Perdelele flutură în vânt.

Iar eu trag o înjurătură pentru că blocul are ieșire de incendiu.

Au trecut mai puțin de zece minute de când Dakota a fugit de la mine din casă, iar mie îmi e din ce în ce mai rușine. Urăsc că mi s-a întâmplat asta, că i s-a întâmplat ei.

Nu-mi pot imagina cum s-a simțit din cauza stângăciei mele.

În fine, într-un fel îmi pot imagina, având în vedere că s-a cățarat pe scara de incendiu și a preferat să dispară pe acolo ca să scape dracului de mine. Aș fi preferat să discutăm, chiar să țipe la mine, în loc să se furișeze pe fereastra băii. Mă simt ca un rahat pentru faza asta.

Îmi închipui că ea se simte și mai nasol.

Vorbele ei îmi răsună în urechi:

— *Nu pricep. Cum poate să nu ți se scoale?*

— *Nu pricep. Cum poate să nu ți se scoale?*

M-am simțit mult mai rău din acel moment și acum aceste cuvinte mi se tot învârt prin minte.

Nu

pricep.

Cum

poate

să nu

ți se

scoale???

Stau pe canapea, cu fața îngropată în mâini. Dakota probabil că n-o să mai vrea să discute cu mine o vreme, poate niciodată. Gândul acesta mă amețește. Nu-mi pot imagina viața fără ea. Noțiunea asta e atât de ciudată. Prea ciudată. O cunosc de când eram copii și, chiar când ne-am despărțit, tot știam că e acolo undeva, nedetestându-mă. Nu m-aș simți bine dacă ar avea resentimente față de mine pentru tot restul vieții. Ar fi ca și cum m-aș pune cu întregul univers.

Se aude o bătaie în ușă care mă trezește din gândurile mele și mă face să sar în sus.

Trebuie să fie Dakota — s-a întors să-mi asculte scuzele... sau poate chiar să-și ceară ea însăși scuze?

Mă grăbesc înspre ușă după o altă bătaie în ușă și o deschid cu o smucitură.

Doar că nu e Dakota. E Nora, cu niște cumpărături în brațe.

— Poți să ții ceva, te rog? spune ea, căznindu-se cu sacoșele, iar eu iau câte pot, atent să nu le scăpăm.

Mă uit în ele și văd o grămadă de verzituri. Nu-mi dau seama ce sunt exact, doar că sunt verzi și arată oarecum pufos. Cea mai grea dintre cele trei pungi face un clinchet când o așez pe blat. Când trag cu ochiul în ea, descopăr trei sticle cu vin.

— Scuze, zice ea punând cealaltă pungă pe blat. Fie îmi cădea un braț, fie vinul. Și, după ziua de zi, aș prefera să rămân fără un braț.

Începe să scoată lucrurile din sacoșe, ca și cum locuiește aici, și o privesc în tăcere cum se plimbă prin bucătăria mea și pune mâncarea în frigider. Scoate și sticlele de vin, una câte una, și le așază în congelator.

Credeam că, spre deosebire de tărie, vinul îngheață, dar nu vreau s-o întreb așa ceva ca să nu par idiot.

— O aștepti pe Tessa sau ceva de genul ăsta? o întreb, nesigur dacă e cazul să-ncep o conversație cu ea.

Relația noastră pare distantă de când Dakota a țipat la ea pentru că umbla cu mine.

Nora dă din cap.

— Da. Și ea a avut o seară grea. Vreo douăzeci de oameni au intrat și s-au așezat în partea ei, deși e nouă încă.

Își dă ochii peste cap.

— M-a certat șeful pentru că am trimis-o la dracu' pe hostesă.

— Mie mi se pare corect, nu-i așa?

Ridic din umeri, zâmbind ca să știe că glumesc. Ea zâmbește.

— *Touché.*

Mă uit cum deschide un sertar și scoate tocătorul. Nu face nimic cu el, îl lasă pur și simplu lângă cuptorul cu microunde în timp ce ea golește și ultima pungă. Mă sprijin de blat și mă gândesc cum să dispar înainte de a deveni o povară.

— O, Doamne, spune Nora, ducându-și mâna la frunte. Îmi cer scuze. Ești ocupat sau ai musafiri? Am dat buzna aici și am început să-mi descarc cumpărăturile și nu mi-a trecut prin cap să te-ntreb dacă nu cumva te încurc.

Acum nu mă încurcă. Sunt atât de bucuros că n-a venit cu zece minute mai devreme.

— Nu, deloc. O să mă duc să-nvăț puțin, apoi să mă culc. O să te poți desfășura la bucatărie, îi zic.

Își suflă o șuviță castanie rebelă de pe față, care însă-i cade din nou peste ochi. Încă e îmbrăcată în uniformă de la muncă. La fel cu cea purtată de Tessa: pantaloni negri, cămașă albă și acea cravată de un verde aprins. Cămașa Norei e mai mulată decât a Tessei sau cel puțin așa mi se pare.

— Mulțumesc. Chiar nu voiam să mă duc la mine acasă în seara asta. Am avut o tură de rahat și, sincer, nu le pot suporta pe târfele alea acum, pufnește ea.

Se uită în ochii mei și-și duce mâna la gură.

— Nu te supăra.

— Nu mă supăr, îi zic și vorbesc serios.

Nu vreau să mă bag între Dakota și Nora, în prietenia lor, în rivalitatea lor sau ce-o fi. Aș prefera să fiu în biroul doamnei profesoare Umbridge¹², holbându-mă la poze cu pisici în timp ce mă torturează.

Și Dakota, și Nora sunt niște focuri dezlănțuite și aș prefera să nu mă apropii prea mult de vâlvătaia lor, ca să nu mă transform într-o grămăjoară de cenușă.

— O să gătesc ceva, dacă ai chef să mănânci. Am luat niște chestii și-o să văd ce pot încropi din ele, spune Nora.

În ultima vreme, n-am mai stat atât de mult de vorbă amândoi și mă bucur oarecum că vorbește din nou cu mine. Îmi închipuiam că o să ne evităm reciproc și o să complicăm lucrurile, dar asta e o idee mult mai bună.

— Nu prea mi-e foame, spun eu, deși îmi e. Tocmai am mâncat, mint.

Sunt sigur că Nora a făcut cumpărături ca să-i gătească Tessei cina, nu blegului de coleg de cameră al acesteia, și nu vreau să rămân în zonă mai mult timp decât sunt dorit. Nimic nu e mai rău decât să te-ntrebi dacă ești dorit sau nu. E chiar mai rău decât atunci când știi sigur că nu ești, pentru că măcar atunci știi o treabă. Nu mai există nicio speranță zadarnică.

— Bine. O să las ce e în plus afară pentru Tessa dacă te răzgân-dești, spune Nora, cu ochii la pieptul meu.

Ar fi trebuit să-mi pun un tricou, pentru că acum nu mă pot gândi decât la prima oară când m-a atins.

Și la a doua oară.

Și când m-a sărutat.

Și la gustul de bomboane al buzelor ei, și la cum îmi doream mai mult.

Trebuie să mă gândesc la altceva. La orice altceva.

¹² Dolores Umbridge, personaj din seria Harry Potter. (N.tr.)

La prăjituri. La prăjituri mari și pufoase, cu grămezi de înghețată violet și cu floricele mici și complicate.

Nu la glazura cu care era mânjită pe tricou. Prăjiturile și gătitul sunt niște chestii total nonsexy, ca și gătitul ei.

Îmi place la nebunie mâncarea Norei. E un bucătar al naibii de bun. Gândul la mâncarea ei îmi amintește de tort, ceea ce-mi aduce aminte că mâine e ziua lui Ellen. Tot n-am idee ce să-i cumpăr. Voiam să-i cer Dakotei ajutorul, dar e evident că nu se mai pune problema.

— Te pricepi să faci cadouri? mă trezesc spunând.

Nora se întoarce spre mine, cu sprâncenele ridicate, și înclină capul.

— Ha?

Tresar când îmi dau seama cât sunt de ciudat.

— De zile de naștere și chestii de genul ăsta.

— Oarecum. Adică n-am mai cumpărat nimănui niciun cadou de o vreme, dar pot încerca să te ajut. Pentru cine e? Pentru Dakota? Poți să-i cumperi ceva legat de dans sau o saltea nouă de yoga sau ceva de genul ăsta.

Nici măcar nu știam că Dakotei îi place yoga. E ciudat că Nora știe lucruri despre ea pe care eu nu le știu.

— Nu e pentru Dakota. E pentru o fată pe care o cunosc.

Bleah, ce dubios a sunat asta. Poate că ar trebui să-i explic că darul e pentru o fată de 17 ani, nu chiar pentru cineva... nu, stai așa, asta sună și mai prost. Și ar fi și mai rău dacă i-aș povesti că e pentru vecina mea, de parcă m-aș aștepta ca Norei să-i pese, de parcă m-aș da la Nora sau ceva de genul ăsta?

Ah, nu înțeleg lucrurile astea.

— Bine?

Nora pare derutată, dar nu comentează nimic despre evidenta mea stânjeneală.

— Ce fel de lucruri îi plac?

Nora continuă să pună mâncarea în frigider și mă-ntreb dacă nu cumva ar trebui s-o ajut. Dar sincer nu am idee unde se așază toate astea sau cum va pregăti ea cina dintr-o cutie cu migdale și o pungă de verze de Bruxelles.

Când eram mic, eram forțat să mânânc varză de Bruxelles și am amintiri oribile despre asta. Mă întreb dacă Nora le face să aibă un gust mai bun, cumva.

— Nu sunt sigur. Știu că învață mult și că nu-i plac florile.

— Fată deșteaptă. Și eu urăsc florile. La început, sunt atât de frumoase, dar în curând ești nevoită să le privești ofilindu-se și, la final, le arunci și lasă o grămadă de mizerie în urmă. O pierdere totală de timp. Exact ca relațiile.

Are vocea atât de plată, încât nu-mi dau seama dacă glumește sau nu. Încerc să apăr iubirea, chiar dacă nu e deloc momentul s-o fac.

— Nu toate relațiile sunt așa.

Nora scoate niște broccoli din pungă lor de plastic, iar eu îmi dau seama că se uită oriunde, dar nu la mine.

— De cât timp o cunoști? Ce altceva mai știi despre ea?

— Mai nimic.

Ridic din umeri. Nora duce grămada de legume la chiuvetă și dă drumul la apă.

— Nimic-nimic? întrebă ea. Atunci de ce-i cumperi un cadou? Sunteți prieteni apropiați?

Am senzația că încercă să nu pară prea băgăcioasă, dar eu descriu această situație destul de ciudat. Și cum mi-a oferit ocazia de a-i explica, îi spun:

— Lucrează la parter, la magazinul din colț. N-aș putea spune că suntem prieteni, dar mâine e ziua ei și nu cred că-i pasă cuiva.

Nora se răsucește de la chiuvetă, ținând legumele din care curge apă pe podea, și spune:

— Stai puțin. Cum?

Ridic din umeri, neștiind ce-nseamnă tonul ei.

— Da. E groaznic. Împlinește 18 ani și nu face altceva decât să muncească acolo. Și să învețe. Tot timpul învață.

Nora ridică o mână, cu căpățâna de broccoli udă în ea.

— Faci un gest pentru fata de la parter? Cea care poartă întotdeauna bandane?

Dau din cap. Mă privește prelung în ochi. Își mușcă buza de jos și sunt nevoit să-mi iau ochii de la ea. Sprâncenele ei groase se-ncruntă din nou și obrajii îi strălucesc. E mai machiată decât de obicei, dar îi stă bine.

Îmi amintește de femeile din clipurile acelea la care se uită întotdeauna Tessa pe YouTube. Spune mereu că va încerca într-o zi să le imite cum se machiază, dar de fiecare dată produsele cosmetice ajung la gunoi, iar ea are pleoapele umflate din cauza lacrimilor, nicidecum acoperite de fard colorat.

— Ești o mare figură, Landon Gibson, spune Nora, iar eu mă îmbujorez.

Mă răsucesc puțin, prefăcându-mă că mi-e sete, și deschid frigiderul ca să-mi iau un Gatorade.

Nu mai spun nimic. Nu știu ce să zic și știu că dacă mai rămân pe aici mult o să mă fac cumva de râs. Am făcut deja destule pentru o singură zi și nu vreau s-o sperii pe Nora și s-o gonesc din apartament. Tessa are nevoie de cât mai mulți prieteni cu putință, iar Nora pare a fi o prietenă de nădejde.

— Mă duc să-mi termin lucrarea.

Cea care e deja terminată.

— Dacă ai nevoie de ceva, mă găsești la mine-n cameră, îi spun, băgându-mi mâinile în buzunarele pantalonilor de trening.

Nora dă din cap și se întoarce spre chiuvetă, spălând mai departe legumele.

Când ajung la mine în cameră, închid ușa și mă sprijin de ea.

Simt lemnul rece pe pielea goală și sunt epuizat. Azi a fost o zi oribilă și mă bucur mult că s-a terminat.

Nu mă deranjez să deschid vreun manual ca să mă prefac măcar că învăț. Nici nu mă obosesc să-mi aprind veioza. Stau doar așa întins în pat, cu ochii închiși. Mă foiesc o vreme în așteptarea somnului, încercând să nu mă mai gândesc la Dakota.

Sau la Nora. E la mine-n bucătărie și trebuie să păstrez distanța față de ea, lucru pe care nu sunt tocmai sigur că vreau să-l fac.

După câteva minute de tăcere, se aude muzică din bucătărie.

Știu cântecul. Mă ridic, nepregătit să mă dau jos din pat, dar impresionat că și Nora a auzit de Kevin Garrett. Este unul dintre preferații mei.

În mod ironic, versurile mi se par mai pline de însemnătate ca oricând. O aud pe Nora cum fredonează la mine în bucătărie și mi-o imaginez mișcându-și trupul în ritmul lent, cântând versurile, alunecând relaxată pe acolo.

Mă întind din nou în pat, de data asta sprijinit cu spatele de tăblia metalică. Patul ăsta mi-a luat ore întregi să-l asamblez și tot scârțâie când mă mișc. Când l-am cumpărat, Tessa și cu mine am petrecut o după-amiază întreagă la IKEA — a fost iadul absolut. Magazinul era foarte aglomerat și foarte mare. Încercam să urmăresc harta și Tessa tot trăncănea despre un polonic roșu din nu știu ce carte pe care o citise, despre un urmărit criminal de care, din nu știu ce motiv bizar, era îndrăgostită. Mi-a spus că Beck (personajul feminin principal, adică prada) „nu-l merită“. Mi-am dat ochii peste cap și i-am

spus să iasă mai des din casă, dar când am căutat cartea pe Google, am descoperit că mai mulți oameni păreau să aibă aceeași opinie. E fascinant cum un povestitor te poate face să te întrebi ce anume știi, de fapt, despre lume.

Indiferent cât e de grozavă cartea și câte polonice roșii vinde IKEA datorită ei, mie mi-ar conveni de minune dacă n-ar mai trebui să mai calc acolo niciodată. Au creionașele alea ca să-ți notezi codurile lucrurilor pe care le dorești și, după ce ne-am învățat prin tot showroom-ul, ni le doream pe toate. Așa că, atunci când am ajuns acasă, aveam un milion de chestii grele ca naiba de cărat pe scări și chiar și mai greu de asamblat. Colac peste pupăză, nu găseam niște șuruburi și am așteptat la telefon timp de patruzeci de minute legătura cu serviciul pentru clienți, după care am închis și m-am decis să mă duc pur și simplu la magazinul de bricolaj de pe strada noastră. Toate astea *după* ce am fost nevoiți să angajăm o camionetă și să negociem cu șoferul să ne ducă la magazin și să ne care toate chestiile înapoi. Un alt loc de evitat: joburile ciudate de pe Craigslist.

Nora se aude fredonând din ce în ce mai tare, iar eu îmi iau laptopul de pe birou și aprind lumina. Trebuie să-mi găsesc ceva de făcut. Chiar n-ar trebui să mă duc la bucătărie.

Dar încep să mă revolt pentru că, cu cât mă gândesc mai mult că nu trebuie să mă duc la bucătărie, cu atât îmi doresc mai mult să merg acolo. Nu e nimic greșit să fiu prieten cu Nora. Nu e probabil ca Dakota să dea buzna acum înapoi.

Putem fi prieteni când Tessa e prin preajmă, dar Nora are ceva periculos și deja sunt în bucluc până la gât. Știu că nu vom ieși niciodată împreună și nici ceva asemănător, dar dacă mă sărută din nou sau dacă mă gândesc că mă sărută, lucrurile vor deveni ciudate pentru Tessa...

Ah! Mie nu mi-e ușor nici măcar la mine *acasă*.

Deschid laptopul și încerc să-mi amintesc parola. Trebuie s-o tot schimb pentru că o uit și, cu cât o schimb mai des, cu atât îmi e mai dificil. De exemplu, prima parolă era LANDON123 și ultima, din

câte îmi amintesc, era LaNdON123123!@#. Credeam că am salvat-o pe undeva prin telefon, dar nici asta nu mai țin minte.

În cele din urmă, după patru încercări, reușesc. Lucrarea mea de documentare la Istoria Statelor Unite 201 este încă pe ecran, deși am terminat-o. Am trei ferestre deschise, iTunes, lucrarea și Yelp. De când m-am mutat în Brooklyn, folosesc Yelp aproape în fiecare zi... dar nu am studiat deloc barul în care m-a dus Nora, îmi dau seama brusc. Asta e ciudat; de obicei verific totul. Chestia asta pare că s-a întâmplat acum o veșnicie, deși n-a trecut atât de mult.

E greu de crezut că Dakota a plecat acum mai puțin de-o oră. Mi se pare că au fost ore, ba chiar zile întregi. O să aștept până mâine și o s-o sun. Știu că are nevoie de spațiu și o s-o las în pace.

La bucătărie începe următorul cântec și e tot Kevin Garrett. Cântă despre respingere și singurătate și mi-a plăcut de el de când am ascultat cover-ul melodiei „Skinny Love“, dar nu m-am simțit niciodată mai apropiat de el ca acum. Dacă stau să mă gândesc, aproape toate cântecele de pe albumul lui descriu prin ce trec eu acum alături de Dakota.

Vocea Norei se aude acum și mai tare, de parcă ar cânta împreună cu el. Ar fi un lucru chiar atât de rău să merg dincolo și să discut pur și simplu amical cu ea?

Nu e ca și cum am avea o relație, iar eu sunt încă... cum oi fi cu Dakota, deci nu cred că o să mă sărute sau ceva de genul ăsta. Fără să mă gândesc, îmi duc degetele la buze și arunc laptopul cât colo.

Sunt om în toată firea, pot fi prieten cu cineva de care sunt atras. Se întâmplă tot timpul în filme.

Doar că acolo eroii se cuplează la sfârșit...

Ar trebui să nu mai compar filmele cu realitatea și pornografia cu sexul din viața reală. Filmele și pornografia sunt atât de trase de păr în comparație cu viața — în special cu viața mea! Asta e a doua oară când mă gândesc la pornografie pe ziua de azi. Jur că nu sunt atât de obsedat precum par. De fapt, cred că am văzut mai puține filme porno decât majoritatea tipilor de vârsta mea.

Acum trebuie să încetez să mai bat câmpii în gând și să ies să socializez.

Ar trebui să-mi pun un tricou mai întâi, nu-i așa?

Categoric.

Deschid dulapul și iau primul tricou pe care-l văd. E albastru cu verde și are pe piept logo-ul echipei Seahawks, într-un cerc mare. Seahawks îmi reamintesc de ziua în care am mers cu Hardin la un meci, anul trecut, și a fost pe punctul să se ia la bătaie din cauza unui nesimțit care se purtase urât cu mine. De obicei, nu sunt de acord cu violența, dar tipul ăla era un dobitoc.

După ce mă îmbrac, mă duc în bucătărie, unde Nora cântă în continuare. E cu spatele la mine, aprinde un ochi la aragaz. Și-a scos cămașa de la lucru, cu mânecă lungă, și acum poartă un tricou negru, fără mâneci. I se văd bretelele albe ale sutienului și un tatuaj pe spate în sus, chiar deasupra sutienului. O păpădie, cu jumătate dintre semințe zburând și împrăștiindu-se pe spinare, ca și cum cineva și-ar fi pus o dorință și ar fi suflat peste ea. Nu cred că sunt surprins că are un tatuaj; trupul ei pare oarecum făcut pentru așa ceva.

Mă sprijin de prag și o privesc, așteptând să mă observe. Ia o sticlă cu ulei de măsline și toarnă puțin în tigaia de pe aragaz. Șoldurile i se leagănă lent și acum vocea ei e mai liniștită, de parcă gătitul și melodia asta i-ar fi a doua natură.

O privesc cum ia feliile de broccoli și le lasă să alunece în tigaia sfârâitoare. Dă focul mai mic când sfârâie prea tare, apoi ia o spatulă din suportul de ustensile de pe blat și amestecă în mâncare.

Mă simt ciudat, ca tipul din cartea Tessei, în timp ce o urmăresc. Nici măcar nu s-a prins că sunt aici și o privesc. Oare e total pierdută în gândurile ei? Sau se desprinde de realitate când gătește? Acestea sunt lucruri simple pe care n-o să le aflu niciodată despre această femeie misterioasă.

Începe un alt cântec și acum e The Weeknd. Nu știi dacă mai pot sta așa aici, privind-o cum dansează... cântecele lui sunt deja suficient de senzuale... iar șoldurile ei sunt atât de pline și pantalonii atât de mulați!

Ar trebui să mă car înapoi în camera mea și să mă culc.

Cu toate astea, treizeci de secunde mai târziu sunt tot acolo, uitându-mă la ea. Nora amestecă în broccoli, toarnă un fel de sos, apoi se răsuțește și dă cu ochii de mine.

Nu pare deloc surprinsă sau stânjenită când mă zărește sprijinit de cadrul ușii. Zâmbește ușor și-mi face semn cu spatula să vin mai aproape. Cuptorul bipăie, iar ea cântă în drum spre acesta. Nu spun nimic, doar mă apropii și mă așez pe masa de la bucătărie. E o încăpere micuță; masa e într-un colț, dar la numai câțiva centimetri depărtare de aragaz și de frigider.

Nora ia o mănușă de bucătărie, imprimată cu floarea-soarelui, și deschide cuptorul. Scoate de acolo un tort și-l așază pe partea goală a blatului de lângă cuptor. În mod clar se pricepe să facă mai multe lucruri în același timp. Eu de-abia pot să coc niște prăjituri semipreparate și să respir în același timp, darămite să fac un tort aproape din nimic și să gătesc simultan ceva la cuptor.

— Tocmai mi-a dat Tessa mesaj. Masa de douăzeci de persoane de-abia și-a primit comanda. O să mai întârzie o vreme, îmi spune Nora.

Mă uit la ea și dau din cap, încercând cu disperare să-i ignor sânii care amenință să i se reverse din maiou.

Ar fi nepoliticos din partea mea s-o rog să-și pună cămașa la loc?

Da, sunt sigur că ar fi. Și ar demonstra că mă zgâiesc la ea puțin mai atent decât aș vrea să recunosc.

— Ce porcărie!

Încetez să mă mai holbez la sânii ei.

— Cum îi place acolo? Ea-mi spune că-i place, dar știi că nu se plânge niciodată.

Păstrez conversația în zona neutră. Nelegată de niciuna dintre părțile trupului ei. Oricât de sexy ar fi acestea.

Nora ia o furculiță și o înfinge într-un colț al tortului. O aruncă apoi în chiuvetă și se întoarce spre mine.

— Zice că-i place. Și acum, că e acolo și Blondul Domn Doctor Robert, sunt sigură c-o să-i placă și mai mult.

Mă uit la ea, apoi în altă parte, apoi din nou la ea.

— Hmm.

Nu știu ce să spun. Nu știu cât de multe știe Nora despre despărțirea Tessei de Hardin și nu vreau să vorbesc mai mult decât e cazul. Nu e treaba mea.

— E drăguț. Tessa spune că l-ai mai întâlnit și înainte. E drăguț, nu?

Oare e atrăgător? Nici măcar nu-mi mai amintesc cum arăta.

— O, haide. Te rog, nu-mi spune că ești unul dintre tipii ăia care sunt atât de nesiguri pe masculinitatea lor, încât nu recunosc că și alți bărbați arată bine.

Nora își dă ochii peste cap. Eu izbucnesc în râs.

— Nu, nu, nu sunt așa. Doar că nu-mi amintesc cum arăta.

Ea zâmbește.

— Bravo! Nici nu credeam că ești genul ăla. E sexy totuși, crede-mă pe cuvânt.

Nu era atât de sexy. Tot ce-mi amintesc e părul blond. Sunt sigur că nu e atât de sexy. Poate faptul că e student la medicină le face pe femei să-l vadă mai atrăgător? Habar n-am.

— Sigur.

Ridic din umeri. Nora ia tigaia și pune feliile aburinde de broccoli pe o farfurie.

— Uite, știu că Hardin e fratele tău și așa mai departe, începe ea. Și mai știu că Tessa încă e îndrăgostită nebunește de el, dar nu cred că e un lucru rău să iasă cu cineva. Nu e pregătită deocamdată, dar ca prietenă complet subiectivă și loială, îmi doresc să fie fericită.

Nu mă așteptam ca discuția să ia această întorsătură.

— Am încercat și eu să aduc un tip pe calea cea dreaptă și...

Nu-și termină fraza. Vocea i se pierde înainte să spună ceva ce n-ar trebui.

— Ai dreptul la opinia ta complet subiectivă.

Îi zâmbesc ca să îndepărtez stânjenea sau cine știe ce-i trece prin cap.

— Deși e greșită.

Ea izbucnește în râs și vine să se așeze lângă mine, la masă.

— Cum e Hardin ăsta?

— L-ai cunoscut, nu-i așa?

Trebuie să dau timpul cu câteva luni în urmă. Da, l-a întâlnit o dată sau de două ori, poate. Din câte știu, n-au vorbit niciodată direct, dar cu siguranță s-au cunoscut. Cred că-mi aduc aminte că o striga greșindu-i numele.

— Da. L-am cunoscut, dar cum e el cu adevărat? E una dintre acele situații în care Tessei îi e mai bine fără el și, ca prietenă, ar trebui s-o împing în direcția corectă, sau au de fapt o șansă s-o scoată la capăt și să fie împreună?

Nora vorbește repede, ca și cum e ceva important pentru ea. Ca și cum binele Tessei e important pentru ea. Îmi place chestia asta.

— E complicat.

Jupoi vopseaua de pe masă. IKEA dă greș încă o dată.

— Dar pentru că sunt cel mai bun prieten al ei și fratele lui vitreg, încerc să rămân neutru. Țin la amândoi și, dacă aș fi crezut că e o pierdere de vreme ce fac ei, le-aș fi spus. Dar, sincer, nu cred asta. Chiar cred că o s-o scoată la capăt. Cumva. Și dacă n-o vor scoate la capăt... ei bine, toată familia mea va fi distrusă pentru că-i iubim pe amândoi.

Nora se holbează la mine, părând să-mi studieze chipul centimetru cu centimetru.

— Spui întotdeauna exact ceea ce simți?

Întrebarea ei mă ia prin surprindere. Își ridică ambele coate pe masă și-și sprijină bărbia în palme. Ridic din umeri.

— Încerc.

Dar n-am de gând să spun *Mă gândesc doar la cât ești de frumoasă*.

— Dar uneori mai puțin înseamnă mai mult.

— Credeam că regula asta se aplică numai în chirurgia plastică și la pelerinele pentru cretini, mă provoacă Nora.

— Ce mama naibii e o pelerină pentru creștini?

Trebuie să aflu răspunsul la întrebarea asta.

Nora zâmbește, clar bucuroasă că are ocazia să mă lumineze în privința pelerinilor pentru creștini.

— Știi tricourile alea pe care le poartă bărbații, cu diamante false și cruci mari pe ele? Care sunt mereu prea strâmte și tipii care le poartă sunt întotdeauna slinoși și arată de parcă tocmai și-au injectat steroizi, la toaletă?

Nici nu încerc să mă opresc din râs. Ea își înclină capul și ridică mâna. Arătătorul ei îmi atinge vârful nasului. Nora chicotește. Ce gest ciudat, dar adorabil!

— Știi exact despre ce vorbesc.

Știu. Slavă Cerului că n-am purtat niciodată așa ceva, dar jumătate din băieții de la mine din liceu purtau. Descrierea ei e foarte nimerită și cu cât mă gândesc mai mult la ea, îmi vine să râd și mai tare.

— Știu, recunosc eu.

Zâmbește din nou și, când închide gura, buzele ei seamănă cu o inimă, plină, dolofană și rozalie.

— Vrei să mă ajuți să decorăm tortul? După ce mi-ai povestit, am făcut unul pentru prietena ta de la parter. Toți ar trebui să primească un tort de ziua lor, spune Nora și bunătatea ei se revarsă de pe buze ca mierea.

Îmi place la nebunie că i-a făcut tort lui Ellen, deși și-a petrecut toată ziua la serviciu gătind, plină de nervi.

— E uimitor din partea ta! îi spun, cu un zâmbet, apoi adaug: Ziua ta când e?

Nu știu de ce am întrebat asta.

— De fapt, chiar săptămâna viitoare. Dar dacă vrei să fim prieteni, trebuie să-mi promiți ceva.

Are vocea joasă, de-a dreptul serioasă.

— OK.

— N-o să faci niciodată, în veci, nimic de ziua mea.

Ce promisiune ciudată trebuie să fac!

— Ăăăm, bine.

Se foiește pe scaun și se ridică în picioare.

— Vorbesc serios. Fără felicitări, fără tort, fără flori. Bine?

Are ochii întunecați și buzele strânse.

— Bine.

Dă din cap, anunțându-mă că e mulțumită de răspunsul meu. Imediat, tensiunea care umpluse încăperea se evaporă.

Nu știu de ce-mi cere așa ceva sau dacă glumește sau nu, dar nu o cunosc suficient de bine ca să-mi bag nasul. Dacă într-o bună zi va crede că suntem suficient de apropiați ca să-mi spună, o s-o ascult cu plăcere, dar am senzația că foarte puțini oameni știu de fapt ceva despre femeia asta.

— Deci ce culoare crezi că e cea mai potrivită?

Nora se duce la unul dintre dulapurile de lângă perete. N-am deschis niciodată dulapul acela; poate că de aceea nu știam că e plin de mâncare.

Nora scoate o pungă cu zahăr pudră și o cutiuță cu un curcubeu pe ea. Colorant alimentar probabil? Presupunerea mi se confirmă când ea deschide cutia și scoate de acolo patru sticlute cu capace albe. Roșu, galben, verde și albastru.

— Poți să scoți untul și laptele din frigider? întrebă ea.

Desface punga de zahăr pudră și trage de sertarul din fața ei. Scoate paharul de măsurat și mi se pare caraghios că locuiesc în casa asta și că n-am habar nici de jumătate dintre lucrurile care se găsesc aici.

— Să trăiți, șefa, îi spun, iar ea se răsucește, zâmbindu-mi diabolic... iar eu sunt prea inocent pentru ca ea să se uite în felul ăsta la mine.

Se dovedește că sunt un cofetar îngrozitor. Atât de îngrozitor, încât nu sunt în stare nici măcar să decorez un simplu tort fără să fac mizerie în jur.

— Doar un strop sau doi de data asta, îmi amintește Nora, de parcă nu mi-aș fi învățat lecția cu jumătate de minut înainte, când a țipat la mine pentru că am pus jumătate de sticlă de colorant alimentar în primul castron cu glazură.

De unde să știu să sticluța are suficientă putere să-i înroșească limba lui Ellen pentru o săptămână?

— Ne mai trebuie zahăr, spune Nora, iar eu trag punga de pe blat mai aproape de mine.

Zaharul pudră se mișcă într-o parte și-mi dau seama că Nora a tăiat capătul pungii. Încerc s-o prind înainte ca zahărul să curgă, dar nu reușesc. Conținutul iese printr-un capăt al pungii, împrăștiindu-se pe blat și pe podea. Un nor de praf alb mi se ridică drept în față și Nora flutură mâna ca să îndepărteze zahărul care o înconjoară.

— Ah, Doamne! țipă ea, evident amuzată.

Așez punga de plastic pe blat și mă uit la mizeria pe care am făcut-o. Ca să-și bată joc de mine, punga cade pe podea și din ea iese și ultima urmă de zahăr. Hanoracul meu este atât de alb, încât șoimul imprimat pe piept de-abia se mai vede. Când Nora zâmbește, face pliuri la colțurile ochilor și-mi cam place asta.

— Scuze! N-am văzut că era deschisă.

Îmi trec mâna peste blat și, deși-mi place senzația pe care o am când ating zahărul catifelat, îmi dau seama că n-ar mai trebui să încerc să gătesc niciodată nimic. S-a notat.

Maioul negru al Norei e plin de pete de zahăr pudră. La fel și brațele, palmele, obrații și părul castaniu.

— E-n regulă.

Zâmbetul ei e molipsitor și nici măcar nu mă simt stânjenit pentru haosul pe care l-am făcut. Pare ciudat că nici ea nu e supărată și nu știu de ce. Se mulțumește să zâmbească, uitându-se ba la mine, ba la murdăria din bucătărie, și dă din cap cu un zâmbet reținut pe buze.

Nora dă la o parte castronul și ia o rolă de prosoape de hârtie. Dă drumul la apă și dă cu mâna peste stratul de zahăr pudră ca să-l pună în chiuvetă, pe cât se poate.

— În primul meu semestru la școala culinară, am uitat să pun protecția la un mixer enorm. O pungă de cinci kilograme de zahăr s-a împrăștiat peste tot. Inutil să adaug că am stat încă trei ore ca să-mi refac tema, iar profesorul meu era atât de nemernic, încât n-a lăsat pe nimeni să mă ajute.

Mâinile i se mișcă atât de repede curățând mizeria făcută de mine și cred că ar trebui s-o ajut.

— Ai trecut clasa? Adică, după ce-ai refăcut toată treaba? o întreb.

— Nu. Cum am spus, instructorul meu era un adevărat nemernic.

O privesc, iar ea ridică mâna ca să se scarpine pe față. Se șterge pe obraz, mânjindu-și cu zahăr alb pielea bronzată. Iau un prosop de hârtie ca să-i dau o mână de ajutor.

— De-asta vreau eu să devin profesor.

Ea aruncă punga goală la gunoi.

— Ca să fii nemernic?

Izbucnesc în râs și scutur din cap.

— Nu. Dimpotrivă. Aveam un profesor în clasa a zecea, domnul Haponek, care și-a făcut datoria cu vârf și îndesat. Era tot ce trebuia să fie un profesor, dar pe măsură ce creșteam, cu atât mai puțin le păsa profilor de munca lor și, când am aruncat o privire prin școală, am văzut foarte mulți copii care aveau nevoie de un dascăl bun. E o diferență mare, știi?

— Cum era la tine-n liceu? întrebă Nora.

Oribil.

O porcărie.

— Era în regulă, spun eu.

Nu cred că vrea să-mi asculte experiențele reale.

Nu cred că vreau să i le povestesc.

E ca atunci când oamenii te întrebă „ce mai faci?“ și nu vor să spui altceva decât „bine“. Orice altă explicație suplimentară îi stânjenește.

— Eu nu am mers la un liceu adevărat. Am fost la o mică școală privată de lângă Seattle. A fost îngrozitor, spune Nora, surprinzându-mă cu un alt detaliu din viața ei.

— Și la mine la școală a fost îngrozitor, recunosc eu.

Nora mă privește cu scepticism.

— Pun pariu că făceai parte din gașca puștilor populari. Făceai sport, nu-i așa?

Aproape că-mi vine să râd la gândul că aș fi putut fi vreodată popular.

Sportiv? Eu? Nici măcar pe-aproape.

— Nu chiar.

Mă înroșesc în obraji. Pot s-o simt.

— Nu eram nici cal, nici măgar, de fapt. Nu eram suficient de șmecher ca să fiu popular, dar nici nu eram destul de deștept ca să

fiu considerat un tociar. Eram pe terenul ăla neutru unde nu dădea nimeni doi bani pe mine. Pe atunci eram grăsuț, așa că puștii populari mă necăjeau când se plictiseau de prada lor obișnuită. Dar, sincer, nu mi-am dat seama cât de nasol era în liceu până când nu m-am mutat la Washington, la jumătatea clasei a douășpea. Experiența de la Washington a fost atât de diferită!

Nora se duce la cămară și scoate mătura și fârașul. Începe să măture podeaua, iar eu mă pregătesc să umplu tăcerea cu alte aiureli despre zilele mele de licean, în vreme ce ud un prosop de hârtie și curăț blatul.

— Nu e nimic mai rău decât o gașcă de nemernici care o ia razna în liceu, remarcă ea.

Râd scurt și nervos.

— Asta e una dintre cele mai adevărate chestii pe care le-am auzit vreodată.

— Cred că n-am ratat prea multe, zice Nora, cu o privire distantă. Are din nou acea expresie, de parcă s-ar plictisi.

— Tu ți-ai dorit dintotdeauna să te faci chef cofetar? o întreb.

Aproape că am curățat tot zahărul, dar nu vreau ca discuția să se termine. Parcă-mi doresc să mai fie pe undeva o pungă cu ceva ca s-o vărs eu *din greșeală* pe jos.

N-am auzit-o niciodată pe Nora vorbind atât de mult, în afară de chicoteala dintre ea și Tessa, când s-au sărutat doi băieți la o emisiune de care e Tessa obsedată. De obicei, eu nu mă bag în conversațiile lor, sunt în camera mea învățând sau la serviciu când e ea aici. Iar acum suntem singuri, iar ea e incredibil de vorbăreață. Aș vrea să sorb de la ea cât de mult poate spune.

Dă cu mătura pe jos și-mi aruncă o privire.

— Mulțumesc că ți-ai amintit să nu-mi spui că sunt bucătăreasă. Și nu, de fapt mi-am dorit să devin chirurg. Ca tata și ca bunicul, și ca străbunicul.

Chirurg? Țasta e ultimul lucru pe care mă așteptam să-l spună.

— Pe bune?

— Nu fi atât de surprins! Să știi că sunt foarte inteligentă.

Își înclină capul într-o parte și-mi dau seama că-mi place foarte mult purtarea ei jucăușă. E diferită de atitudinea Dakotei, nu e atât de dură sau tăioasă.

Dakota.

Nu m-am gândit deloc la ea în ultima jumătate de oră, iar numele ei îmi sună străin în minte.

Oare asta mă face un ticălos? În pielea goală alături de ea acum, nemaigândindu-mă deloc la ea peste un minut.

Oare e acasă, așteptând s-o sun?...

Mă îndoiesc, oarecum.

— Nu mă-ndoiesc de asta.

Ridic o mână plină de zahăr.

— Doar credeam c-o să-mi spui ceva... mai legat de artă.

Nora mă privește gânditoare.

— Hmm, de ce credeai asta?

Sprijină mătura de blat, se apropie de mine și dă drumul la robinet. Îmi atinge cu brațul hanoracul și mă dau la o parte din calea ei.

— Nu știi. Îmi imaginez pur și simplu că ești un fel de artistă.

Îmi trec mâna prin păr și firicele de zahăr cad pe podea.

— Nu prea știi despre ce vorbesc.

— Trebuia să te scuturi de zahăr înainte să mătur.

Degetele Norei prind un șiret al hanoracului meu, iar eu cobor privirea spre mâna ei.

— Probabil, zic eu și mă apropii de ea.

Îmi țin respirația. Mă privește fix în ochi și găfâie încetișor.

— Câteodată mi se pare că mă cunoști mai bine decât ar trebui, șoptește ea — iar eu nu mă pot mișca din loc.

Nu pot respira, nu mă pot clinti, nu pot vorbi când ea e atât de aproape. Chiar așa, plină de zahăr, e dureros de frumoasă și de-abia mă pot uita la ea.

— Poate că da, îi spun, simțind același lucru.

Sincer vorbind, nu prea știu mare lucru despre ea, dar poate nici nu trebuie să știu faptele reale. Poate că nu contează dacă știu numele mamei ei sau culoarea ei preferată. Poate că nu durează ani întregi să-i cunoaștem pe oameni, așa cum credem noi; poate că lucrurile importante sunt cu mult mai simple. Poate contează mai mult să vedem mai în profunzime, să știm ce fel de prieteni sunt sau că fac torturi pentru oameni pe care nu-i cunosc, fără să-i roage nimeni.

— N-ar trebui, spune ea, încă uitându-se la mine.

Fără să mă gândesc prea mult, mai fac un pas către ea, iar ea închide ochii.

— Ba poate că ar trebui.

Nu știu cine sunt în acest moment. Nu mă simt emoționat că sunt atât de aproape de o femeie atât de frumoasă. Nu simt că nu merit să-i ating chipul.

Nu cred că mai am multe gânduri în minte.

Îmi place liniștea pe care pare s-o aducă în capul meu.

— Nu putem, spune ea, cu o voce subțire.

Are ochii încă închiși, iar eu îi pun mâna pe obraz fără să-și dea seama că am pus-o acolo. Îmi trec degetul mare peste buzele ei îmbufnate și simt cum pulsul i se accelerează la gât, acolo unde se odihnește palma mea.

— Poate că da, șoptesc eu.

În acest moment, tot ce știu despre lume sunt mâinile ei care se prind de hanoracul meu și, în ciuda șovăielii din vocea ei, mă trage mai aproape.

— Nu știi cât de mult rău îți pot face.

Vorbele îi zboară de pe buze, iar ochii i se deschid pentru o fracțiune de secundă... și simt cum mă înțeapă inima.

E o durere acolo, o suferință profundă în ochii ei de un verde-închis, cu puncte cafenii. Îi citesc durerea pentru prima oară și simt povara din privirea ei. Ceva se clintește și se pune la locul său înlăuntrul meu și nu am cuvinte să explic asta. Vreau s-o vindec. Vreau să știu că totul va fi bine.

Vreau să aflu că durerea e permanentă numai dacă noi îi permitem asta.

Nu știu ce i-a provocat durerea aceasta, dar sunt convins că aș face orice ca s-o vindec. Umerii mei pot prelua greutatea suferinței sale. Sunt puternici, făcuți pentru a-i sprijini pe alții și vreau să aflu asta.

Simt acum că trebuie s-o protejez, de parcă ar fi fost misiunea mea s-o apăr, de la începutul existenței mele.

— Nu știi în ce te bagi, mă avertizează Nora, iar eu o fac să tacă trecându-mi degetul mare peste buzele ei.

Ea le întredeschide sub atingerea mea și suspină ușor.

— Nu-mi pasă, îi spun și vorbesc serios.

Închide ochii din nou și mă trage mai aproape, și mai aproape, până când trupurile noastre se lipesc, unite cum trebuiau să fie, cum le-a fost menit. Mă înclin și-mi umezesc buzele, iar ea geme ca și cum aștepta de o veșnicie s-o sărut și exact la fel simt și eu. Simt o imensă ușurare, ca și cum aș fi regăsit o parte din mine care nu știam că lipsește.

Îmi las mâna pe obrazul ei și între gurile noastre e o distanță de un centimetru. Respiră atât de ușor, de parcă eu sunt cel fragil, și ea are grijă mare să nu mă spargă.

Buzele ei au gust de zahăr și ea e desertul meu preferat.

Sunt blând cu ea, lipindu-mi ușor buzele de colțurile gurii ei, iar ea scoate un sunet înfundat care mă amețește. Simt că plutesc când deschide gura și limba ei o atinge ușor pe a mea.

E atât de plăcut să mă simt dezorientat și nu vreau să mai gândesc rațional niciodată. Îmi plimb cealaltă mână pe spatele ei și-i lipesc trupul catifelat de mine până când distanța dintre noi dispare definitiv.

Îmi șoptește numele printre buzele ei catifelte și n-am mai avut niciodată senzația asta de extaz. Se desprinde de mine preț de o clipă și mă simt pierdut, de parcă aș rătăci în mijlocul pustiului, și când gurile noastre se reunesc, sunt regăsit și ea e ancora mea.

Din direcția blatului se aude un bâzâit și muzica de care aproape că uitasem se stinge.

Mă simt de parcă aș fi pierdut ultimele câteva minute din viața mea, dar nu le vreau deloc înapoi. Vreau să rămân aici, pierdut alături de ea.

Dar realitatea are alte planuri și Nora se retrage, luând cu ea liniștea din mintea mea.

Își ia telefonul de pe blat și se uită repede la el, trecându-și degetul peste cerculețul verde. Mă sprijin de blat ca să mă echilibrez, iar ea își cere scuze și iese pe hol.

Trec câteva clipe de tăcere și apoi o aud, dar nu deslușesc ce spune. Vocea ei se aude mai tare și mă forțez să nu mă dau mai aproape ca să trag cu urechea la conversația ei.

— Trebuie să plec, spune ea când se întoarce în bucătărie. Dar o să mă-ntorc mâine dimineață să te ajut să decorezi tortul. O să-l împachetez ca să nu se usuce.

Străbate bucătăria și simt o schimbare în purtarea ei. Are umerii lăsați și, de fiecare dată când mă uit în ochii ei, îmi evită privirea. Simt o înțepătură în piept.

— E totul în ordine? Pot să te ajut cu ceva? o întreb.

În acel moment, îmi dau seama că sunt puține lucruri pe lume pe care nu le-aș face pentru ea. Știu că sunt nebun și că de-abia o cunosc. Sunt conștient că e greu să protejezi pe cineva când nu ești lăsat să faci asta. Sunt conștient și de faptul că am o relație complicată și întreruptă cu altcineva, dar nu mai pot face nimic ca să mă-ntorc din drum. Nu pot să fac ultimele câteva minute să dispară — și chiar dacă aș putea, n-aș face-o niciodată.

— Totul e-n regulă. Trebuie să mă-ntorc la Lookout, șeful meu are nevoie de bine, spune ea cu un zâmbet slab și transparent.

Rămân în tăcere cât timp ea învelește tortul în folie și-și ia cămașa de pe spătarul scaunului. Își vâără cravata în buzunarul de la spate al pantalonilor negri și se-ndreaptă spre ieșirea din bucătărie.

Tot nu se uită în ochii mei și parcă încasez un pumn în stomac.

— Nu-ți face griji în privința vaselor, le spăl eu dimineață.

Dau din cap, neștiind ce să mai spun. Fericirea acelui sărut se evaporă mai repede decât clipesc și întrebările nesfârșite pe care am să i le pun îmi umplu mintea.

— Îmi pare rău, spune ea și simt că e sinceră.

Măcar atât.

Dispare dincolo de ușă, iar eu rămân neclintit câteva minute, rememorând fiecare clipă pe care tocmai am trăit-o împreună. De la gustul dulce al sărutului ei de zahăr până la degetele ei disperate când mi s-au prins de hanorac.

Apartamentul e atât de liniștit, spre deosebire de mintea mea, și dau drumul la apă, deschizând ușa mașinii de spălat vase. Arunc feliile de broccoli nemâncate și pun uleiul de măsline la loc în dulap. Când ajunge Tessa acasă, eu sunt tot în bucătărie, la masă. Farfuriile sunt curate și așezate la locul lor și nu mai e niciun pic de zahăr pudră pe nicăieri.

Își dezleagă șorțul și-l așază pe spătarul scaunului.

— Hei, cum de nu te-ai culcat?

Mă uit la ceasul de la aragaz. E aproape unu noaptea.

— Nu știu, mint eu.

Trece printr-o perioadă nasoală, nu vreau s-o împovărez cu problemele mele, mai ales când nici măcar eu nu le înțeleg.

Tessa se uită la mine și-i citesc îndoiala în priviri. Studiază încăperea și vede tortul pe blat.

— Unde e Nora? întreabă ea.

Îi explic, cu gâtul uscat:

— A trecut puțin pe-aici, apoi a fost chemată din nou la muncă.

— La muncă? Cine s-o cheme? Eu de-abia am plecat de-acolo și Robert și cu mine am fost ultimii oameni care au rămas.

Ar trebui să fiu surprins de asta, dar nu sunt. Flutur din mână fără griji.

— Poate că am înțeles eu greșit. Cum a fost la serviciu? schimb eu vorba, iar Tessa mă lasă s-o fac.

Dimineața a venit mai repede decât mă așteptam.

Când mă trezesc, zac în pat o vreme, holbându-mă la ventilatorul din tavan. Mă întreb cine a locuit aici înaintea mea și de ce a decis să vopsească ventilatorul în culori care nu se potrivesc. Fiecare aripă are o culoare diferită. Albastru, apoi verde, apoi violet, apoi galben, apoi, în cele din urmă, roșu. Mă întreb dacă nu cumva o fi fost camera copilului. Dacă nu, înseamnă că locatarii aveau o latură foarte bizară.

Nu știu cât e ceasul când mă hotărâsc, în final, să mă dau jos din pat. Nu știu decât că sunt obosit, de parcă aș fi fost la război astă-noapte. Când îmi iau telefonul să mă uit la oră, constat că nu mai are baterie. Îl pun la încărcat și mă duc în living.

Aici e întuneric și televizorul e deschis. Tessa doarme pe canapea și pe ecran se derulează un episod din *Cupcake Wars*, cu volumul redus. Iau telecomanda de pe burta Tessei și închid televizorul. Încă e îmbrăcată cu uniforma de la muncă. Cred că era epuizată când a ajuns acasă. Mi-am dat seama de asta când am văzut cum i se

închideau ochii în timp ce mânca ce-și adusese aseară de la muncă. Am stat la masă mai puțin de jumătate de oră și mi-a povestit punct cu punct cum i-a mers seara.

Un grup de profesori de la NYU veniseră cu douăzeci de minute înainte de închidere și se așezaseră în zona ei. Cred că a deranjat-o puțin, deși n-a recunoscut, că erau de la NYU, universitate care n-a acceptat-o încă. Sunt sigur că va fi acceptată, doar că nu în acest semestru. Nu vrea ca tatăl meu vitreg, Ken, să se folosească de poziția lui la WCU ca să-ncerce s-o ajute, dar eu cred că el va interveni dacă n-o vor accepta nici din iarnă. Ar fi destul de mișto să fie alături de mine în campus, chiar dacă o să urmărim cursuri diferite. În timpul anului al doilea, puține dintre orele noastre vor coincide, pentru că eu studiez pedagogia, iar ea engleza.

Intru în bucătărie ca să văd cât e ceasul. De-abia e opt. E oarecum ciudat că aragazul e singurul ceas din tot apartamentul nostru. Ne bazăm pe telefoane ca să ne spună cât e ora; mă întreb cum se descurcă industria producătorilor de ceasuri.

Ar fi ciudat dacă am trăi într-o perioadă în care ar trebui să mergem până la o anumită clădire din oraș sau în piața publică, să vedem cât e ceasul. Și dacă ar fi greșit, nu am avea de unde să știm. Dacă Hardin ar fi trăit pe vremea aceea, l-aș fi văzut potrivit ora greșită pe toate ceasurile sale, doar ca să-și bată joc de oameni.

Chiar trebuie să-i spun Tessei că Hardin vine în weekendul viitor. O să-i zic când se trezește.

O să-i zic.

Pe bune, de data asta.

În bucătărie e liniște; se aude numai bâzâitul ușor al frigiderului. Tortul nedecorat e încă sus pe blat, acoperit cu folie.

Mă întreb dacă Nora se mai întoarce sau dacă motivul pentru care a dispărut aseară o va reține și azi.

Mă uit în frigider după ceva de mâncare înainte de a mă pregăti pentru muncă.

La naiba!

Munca.

Trebuia să fiu acolo la șase, să-i fac tura lui Posey.

Mă duc val-vârtej în camera mea să-mi iau telefonul ca să-mi sun șeful. Mă împiedic de ceva tare, încercând să-mi păstrez echilibrul într-un singur picior. Sigur că nu merge, așa că mă lovesc cu degetele de piciorul biroului.

La naiba, ce doare!

Mă prind de picior și în cele din urmă mă-ntind după telefon. Sigur că e tot mort.

De două ori la naiba!

Va trebui să folosesc telefonul Tessei ca să sun la serviciu.

Arunc telefonul pe pat și sar într-un picior până în living, cu degetul încă zvâcnind de durere. Când ajung la canapeaua unde doarme Tessa, îi cercetez din priviri trupul și mobila. Mobilul ei trebuie să fie pe aici, pe undeva.

De ce n-am ascultat-o pe mama și n-am instalat telefon fix?

Nu știi niciodată ce se poate întâmpla, Landon.

Serviciul de telefonie mobilă ar putea cădea.

Ți-ai putea pierde mobilul și trebuie să folosești fixul ca să suni și să-l găsești.

Extraterestrii ar putea invada Brooklyn-ul și ar putea fura toată tehnologia existentă ca să pună stăpânire pe Pământ, cu planurile lor diabolice.

Bine, pe ultima am inventat-o eu când o tachinam în privința grijilor pe care și le face.

Cu toate astea, este una dintre numeroasele ocazii din viața mea când îmi dau seama că mama știe despre ce vorbește. Cei mai mulți tineri de douăzeci și ceva de ani n-or să recunoască niciodată, dar eu sunt destul de isteț să știu că sunt norocos să am un astfel de părinte.

Văd telefonul Tessei vârat undeva între pernele canapelei și șoldul ei. Mă întind ușor după el și-mi țin respirația, încercând să nu o trezesc. Exact când ating telefonul cu vârful degetelor și să-l prind, Tessa se smucește și deschide brusc ochii. Mă dau în spate și o las să

înțeală că sunt doar eu și că ea a adormit pe canapea, în propriul living.

— Te simți bine? mormăie Tessa.

Vocea îi sună de parcă ar fi în continuare adormită.

— Da, scuze. Telefonul meu s-a descărcat și am întârziat la muncă.

Ea dă din cap și-mi întinde telefonul. Îl iau și încerc să formez numărul, dar îmi cere parola. Tessa începe să înșire niște numere, iar eu le tastez repede.

— Zero, doi, zero, unu, zice ea și închide ochii.

Se rostogolește pe o parte și-și duce genunchii la piept.

— Mulțumesc.

Iau pătura din spatele canapelei și o învelesc pe Tessa. Îmi mulțumesc cu un zâmbet, iar eu reușesc să deblochez telefonul. Mi se pare atât de ciudat, este atât e mic în comparație cu al meu.

Tessa mă necăjește când vine vorba de dimensiunea telefonului meu, spunându-i iPad, iar eu o tachinez pentru că-l sparge sau îl pierde încontinuu pe al ei. Îi amintesc despre cel pe care l-a scăpat în toaletă, de cel care a „dispărut“ într-un Uber, de cel cu care a aruncat într-un păianjen de pe acoperișul clădirii noastre. Singurul rămas, cel pe care nu-l pomenesc, este primul ei telefon.

E cel al cărui ecran Tessa l-a spart intenționat și pe care l-a călcat în picioare de cel puțin douăzeci de ori. Am venit acasă de la serviciu și am găsit-o făcându-l praf. Jura că n-o să mai folosească nicio dată un iPhone și aveam bănuielile mele că decizia ei nu are nimic de-a face cu tehnologia. Mai degrabă e din același motiv pentru care bea acum numai cafea rece. Același motiv pentru care nu prea mai ascultă nici trupa preferată.

A renunțat rapid la promisiunile de genul ăsta după ce a folosit un alt telefon vreme de o săptămână. Și-a pierdut toată muzica și toate informațiile pe care le avea salvate. Toate site-urile pe care era logată automat, toate cardurile de credit deja salvate. A înjurat firma Apple tot drumul până la magazin, spunând că pun stăpânire pe

lumea-ntreagă, enervată la culme că au niște produse atât de bune, încât practic îi obligă pe clienți să le utilizeze. Paradoxal, nu?

De multe alte ori a spus că ar trebui să facă produse mai ieftine. N-am putut s-o contrazic.

Când încerc să sun, îmi dau seama că nu știu numărul de la Grind pe dinafară. De obicei mă bazez pe numărul pe care îl am salvat în telefon. Nici nu-mi mai amintesc de zilele când smartphone-urile puseseră stăpânire pe lume. La 12 ani aveam un Nokia vechi pe care mama mă punea să-l car peste tot unde mă duceam, în caz că s-ar fi întâmplat ceva. Îi terminam bateria jucând Snake toată ziua.

Frate, ce bătrân mă simt!

Ce mama naibii ne-am face fără tehnologie? Mi-e rușine că mă bazez atât de mult pe ea, dar în același timp mă crispez la gândul că trebuie să pun mâna pe o agendă telefonică și să caut numărul de telefon de la muncă.

Frate, noi, oamenii, suntem niște răsfățați.

Nu, mai bine zis noi, americanii, suntem niște răsfățați. Sunt multe, multe locuri din lume în care oamenii n-au văzut niciodată un iPhone, iar eu cuget la existența mea fără produsele Apple.

Eu le am pe toate la nas.

Caut pe Google numărul de la Grind și, când îl apelez, sună direct ocupat.

Ce mama dracului?

Nici măcar nu am numărul lui Posey. Din nou tehnologia ca impediment.

Înainte învățasem pe dinafară numerele de telefon ale tuturor prietenilor mei. E adevărat că aveam doar doi prieteni și amândoi locuiau în aceeași casă.

— O să mă grăbesc să mă-mbrac și să zbor acolo, îi explic eu zorit.

Pun telefonul Tessei pe măsuta de cafea și mă duc la mine în cameră. Degetele de la picior încă mă dor.

Dacă plec acum, pot ajunge acolo în cincisprezece minute. Aș fi putut fi la jumătatea drumului deja dacă n-aș fi încercat să-i sun. Mă

holbez la telefonul de pe pat. Mi-aș fi putut folosi și telefonul dacă l-aș fi lăsat la încărcat.

Pe de-o parte câștigi, pe de alta pierzi.

Mă învârt prin cameră și-mi pun pe mine niște jeanși închiși la culoare și un tricou gri. Dau buzna în baie și mă spăl pe dinți. Fac pipi și mă spăl pe mâini. Nici nu mă uit în oglindă, sting lumina și mă întorc în living. Mi-am recăpătat simțurile în degetele de la picioare și asta mă bucură, pentru că practic trebuie să alerg până acolo. Sunt sigur că arăt exact ca dracu', dar după ce ajung la muncă o să-mi aranjez părul sau ceva de genul ăsta.

Pantofii... unde-mi sunt pantofii? Cercetez podeaua și interiorul dulapului.

Livingul. Trebuie să fie lângă intrare.

Unde le e locul. Aud în minte vocea Tessei și râd în sinea mea.

Mă aflu lângă ușă, îndesându-mi picioarele în teniși, în mai puțin de cinci minute de când mă chinuiam să sun la Grind. Îmi iau cheile și deschid ușa dintr-o smucitură și dau nas în nas cu cineva.

Nora.

Cu un sac de gunoi într-o mână și cu o cutie la picioare.

Cască ochii când mă vede, iar eu mă uit în jos, în cutie. Acolo se află o carte, o ramă de tablou și alte câteva chestii amestecate, aruncate unele peste altele și de nedeslușit.

— Bună.

Pe buzele Norei se citește salutul. Mă privește șovăielnică.

— Bună, îi răspund, încercând să pricep ce caută aici.

Cu lucrurile ei cu tot.

— Te simți bine? o întreb, iar ea dă din cap.

Brusc, ochii i se umplu de lacrimi și văd cum își strânge pumnul cu putere. Inspiră adânc, apoi se-ndreaptă imediat de spate și-și stăpânește plânsul.

— Pot să intru?

Are vocea joasă, înfrântă, dar încearcă să pară curajoasă. Mă aplec și ridic cutia cu o mână. Pe cealaltă o-ntind ca să-i iau sacul, iar ea mi-l dă.

Are privirea tăioasă. E o luptătoare. I se citește asta în ochi. Sacul e greu, așa că-l așez pe podea, în living, lângă măsuta de la bunica. Pun și cutia jos și-o invit pe Nora înăuntru cu un gest. Pășește încet în casă, iar Tessa se ridică-n fund pe canapea. Mă uit la telefonul Tessei de pe masă.

Rahat!

Mă uit la Nora, cerându-mi scuze din priviri.

— Trebuie să mă duc la muncă. Am întârziat rău de tot.

Ea dă din cap și îmi zâmbește, dar e cel mai stins surâs pe care l-am văzut vreodată.

Promisiunile de a o proteja pe care mi le-am făcut aseară mi se ridică în capul pieptului. Nu vreau să mai arate așa sau să se simtă în felul acesta niciodată.

Tessa se ridică și evaluează situația. Nu mai pot rămâne să ascult explicațiile, deși o să înnebunesc pentru că nu știu ce s-a întâmplat.

Oare ce s-a întâmplat?

De ce e Nora aici, cu toate lucrurile ei?

Are legătură cu Dakota?

Mi se face stomacul ghem la gândul acesta.

După ce plec, o să-i spună oare Tessei că ne-am sărutat din nou?

Aș vrea să rămân, dar nu pot. Oamenii se bazează pe mine, iar eu deja am dat-o în bară rău de tot în dimineața asta.

Ies val-vârtej pe hol și cobor scările. N-am timp să mai aștept cel mai mic lift din lume.

Când deschid ușile la Grind, constat că localul e plin.

O, nu!

Coada șerpuiește în cafenea, de la vitrina cu pateuri până la zona de ridicare a comenzilor. Femeile și bărbații îmbrăcați în haine de birou sunt cu toții împrăștiați prin încăpere, pălăvrăgind și îndopându-se cu cafeină. Studiez coada și observ câteva chipuri iritate, către sfârșitul ei. Îmi fac imediat drum prin mulțime și trec în spatele tejghelei. Nu mă mai obosesc să-mi pun șortul. Aiden preia comenzile și degetele i se mișcă iute pe casa de marcat, dar fața, de obicei palidă, i s-a înroșit. La fel și gâtul. Transpirația i-a udat leorcă partea din spate a tricoului.

Ah, la naiba! N-o să se bucure prea mult când o să dea cu ochii de mine.

Când trec prin spatele lui, observ că-i dă restul unei tipe într-o salopetă roșie. Femeia e evident nervoasă și dă din mâini furioasă în micul spațiu care-i desparte, încercând, probabil, să-și exprime frustrarea.

— Hei, sunt aici. Scuze, frate. Mi-a murit telefonul și n-a sunat alarma.

— Scutește-mă!

Aiden se uită urât la mine.

— Ajută-mă doar să scap de coada asta, spune el încetișor.

Mi-ar plăcea s-o rog pe Hermione să-l transforme într-un dihor.

Totuși dau din cap, pentru că-i înțeleg supărarea. Cu coada asta nu-i de glumă și uneori oamenii sunt de-a dreptul nesuferiți.

Draco — vreau să spun Aiden — îmi strigă o comandă.

— Macchiato. Cu extra spumă!

Iau o ceșcuță și mă apuc de treabă. În vreme ce laptele fierbe, mă uit la Aiden. Arată oribil: are câteva pete negre de cafea pe partea din față a tricoului și e ud pe piept. Ar fi mult mai amuzant dacă n-ar fi vina mea. Dacă ajungeam la timp, am fi fost tot ocupați și copleșiți până peste cap, dar ne-ar fi fost mult mai ușor să ne descurcăm în doi.

Torn spuma de lapte peste espresso, iar Aiden îmi mai dă o comandă. Continuăm așa până când la coadă rămân trei oameni. Aiden s-a mai calmat acum, e din nou zâmbitor și prietenos cu clienții. Asta e o veste bună pentru mine.

Mă ajută să nu mă mai gândesc la felul în care Nora și-a făcut apariția la mine acasă și la faptul că sunt un idiot pentru că nu mi-am luat telefonul ca să-i scriu Tessei și să mă asigur că totul e în regulă. Trebuia să găsesc eu o priză liberă pe-aici.

Toate mesele sunt încă pline și sunt pe puțin douăzeci de persoane care stau în picioare, cu cafeaua în mână. Observ că poartă cu toții ecusoane și-mi imaginez că sunt veniți la obișnuita conferință de electronică, eveniment ce are loc în apropiere o dată la câteva luni. E mai multă lume decât de obicei, dar pentru afaceri e bine. Acesta e un alt lucru mișto la New York; mereu se întâmplă câte ceva.

Încep să reumplu recipientele cu boabe de cafea și să curăț râșnițele, în vreme ce Aiden se ocupă de stația de condimente, făcând frișcă și realimentând cu cele șapte feluri diferite de zahăr pe care le punem la dispoziția clienților. Înainte să mă mut la New York,

nu văzusem niciodată un cub de zahăr, ca în Bugs Bunny. Chiar credeam că asta se întâmplă numai în desene animate.

În Saginaw, din când în când, auzeam câte un client comandând ceva fără grăsime, dar așa ceva era greu de găsit într-un orașel din Michigan. Dakota și cu mine stăteam la cafenea cu orele. Ne mutam la altă masă când ne plictiseam de priveliște. Ne îndopam cu zahăr și mergeam acasă pe jos, ținându-ne de mână și visând sub stele.

Gândurile mă poartă din nou în trecut și-mi amintesc prima ceartă pe care Dakota și cu mine am avut-o la Starbucks. Îmi amintesc că părul ei mirosea a nucă-de-cocos și că noul ei luciu de buze era lipicios. M-am ținut după ea pe stradă, iar ea a iuțit pasul, amintindu-mi că poate alerga mai repede decât oricine. Antrenorul de atletism din liceu știa și el asta — dar Dakota nu era interesată de sport. Uneori voia să mă binedispună și se uita la meciuri cu mine, punându-mi un milion de întrebări la fiecare fluier al arbitrului.

Ea voia să danseze. A știut asta dintotdeauna. Eram invidios pe această certitudine a ei. Dakota fugea din ce în ce mai departe de Starbucks, iar eu mă țineam după ea, ca întotdeauna.

A cotit în jos, pe o alee, și am pierdut-o. Am simțit că nu pot respira până când am găsit-o. Era prea întuneric ca s-o ia la goană aiurea în partea aceea a orașului. Am găsit-o câteva minute mai târziu, exact lângă Petic. Stătea pe pământ, lângă un gard pe jumătate dărâmat, cu întunericul pădurii în spatele ei.

Gardul de sârmă avea în el găuri imense și afară era beznă. După un minut mi-am regăsit în sfârșit suflul. Dakota lua pietrele cenușii și le arunca într-o groapă de pe stradă. Îmi amintesc cât de ușurat am fost când am văzut-o. Purta un tricou galben, cu o față zâmbitoare pe el, și sandale cu sclipici. Se supăraseră pe mine pentru că eram de părere că e o idee proastă s-o căutăm pe mama ei.

Yolanda Hunter era plecată din peisaj de mult prea mulți ani. Credeam că, dacă ar fi dorit să fie găsită, nu s-ar mai fi ascuns.

Dakota era furioasă, spunându-mi că eu nu înțeleg cum e să nu ai părinți. Mama ei fugise, lăsându-și copiii cu un tată bețiv, căruia îi plăcea să-și bată fiul.

Când am ajuns-o din urmă pe Dakota, plângea și i-a luat câteva secunde ca să se uite la mine. E ciudat cât de exact îmi amintesc detaliile din acea noapte. Începusem să-mi fac griji pentru ea. Uneori, mă gândeam că și ea va dispărea, ca mama ei.

— *Nu există nicio dovadă că n-ar vrea să locuiesc cu ea, mi-a spus ea în seara aceea.*

— *Dar nici că și-ar dori așa ceva. Vreau doar să-ți imaginezi cum te vei simți dacă nu-ți va spune ce vrei tu să auzi sau dacă nu va avea nimic de spus, i-am zis, așezându-mă lângă ea pe pietriș.*

— *O să fiu în regulă. Nu poate fi mai rău decât să nu știu, a spus ea.*

Mi-am aduc aminte că am prins-o de mână și că ea și-a așezat capul pe umărul meu. Am rămas amândoi acolo în tăcere, cu capetele pe spate și cu privirile spre cer. Stelele erau atât de strălucitoare în acea noapte!

Uneori, noaptea, ne întrebam de ce se mai obolesc stelele să clipească deasupra orașului nostru.

— *Cred că vor să ne tortureze. Să-și bată joc de cei care sunt blocați în locuri nasoale și au existențe de rahat, a zis Dakota.*

Iar eu am spus ceva de genul:

— *Nu, eu cred că sunt aici ca să ne aducă speranță. Speranță că e mai mult decât atât acolo, undeva. Stelele nu sunt rele ca oamenii.*

Ea s-a uitat la mine și m-a strâns de mână, iar eu i-am promis că, într-o zi, într-un fel sau altul, o să plecăm naibii din Saginaw. A părut că mă crede.

— *Îmi pare rău că a durat atât de mult!*

Recunosc vocea lui Posey prin norul de amintiri din capul meu. Vorbește cu Aiden. O femeie într-o rochie neagră ridică un semn și le spune tuturor că e timpul să plece. În vreme ce mulțimea se scurge din cafenea, ascult schimbul de replici dintre Posey și

Aiden. El își ridică tricoul și-și șterge fața transpirată în timp ce ea vorbește.

— E-n regulă. Landon a apărut în cele din urmă.

Posey răsuțește capul și dă cu ochii de mine, care șterg teigheaua de metal cu o cârpă.

Fără să trag deloc cu urechea.

— Îmi pare atât de rău! spune Posey, venind spre mine.

Are mâinile la spate pentru că-și leagă șortul. Astăzi are părul roșu prins într-un coc.

— Puteam să jur că am făcut schimb de ture pentru azi, cred că am uitat să te anunț, explică ea.

Scutur cârpa deasupra coșului cu gunoi înainte de a o înmuia în găleata cu săpun.

— Nu. Chiar am făcut schimb. Doar că n-am fost atent aseară și mi-am lăsat telefonul să se descarce. Îmi pare rău că a trebuit să bați drumul până aici.

Se uită la Aiden, iar eu îi urmăresc privirea. El nu se uită la niciunul dintre noi. Vorbește cu un client despre cafeaua fără cafeină, care i se pare oribilă și inutilă.

— E ca berea fără alcool. Pierdere de vreme, îi spune omul ajuns la vârsta mijlocie, cu un glas răgușit, lui Aiden.

Pare că deja a băut câteva beri pe ziua de azi.

— Am nevoie de ore de muncă, oricum, îmi șoptește Posey și dă din cap spre masa de lângă peretele din spatele încăperii, cea mai apropiată de holul mic care duce la toaletă.

Surioara ei, Lila, stă acolo răbdătoare, cu bărbia lipită de masă.

— Am adus întăriri.

Bagă mâna în buzunar și scoate trei mașinuțe. Să fie oare Hot Wheels?

— Îi plac mașinuțele.

Zâmbesc spre fetiță, dar aceasta nu observă. Posey dă din cap.

— O, da, le adoră.

— Ești sigură că vrei să rămâi? Pot să rămân eu. N-am nimic de făcut, mă ofer eu.

O parte înfiorător de egoistă din mine vrea să rămână ea, pentru ca eu să pot să mă duc să văd ce face Nora, dar n-aș recunoaște nicio dată asta cu voce tare.

— Nu. E-n regulă, pe bune. Aveam nevoie doar de două ore libere în dimineața asta ca să mă duc cu bunica la doctor. Nu se simte prea bine.

Posey se uită la sora ei și sesizez în privirea ei un strop de frică.

E studentă și lucrează într-o cafenea, deci lui Posey i-ar fi aproape imposibil să-și crească sora doar din salariu. Nu cunosc prea multe detalii despre viața ei de familie, dar presupun că părinții ei nu se vor întoarce ca prin minune.

— Pot s-o iau pe Lila cu mine câteva ceasuri. Mă-ntorc la mine acasă. Poate sta acolo sau ne putem duce în parcul de vizavi.

Nu mă deranjează să am grijă de ea puțin, pentru ca Posey să-și termine schimbul. Și ar însemna că mă pot întoarce la apartament.

Sunt o persoană îngrozitoare.

Posey o privește din nou pe sora ei, preț de câteva clipe. O supraveghează cu mare atenție, chiar dacă lucrează la tejghea. Fetița încă stă cu bărbia sprijinită de masă și e adorabilă.

— Ești sigur? Nu ești obligat să faci asta.

— Știu, îi răspund. Dar mi-ar plăcea să te ajut.

Frate, o să mă duc în iad pentru că insist.

Posey își privește din nou surioara și pare să se gândească serios la plictiseala fetiței.

— Bine. Dar du-o la tine acasă. E foarte cald azi și deja am stat pe-afară toată dimineața, spune ea râzând. E prea devreme pentru ea să-și termine bateriile.

— Am priceput. O să curăț mesele astea înainte să plec.

— Mulțumesc, Landon.

Posey îmi zâmbește. Pistruii i se observă azi mai bine ca în alte ocazii. E drăguță.

— Nicio problemă.

Iau găleata, iar ea ridică despărțitorul de lângă casa de marcat și-mi face loc să trec. Mesele sunt mai murdare ca niciodată. Trebuie să schimb prosoapele de trei ori ca să șterg ca lumea petele de cafea vărsată și urmele lăsate de fundurile paharelor.

Măcar mulțimea a plecat. A rămas un singur client, un tânăr hipster care scrie ceva pe micul lui MacBook auriu. Pare mulțumit.

Când sunt gata de plecare, Lila se află în același loc. Nu mai stă cu bărbia lipită de masă. În schimb, plimbă o mașinuță violet pe suprafața mesei, scoțând diverse sunete.

— Hei, Lila. Mă mai ții minte? o întreb eu.

Își ridică spre mine fețișoara rotundă și dă din cap.

— Super! Vrei să stai cu mine cât timp lucrează sora ta? Putem merge acasă la mine puțin. Am o prietenă căreia i-ar plăcea mult să te cunoască.

Mă las la nivelul ei, iar ea se uită din nou la mașinuță.

— Da.

Are un glas încet, dar clar. Posey mă strigă și-i spun Lilei că mă întorc imediat s-o iau. Când ajung la Posey, observ că are o mutră foarte serioasă.

— Știi cum să te porți cu copiii, da? E foarte mică și am încredere în tine, altfel nu ți-aș lăsa-o în grijă, dar știi cum să te porți cu copiii? Ce să faci dacă-i e foame? Dacă o să cadă și-și julește genunchiul?

Posey vorbește pe o voce joasă, maternă.

— Trebuie s-o ții de mână când vă plimbați pe afară. Tot timpul. Și nu mănâncă decât cartofi prăjiți și biscuiți cu unt de arahide.

Dau din cap.

— Cartofi și biscuiți cu unt de arahide întotdeauna. O țin de mână. N-o las să cadă. E prea mică s-o pun să-mi scrie eseurile. Am înțeles.

Îi zâmbesc larg, iar ea oftează, cu un surâs.

— Ești sigur? întreabă ea din nou.

— Categorie.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, spune ea.

Dau din cap și-i mai promit de câteva ori că totul va fi în regulă. Nu-i spun că telefonul meu a rămas acasă, dar mă duc direct acolo și nu vreau să intre în panică și mai tare dacă aude că nu are cum să dea de mine până când nu ajung la apartament.

Posey îi explică Lilei că ea mai are puțin de lucru, apoi va veni la mine acasă s-o ia. Lila nu pare să se supere deloc.

Când îmi iau la revedere de la Aiden, observ pe gâtul lui, într-o parte, o urmă vineție, chiar deasupra gulerului tricoului. Stomacul mi se întoarce puțin pe dos și încerc să nu mă gândesc la genul de femei pe care le aduce acasă.

Cât mergem până la apartament, Lila mă ține de mână, arată spre fiecare autobuz, furgonetă și ambulanță care trece pe stradă și le spune numele. După ea, orice mașină cu farurile aprinse e ambulanță.

Plimbarea e scurtă, iar Lila are chef de vorbă, deși îmi e greu să disting ce spune uneori. Mă uit în jurul meu și mi se pare că azi sunt un milion de femei pe străzi. Sau femeile acordă mai multă atenție bărbaților cu copii. Am primit mai multe zâmbete și saluturi în ultimele douăzeci de minute decât am primit de când m-am mutat aici. Ciudat. E ca în filmul acela cu câinele, în care prietenul lui Owen Wilson se folosește de cățelul acestuia ca să atragă simpatia femeilor.

Probabil că ar fi mai bine dacă n-aș compara copiii cu cățelii, totuși.

Când ajungem la blocul meu, o las pe Lila să apese butonul liftului și număr secunde până când ajungem la etajul unde locuiesc. Sper din tot sufletul ca Nora să mai fie aici.

Când intru pe ușă, observ că televizorul e pornit. Tessa e tot pe canapea, cu părul prins în vârful capului. Pare în continuare obosită când se ridică în capul oaselor și o salută pe musafira noastră. E singură, remarc imediat.

— Hei, salutare, îi spune ea Lilei, zâmbind.

Lila îi face cu mâna și scoate mașinuța albastră din buzunarul jeansilor ei minusculi.

— E surioara lui Posey. Am grijă de ea până când își termină Posey tura, vreo oră sau cam așa ceva.

Asta pare s-o trezească puțin. Îi zâmbește Lilei și-i face cu mâna.

— Cum te cheamă?

Lila nu răspunde. Se așază pur și simplu pe podea și începe să se joace cu mașinuța pe mocheta noastră, scoțând mici zgomote și împingând jucăria de-a lungul liniilor de pe covor.

— E adorabilă, spune Tessa.

Dau din cap.

— O să-mi pun telefonul la încărcat și mă duc până la baie. Poți să ai grijă de ea un minut?

Încerc să nu mă dau de gol când studiez pentru a doua oară din priviri încăperea, în căutarea Norei.

— Sigur, zice Tessa, iar eu mă duc la mine-n cameră ca să-mi încarc telefonul.

Nu mi-am făcut patul, iar laptopul meu zace deschis pe podea. Bine că n-am călcat pe el în toată graba de azi dimineață. Aștept un minut sau două pentru ca telefonul să se aprindă și ca să-i scriu lui Posey că am ajuns cu bine. Fără căzături. Fără nicio altă problemă.

Dar când telefonul se deschide, văd că am un mesaj de la Nora:

Te rog nu-i spune nimic Tessei. Nu are nevoie de alte drame acum :/

Îi răspund, întrebând-o unde s-a dus.

Trec câteva secunde fără să primesc vreun răspuns, așa că-i scriu lui Posey și-mi las telefonul la încărcat. Arunc o privire în living, apoi mă duc la baie și închid ușa în urma mea. În timp ce mă spăl pe mâini, ușa se deschide și Nora apare în oglindă.

Mă zgâiesc în oglindă preț de câteva secunde, iar Nora se zgâiește și ea la mine.

Nu vine mai aproape. Stă pur și simplu în prag, cu ochii ațintiți asupra mea. Fără să-mi iau privirea de la ea, închid apa și iau un prosop ca să mă șterg pe mâini. Cred că era în camera Tessei când am venit eu.

— Bună, spune reflexia Norei.

— Bună, zic și eu.

Pare că astăzi spunem asta destul de des.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Plănuisem să aștept să-mi spună ea, dar nu m-am putut abține. Întrebarea pur și simplu mi-a scăpat.

Ea inspiră adânc și văd cum pieptul i se ridică și-i coboară rapid. Mă răsucesc, iar ea face câțiva pași, intrând în baie, și închide ușa în urma ei.

Când se apropie de mine, pare cuminte, nu mai e aceeași femeie de azi-noapte, din bucătăria mea. Își ține mâinile în fața trupului, nu prinse de tricoul meu. Are buzele strânse. Nu mă mai sărută.

Are părul prins într-o coadă împletită care-i atârnă pe un umăr. Nu e deloc machiată și observ că are câțiva pistrui pe obraz. Are privirea obosită, ceea ce-mi spune că n-a dormit prea mult. Poartă un tricou alb, care-i lasă dezgolit un umăr, și colanți negri. În picioare are niște șosete cu un imprimeu cu pizza. E a doua ocazie când o văd purtând șosete ciudate. Îmi plac.

— Sunt în regulă, zice Nora și-și linge buzele.

O prind de mână și o trag mai aproape de mine. Șovăie o clipă, apoi face un pas înainte.

Sacul acela de gunoi plin cu haine spune altceva, Nora.

— Nu pari în regulă.

Îmi ridic mâna liberă și-i ating codița împletită. Ea închide ochii.

— Mie îmi poți spune. Știi asta, nu-i așa?

Îmi iau mâna de pe părul ei și-i ridic bărbia, numai puțin, ca s-o pot vedea mai bine. Are cearcăne vinete, de oboseală, sub ochii ei migdalați și umflați. Mi se strânge stomacul la gândul că a plâns. Îmi trec degetul mare peste unul dintre ochii ei închiși și ea întredeschide buzele.

Genele ei sunt atât de lungi, încât îmi amintesc de penele unei păsări.

O pasăre foarte, foarte frumoasă.

Ah, ce gânduri bizare am!

Ea dă din cap, iar eu îmi mut degetul mare sub bărbia ei. Ea deschide ochii, suficient ca să-mi dau seama că-mi ascunde ceva.

Are vocea blândă, dar își ferește fața de atingerea mea când spune simplu:

— Mă ocup eu de asta.

Fac un pas înapoi, ca să-i ofer puțin spațiu, dar ea mă ia prin surprindere prinzându-mă de tricou și trăgându-mă mai aproape de ea. Îmi cuprinde spatele cu brațele și-și lipește capul de pieptul meu. Nu plânge; stă pur și simplu acolo, inspirând sacadat și nespunând nimic.

O mângâi cu o mână pe spate, lăsând-o să se bucure de tăcerea aceasta pe care și-o dorea. După câteva secunde, își înalță capul și mă privește fix.

Vreau să am grijă de tine, spune inima mea. Apoi buzele mele rostesc același lucru.

Ea îmi analizează cuvintele, uitându-se în ochii mei.

— Nu vreau să aibă cineva grijă de mine.

Sinceritatea ei doare, dar îmi amintesc că e cu câțiva ani mai mare decât mine și se descurcă singură de o vreme.

— Nu vreau ajutorul părinților mei. Nu vreau ajutorul tău. Nu vreau ajutorul nimănui. Vreau doar să-mi rezolv problemele și să cauzez cât mai puține necazuri în acest timp. O să te bag în bucluc... asta fac eu. Asta sunt eu. Nu spun asta ca să fiu dramatică — vorbesc serios, Landon.

Se uită la mine, implorându-mă din ochi s-o ascult. S-o ascult cu adevărat.

— Duc un bagaj prea mare după mine și nu caut un cavaler în armură strălucitoare să mă salveze.

Nu știu ce să spun. Nu știu cum s-o ajut și nici nu știu dacă are nevoie să fie ajutată.

Nu sunt obișnuit să nu fiu necesar cuiva. Eu am fost dintotdeauna cel care repară lucrurile. Cine sunt fără acest rol?

Habar n-am.

— Știu, prințesă, îi spun, încercând să glumesc puțin, să mai risipesc un strop din tensiunea asta cu care nu știu ce să fac.

— Bleah, spune ea, făcând o mutră dezgustată. Nu sunt deloc prințesă.

— Dar ce ești, atunci? o-ntreb, pentru că mă interesează cum se vede pe sine.

— Un om.

În cuvintele ei e ceva mai mult decât sarcasm.

— Nu sunt vreo domniță la ananghie și nici vreo prințesă. Sunt o femeie, un om în toate sensurile cuvântului.

Mă uit în ochii ei, iar ea mă-mbrățișează din nou.

— Putem să stăm așa câteva secunde? Poți să mă ții, așa, în brațe câteva clipe ca să țin minte senzația?

Urăsc aceste cuvinte de rău augur, de parcă vrea să-și ia adio.

Nu-i răspund. O țin doar în brațele mele până când ea se desprinde de-acolo, câteva secunde mai târziu.

— Aș vrea să-mi spui ce se-ntâmplă, îi zic, în cele din urmă, când se retrage.

Nu se uită-n ochii mei când spune:

— Și eu.

Nora se îndreaptă de spate și deschide ochii larg.

— Bine. Hai să decorăm tortul ăsta și să-i oferim lui Ellen cea mai frumoasă zi de naștere din viața ei.

Schimbarea din purtarea sa e imediată și totală. Mă-ngrijorează cât de repede se închide în sine și schimbă subiectul.

Vreau mai mult de la Nora. Vreau răspunsuri. Vreau să cunosc natura problemelor ei ca să-i pot oferi o soluție. Vreau s-o țin în brațe până când o să creadă cu adevărat că sunt aici s-o ajut. Vreau să-i alung suferința cu sărutări și s-o fac să râdă până când uită de ce se ascunde de mine. Vreau să știe că o văd, deși ea nu-și dorește asta.

Vreau atât de multe lucruri, dar nu pot să mi le doresc doar eu... trebuie să și le dorească și ea. Dar îi ofer răspunsul de care pare să aibă nevoie acum și zâmbesc silit.

— Haide!

Ridic mâna să batem palma, iar ea surâde ușor. Ridică și ea mâna și o lovește de a mea.

— Ești cea mai siropoasă persoană pe care o cunosc, spune ea, deschizând ușa de la baie.

Eu o urmez.

— Nu mă deranjează.

Și uite așa, dintr-odată, suntem din nou „prieteni“.

Tessa și Lila sunt încă în living când noi apărem împreună pe hol. Lila e în continuare vrăjită de mașinuța ei, iar Tessa stă picior peste picior pe canapea, privind-o pe fetiță cu un surâs larg pe buze. Se uită la mine, apoi la Nora, apoi din nou la mine. Nu-și poate ascunde curiozitatea sau suspiciunea, dar nu scoate o vorbă.

— Lila.

Mă aplec ca să vorbesc cu fetița.

— Noi o să decorăm un tort. Vrei să vii la bucătărie cu noi?

Lila ridică privirea spre mine și-și ia mașinuța.

— Mașina, ciripește ea, arătându-mi jucăria strălucitoare.

— Da. Poți să-ți iei și mașinuța.

Îi întind mâna, iar ea mă prinde ușor.

— O să-nchid ochii câteva minute și-o să mă odihnesc, spune Tessa, întinzându-se la loc.

Îi spun să se culce din nou și mă duc în bucătărie cu Lila. Nora vine după noi.

— Hei, salutare, frumoaso. Cum te cheamă? întrebă Nora.

Lila nu se uită la ea, dar își spune numele și se așază la masă.

— Ce nume frumos! Îți place tortul? zice Nora.

Lila nu-i răspunde. O ating pe Nora pe braț ca să-i atrag atenția. Ea se răsuțește spre mine, iar eu duc mâna la gură ca Lila să nu sesizeze ce spun.

— E autistă, îi explic.

Nora dă din cap, semn că a priceput, apoi se așază lângă Lila la masă.

— Ce mașinuță șmecheră, îi spune ea.

Lila zâmbește și trece cu mașinuța peste mâna Norei, făcând „vruum, vruum“. Înțeleg că a acceptat-o.

— Mai ții minte cum se face glazura? mă-ntrebă Nora de pe scaunul ei.

Dau din cap.

— Zahăr pudră, unt, vanilie și mai era ceva...

Nu-mi mai amintesc ultimul ingredient, deși am făcut chestia asta chiar aseară.

— Lapte.

O aprob.

— Corect. Lapte. Și șaptesprezece picături de colorant alimentar. Se uită urât la mine.

— Una sau două picături.

— Bine, deci zece picături. Am priceput.

Ea izbucnește în râs, dându-și ochii peste cap. Văd cum în privire îi revine o scânteie de viață.

— Două picături.

Mă duc la dulap și scot cutia de coloranți alimentari.

— Deci, dacă vrei să iasă bine, am nevoie de supraveghere. Cunoști vreun cofetar?

Ia-o pe asta, chef cofetar. Ea clatină din cap.

— Nu. Nu cunosc, îmi pare rău.

Un zâmbet ghiduş îi luminează chipul. Oftez teatral și scot o pungă nouă de zahăr pudră din dulap.

— Ce păcat! Nu pot promite că n-o s-o dau în bară.

Nora mă privește amuzată.

— E un cofetar îngrozitor, îi șoptește ea Lilei.

Lila o privește și zâmbește. Flutur un linguroi spre ele.

— Hei, nu vă aliați împotriva mea!

Nora izbucnește în râs. Mă duc la frigider și scot laptele și untul, apoi iau castronul din mașina de spălat vase. De fapt, îmi amintesc foarte clar cum se face glazura.

Cred...

Încep să lucrez, iar Nora tace mâlc. După ce amestec zahărul și untul, adaug vanilia și laptele. Adaug cu grijă două picături de colorant alimentar verde, iar Nora aplaudă în timp ce eu amestec totul în castron.

După un minut sau două de liniște, Nora se ridică și vine înspre mine. Despachetează tortul și aruncă folia la gunoi. Eu înfig lingura în glazură și o-ntind peste tortul vanilat.

— Ah. Uită-te la tine. Decorezi singur tortul. Ai progresat mult, tinere greier.

Râd la glumele Norei, iar ea mă-mpunge cu umărul. Se uită apoi la Lila.

— Ea a cui este? Nu mi-a dat prin cap să te-ntreb.

— E sora prietenei mele Posey. Posey a trebuit să lucreze de dimineață, așa că m-am oferit să am grijă de asta mică. Va veni peste vreo oră s-o ia.

Nora mă privește în felul acela al ei și simt cum îmi citește toate gândurile. Pulsul mi se accelerează.

— Ești o mare figură, Landon Gibson, îmi spune ea, pentru a doua oară în două zile.

Mă înroșesc din cauza complimentului ei și nici măcar nu-mi pasă dacă observă sau nu.

— Te pricepi să te porți cu ea, spun, arătând spre Lila cu lingura acoperită de glazură verde.

— Eu? Mă pricep la copii? spune ea, sincer surprinsă.

— Da, îi zic eu și-mi lipesc arătătorul de nasul ei, așa cum mi-a făcut ea ieri.

— Hei, de la mine ai furat asta!

Își răsucește umerii ca să mă privească, la numai câțiva centimetri depărtare de fața mea. Întind glazura peste vârful tortului, asigurându-mă că ajunge peste tot.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Ridic privirea în tavan, apoi mă uit din nou la tort. Nora mă înghiontește încă o dată.

— Mincinosule!

— Eu sunt mincinos, iar tu ții secrete. Suntem la fel...

Vorbele acestea îmi ies din gură înainte să le pot opri și nu-mi place deloc când expresia i se schimbă, de la relaxare la precauție.

— Nu e același lucru. Secretele și minciunile nu sunt același lucru, se apără Nora.

Mă întorc spre ea și las lingura pe marginea tigăii.

— Nu voiam să spun asta. Îmi pare rău.

Nora nu se uită la mine, dar văd cum lasă garda jos cu fiecare răsufare. În cele din urmă, spune:

— Îmi promiți ceva?

— Orice.

— N-o să încerci să mă ajuți.

— Eu...

Ezit un pic.

— Promite-mi!

Se ține tare.

— Promite-mi, iar eu îți promit că n-o să-ți spun minciuni.

Mă uit la ea.

— Dar secrete o să ții? o întreb, știind deja răspunsul.

— Fără minciuni!

Oftez înfrânt. Nu vreau să țină niciun secret.

— Asta e singura mea variantă? întreb.

Și de data aceasta știu răspunsul.

Ea dă din cap.

Mă gândesc la oferta ei câteva secunde. Dacă asta e singura cale prin care mă va lăsa să mă apropiu de ea, n-am încotro.

Nu știu dacă voi putea să-mi țin promisiunea, dar e singura mea șansă.

Inspir adânc și dau încet din cap.

— Îți promit că n-o să-ncerc să te ajut.

Ea expiră, și acum îmi dau seama că și-a ținut respirația.

— E rândul tău.

De data asta, ea e cea care ezită.

— Îți promit că n-o să-ți spun minciuni.

Ridică degetul mic și și-l împletește cu al meu.

— Avem un pact acum. Nu-l strica, mă avertizează ea.

Mă uit la Lila care stă la masă, fericită cu mașinuța ei.

— Ce se-ntâmplă dacă-l stric? o întreb.

— O să dispar...

Cuvintele Norei mă lovesc în plin și sunt înspăimântat la auzul lor pentru că știu — fără nicio urmă de îndoială — că vorbește serios.